

Giấc Mơ Áo Cưới

Contents

Giấc Mơ Áo Cưới	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	63
13. Chương 13	71
14. Chương 14	81
15. Chương 15	92
16. Chương 16	103
17. Chương 17	109
18. Chương 18	116

Giấc Mơ Áo Cưới

Giới thiệu

Thượng Nguyên mím môi quay đi chỗ khác. Cô biết Vũ Hằng nói không hề sai. Từ lâu, Vũ Tâm đã t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-ao-cuoi>

1. Chương 1

Thượng Nguyên buồn bã lắc đầu:

- Chưa mà ạ ! Thời buổi bây giờ đâu dễ tìm việc làm. Với một sinh viên tỉnh lẻ không bằng cấp như tao lại càng khó hơn. Tao đang lo tiền nhà tới và tiền sách vở của ba đứa em tao.

Thượng Nguyên ôm mặt:

- Phải chi ba mẹ tao còn sống thì ba chị em tao đâu ra nông nỗi này. Càng nghĩ tao càng buồn cho số phận của tao.

Vũ Hằng lắc đầu:

- Rất tiếc hiện giờ tao không thể giúp được gì cho mà.

Chợt cô đề nghị:

- Hay là tao nhờ anh Vũ Tâm tìm việc làm cho mà nha?

Thượng Nguyên áy náy:

- Phiền mà và anh Tâm nhiều rồi, tao...

- Là bạn bè với nhau, mà đừng nói như thế. Coi như giúp mà là bổn phận của tao đi. Không phải mà thường nói xem anh Tâm như người anh của mà sao?

- Tao không quên, nhưng mà...

- Không nhưng nhì gì hết, cứ để việc làm của mà anh Tâm lo cho. Anh ấy quen nhiều bạn bè chắc tìm không khó đâu.

Thượng Nguyên xúc động:

- Cám ơn mà.

- Đừng vội cám ơn sớm như thế. Có việc làm muốn cám ơn cũng không muộn mà.

Vũ Hằng nhướn mắt:

- Mà đi dạy kèm được chứ?

- Môn gì mới được?

- Dĩ nhiên là phù hợp. Anh Văn hay toán Lý Hóa.

- Nếu có chỗ tao sẽ dạy.

Được rồi nội trong tuần này sẽ có việc cho mà.

Thượng Nguyên nắm tay bạn:

- Từ trước tới giờ chỉ có anh em mà là tốt với tao thôi.

Biết bạn sắp sửa rơi vào tâm trạng buồn, Vũ Hằng gạt ngang:

- Mà quên tất cả đi và xem nó như cơn ác mộng. Những người xấu xa đó mà nhớ làm gì? Hãy nhìn về phía trước, và nở nụ cười thật tươi với những người thật sự tốt với mà.

Thượng Nguyên xa xăm:

- Không có cái quá khứ hải hùng đó, làm sao tao biết được lòng dạ con người xấu xa như thế nào. Nhưng mà yên tâm, tao sẽ không lấy đó làm cản trở cho cuộc sống của tao đâu. Mà tao phải đứng vững bằng đôi chân, tạo lấy sự nghiệp bằng tay của mình. Thượng Nguyên này sẽ không như họ tưởng, không có đồng tiền bố thí của họ, chị em tao vẫn sống để nhìn đời đen bạc thế nào.

Vũ Hằng đặt tay lên vai bạn:

- Tao tin mày và luôn ủng hộ mày.

2 cô gái trẻ xiết chặt tay nhau, đôi mắt ánh lên tia sáng đầy tự tin.

Vũ Hằng chợt hỏi:

- Mày còn nhớ chị Nguyệt Thu không?

Thượng Nguyên nhú mày:

- Một nhà kinh doanh nhiều thành đạt ư?

- Phải rồi, hôm qua tao gặp chị ấy, mới biết rằng chị ấy mới từ Mỹ về.

Vũ Hằng mơ màng:

- Tao rất ngưỡng mộ chị Nguyệt Thu. Ước gì sau này tao được như chị ấy, đi nhiều nước và là người giỏi trong giới kinh doanh.

- Cứ cố gắng đi rồi sẽ được.

- Nhưng muốn giống chị Nguyệt Thu không phải là dễ.

- Mày là Vũ Hằng chứ không phải là Nguyệt Thu, mày nên nhớ điều đó. Mỗi người đều có định hướng riêng, biết đâu sau này mày hơn hẳn Nguyệt Thu thì sao? Tương lai đâu biết trước được. Với lại sự thành công phải nhờ vào bản thân mình chứ không thể dựa vào cái bóng của người khác. Trên đời này không có việc gì mà không làm được cả, trừ bản thân mình thiếu sự kiên nhẫn và niềm tin.

Vũ Hằng nhìn bạn:

- Và chắc chắn niềm tin của mày vượt trội hơn tao.

- Sao mày lại nói vậy?

- Anh hai tao và cả những người bạn của anh ấy đều nhận xét rằng mày là người con gái đầy bản lĩnh.

Thượng Nguyên méo mặt:

- Bản lĩnh đâu không thấy, mà thấy tao sắp chết.

- Nếu không có bản lĩnh thì làm gì mày lo cho mấy đứa em mày tốt như vậy.

- Là 1 người chị, ai ở vào hoàn cảnh của tao cũng làm như thế thôi, thậm chí họ còn làm tốt hơn tao nữa kia.

Vũ Hằng bẹo má bạn:

- Khiêm tốn là 1 đức tính tốt, nhưng đừng khiêm tốn với riêng tao được không? Ai ai cũng nhìn thấy mày là 1 người chị đảm đang và tuyệt vời. Từ lâu, anh 2 tao chưa bao giờ khen ai cả mà đã lên tiếng khen mày. Tao thấy...

Nhìn ánh mắt chớp chớp của Vũ Hằng, Thượng Nguyên nhăn mặt:

- Thấy gì?

- Mày nên về làm chị dâu tao đi. Anh 2 tao và cả tao cũng đều mong điều đó!

Thượng Nguyên như chạm phải vôi:

- Mày có im đi không, con nhỏ kia. Ăn với nói không biết giữ mồm giữ miệng. Nhớ anh Vũ Tâm nghe được, tao chỉ có nước độn thổ thôi.

- Cái gì mà độn thổ? Anh ấy còn mừng là đằng khác.

Vũ Hằng nghiêng đầu:

- Theo tao, mày và anh 2 tao xứng đôi lắm.

Thượng Nguyên mím môi quay đi chỗ khác. Cô biết Vũ Hằng nói không hề sai. Từ lâu, Vũ Tâm đã thăm để ý cô, anh luôn làm tất cả vì cô. Nhưng lòng cô chẳng có chút tình cảm nào ngoài tình anh em.

Thượng Nguyên thở dài, phải làm sao đây để Vũ Tâm hiểu ra mà không đau lòng. Nếu cứ im lặng mãi là cô đã tạo thêm cơ hội, nhưng nếu nói ra, cô không đủ can đảm nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Vũ Tâm.

Thượng Nguyên muốn có 1 cuộc sống bình lặng, để cô làm tròn bổn phận 1 người chị đối với các em, chứ cô không muốn vướng vào chuyện tình cảm nhằng nhít, bởi vì cô quá sợ tình đời.

Biết bạn giận, Vũ Hằng xoay mặt bạn lại:

- Thượng Nguyên! Nếu mày không thích tao sẽ không đùa nữa.

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Yêu cầu mày từ đây về sau đừng gán ghép tao với Vũ Tâm nữa, nếu mày còn coi tao là bạn. Vũ Tâm mãi mãi là người anh đáng kính trọng trong trái tim tao thôi.

- Tao biết. Tại anh 2 tao tự tạo mối tình đơn phương để tự ôm đau khổ vào mình.

- Tình yêu không thể miễn cưỡng. Hiện tại tao không nghĩ gì khác, ngoài cuộc sống và ba đứa em tao thôi.

- Thượng Nguyên! Mày và anh tao không duyên không nợ. Nhưng tao vẫn thành thật chúc mày tìm được người yêu mày vậy mày yêu bằng cả trái tim.

Thượng Nguyên cười:

- Chuyện đó còn xa vời lắm nên nghĩ hiện tại thì hay hơn.

Cô nheo mắt:

- Mày chúc vậy, biết đâu chẳng ai yêu tao và tao chẳng yêu ai thì sao?

- Tao không tin. Vì mày là 1 cô gái tuyệt vời trong mắt mọi người.

- Thế còn mày?

- Tao làm sao bằng mày.

Thượng Nguyên tắt nụ cười:

- Đừng so sánh như vậy, tao không thích đâu.

- Ồ, không so sánh thì không. Mày sao khó chịu quá, y hệt như bà cụ 70 không bằng.

Thượng Nguyên lắc đầu, cô không trả lời bởi vì cô quá biết tính bạn.

Vũ Hằng nhìn vào trong:

- Mấy đứa em mày đâu hết rồi?

- Thượng Thành và Thượng Tâm đi học, còn Thượng Tuấn nghe đâu như đi đăng ký chỗ dạy kèm. Thật tình tao không muốn các em tao phải nhọc nhằn như tao.

- Mày nghĩ vậy không được. Cuộc sống hiện tại của mày đâu giống như lúc trước nữa. 1 mình nuôi 3 đứa em, thêm chuyện học hành của mày nữa. Huống chi 3 đứa cũng đã lớn, mày để cho nó phụ mày có được không. Cứ ôm khư khư mọi chuyện vào mình, chưa chắc gì mấy đứa em mày vui khi thấy mày tất bật. Thượng Nguyên! Nếu như Thượng Tuấn dạy kèm được, Thượng Tâm dạy ở trung tâm quận thì đỡ cho mày rồi.

- Nhưng tao hứa với ba mẹ tao là lo cho tụi nó đàng hoàng...

- Trời ơi! Mày đừng có khư khư với suy nghĩ độc đoán của mày nữa. 3 đứa em của mày, tao chắc nó không được vui khi nhận đồng tiền từ tay mày đâu. Tụi nó đều lớn và có lòng tự trọng, mày là chị thì có thể nhắc nhở và khuyên can nó những điều tốt xấu, chứ mày đâu thể nuôi nó suốt cuộc đời. Huống chi Thượng Tuấn cũng đã 21 tuổi rồi, nó cần có bạn và tự do riêng của nó. Làm như mày chẳng khác nào quản lý nó sao?

Ngừng 1 lát, Vũ Hằng nói tiếp:

- Thượng Nguyên! Mày là 1 người chị tuyệt vời hơn cả, không chê vào đâu được. Nhưng mày phải để cho các em mày biết tự lập, có va chạm với có trưởng thành. Để vào đời nó không ngỡ ngàng mà có niềm tin để khẳng định bước tiến của mình. Mày không muốn 3 đứa em của mày núp vật áo đàn bà chứ?

Thượng Nguyên thở ra:

- Mày nói gì cũng có lý cả. Là chị tụi nó, tao không hiểu tụi nó bằng mày.

- Lại tự ái.

- Không. Lời nói của tao là sự thật, 3 năm nay tao quên rằng các em tao đã lớn và cần có tự do riêng. Thượng Thành năm nay học lớp 12 rồi còn gì.

- Bởi vậy mày cũng nên nghĩ đến hạnh phúc của mày là vừa.

- Nói vòng nói vo mày cũng không quên vấn đề ấy. Nhưng Thượng Thành chưa tốt nghiệp đại học thì ta không thể có hạnh phúc của riêng tao.

- Mày hy sinh tuổi xuân của mày như vậy chưa đủ sao?

- Cái này không phải hy sinh mà là trách nhiệm. Với lại tao chưa vượt qua tuổi 30 mà.

- Đợi đến đó, mày đã ế rồi.

- Điều đó không quan trọng. Tao không yêu, không lập gia đình cũng sống bình thường được mà. Huống chi tao còn trẻ chỉ mới có 23 thôi, ngày tháng dài sự nghiệp phải được gây dựng ở tuổi trẻ như chúng ta.

- Mày đừng nói với tao mày muốn đồ bằng tiến sĩ kinh tế nha.

- Nếu đúng thì sao?

Vũ Hằng đứng lên:

- Tao không còn gì để nói.

Thượng Nguyên chum chim môi:

- Giận tao à?

- Không. Tao đang chờ ngày ấy để chúc mừng mày và chia sẻ con người có trái tim bằng đá.

Thượng Nguyên bật cười:

- Chỉ có mày là hiểu tao thôi.

Vũ Hằng khoát tay:

- Tao phải về đây.

- Sao về sớm thế?

- Tao đang đi công chuyện cho mẹ tao. Tiện đường nên ghé thăm mày.

Thượng Nguyên chớp mắt:

- Cám ơn mày, Vũ Hằng.

- Không cần phải khách sáo. Thấy mày vui vẻ là tao yên tâm. Bye. Ngày mai gặp lại.

Nhìn theo bước chân sáo của bạn, Thượng Nguyên ước gì mình được như vậy. Vô tư, không buồn rầu, không lo toan, không băn khoăn, không suy nghĩ. Nhưng hiện tại, không cho phép cô vô tư nữa rồi. Từ 3 năm nay, nụ cười gần như mất hẳn trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Nguyên, kể từ khi ba mẹ cô không còn trên cõi đời.

19 tuổi, cô đã phải bôn ba vừa học vừa làm để nuôi 3 đứa em nhỏ.

Thượng Nguyên quá hiểu thế là nào là cay đắng, thế nào là đau khổ, thế nào là sự lọc lừa xảo trá của cuộc đời. Lúc cô mới vào năm thứ nhất của ĐH, chú thím cô đã lộ rõ bộ mặt của mình, nhấn tâm tống cổ chị em cô ra khỏi nhà. Từ đó, 4 chị em cô phải nương tựa vào nhau mà sống.

Sự tồn tại của 4 chị em cô cho đến ngày hôm nay cũng nhờ vào rất nhiều người. Họ không thân thuộc nhưng họ tốt bụng, có tình người.

Đặc biệt là anh em của Vũ Hằng, nếu không có sự động viên của Vũ Hằng, Vũ Tâm thì có lẽ cô không ở vào năm cuối ĐH như bây giờ.

Ơn nghĩa của anh em nhà họ Vũ, suốt cuộc đời cô không thể đền đáp được. Đôi khi cô muốn chấp nhận tình cảm của Vũ Tâm dành cho mình. Nhưng con tim không hề tuân theo suy nghĩ của cô. Cô biết, cô không yêu Vũ Tâm, chấp nhận Vũ Tâm để đền đáp ơn nghĩa ấy, chẳng khác nào cô đưa Vũ Tâm và chính bản thân mình vào địa ngục. Thượng Nguyên này đau khổ đã đành, cô không muốn người khác phải đau khổ vì cô.

Thì thôi Vũ Tâm, tình cảm anh dành cho em xin hẹn kiếp sau, còn ơn nghĩa kia em xin mang theo suốt cuộc đời. Cầu mong anh sớm có được 1 tình yêu mới, hãy quên Thượng Nguyên này đi.

Nước mắt lăn dài trên má, Thượng Nguyên vẫn không buồn đau. Cô trách cao xanh sao gây chi mảnh đời tan nát. Nếu như ba mẹ cô còn sống thì nước mắt cô đâu rơi, thân gái như cô đâu long đong đau khổ và các em cô đâu thiếu thốn vật chất như ngày hôm nay.

Ấu đó cũng là số phận chẳng?

Nhưng số phận gì mà cay nghiệt với chị em cô đến thế. Tâm trạng cô chẳng lúc nào vui, tình yêu cô không dám đáp lại, bởi vì cô chẳng còn chút niềm tin gì ở đàn ông. Người con trai cô yêu đã sớm phản bội cô, quay lưng với cô khi gia đình cô sụp đổ, để chạy theo cô gái khác. Thiên Bình - Tuyết Hoa, 2 con người này cô không thể tha thứ. Thiên Bình đã giẫm nát trái tim cô, còn Tuyết Hoa đã bước trên đau khổ của cô mà nở nụ cười hạnh phúc. Cô căm hận 2 con người này.

4 năm trôi qua, tình yêu của cô đã không còn, nó đã trở thành băng giá với tất cả đàn ông. Cho nên đối với Thượng Nguyên bây giờ, đàn ông không là gì cả trong đời cô.

Khúc nhạc lòng của kẻ ly hương bỗng trĩu nặng. Thượng Nguyên nhớ quê da diết. Đã lâu rồi, chị em cô không về Đồng Tháp, mộ cha mẹ chắc cỏ mọc xanh.

Thượng Nguyên khe khẽ thở dài, 4 năm qua chị em cô không về quê, không 1 lần hương khói, chắc cha mẹ cô lạnh lắm dưới lòng đất lạnh.

“Cha mẹ ơi! Chị em con toàn là những đứa con bất hiếu cả, 1 nén nhang cũng không đốt được phải nhờ đến những người không họ không hàng hương khói, xin hãy tha lỗi cho chúng con. 1 ngày nào đó, chị em con sẽ về tạ tội.”

Với tư thế ngồi. Thượng Nguyên cứ để hồn mình đi vào suy tư. Cô nghĩ nhiều, về dĩ vãng, hiện tại và cả tương lai.

Chiều dần buông xuống, thành phố đã bắt đầu lên đèn mà Thượng Nguyên vẫn không hay:

- Chị Hai! Sao chị không mở đèn lên?

- Tối rồi sao?

Cô quay sang em trai:

- Sao hôm nay em đi học về trễ vậy?

- Dạ, tụi em họp lớp bàn kế hoạch đi Vũng Tàu, trước khi chia mỗi đứa 1 con đường.

Thượng Nguyên lẩm bẩm:

- Mới đây mà nhanh quá.

Thượng Nguyên nắm cánh tay chị:

- Chị hai à! Cho em đi Vũng Tàu nhé!

Thượng Nguyên hỏi:

- Bao giờ em thi tú tài?
- Dạ, gần cuối tháng năm.
- Vậy ngày nào đi Vũng Tàu?
- 30 tháng 4, mừng một tháng 5.
- Em phải đóng bao nhiêu tiền?
- Lần này em không xin tiền chị đâu. Anh ba và anh tư cho em rồi.

Thượng Nguyên nhú mày:

- Lúc nào?
- Hôm qua.

Thượng Nguyên xoa đầu em trai:

- Chơi thì chơi, nhưng phải cố gắng để đạt kết quả tốt đấy.
- Dạ, em biết rồi chị hai. Em sẽ không làm chị thất vọng đâu.

Thượng Thành chợt nhìn vào mắt chị:

- Hình như chị vừa mới khóc. Ai đã ăn hiếp chị?

Thượng Nguyên cười:

- Không nghiêm trọng vậy đâu. Tại chị nhớ ba mẹ thôi.

Thượng Thành xùi xuống:

- Em cũng vậy. Cha mẹ bỏ chị em mình ra đi bốn năm rồi, phải không chị hai?
- Ừ.

- Mẹ cha mẹ cô đã mọc nhiều. Hay là thanh mình này, chị em mình về đi chị hai. Nếu không muốn gặp chú thím Út thì đừng có ghé nhà. Em nghĩ hương hồn ông nội sẽ không trách chị em ta đâu.

Thượng Nguyên đứng dậy:

- Chuyện đó bàn sau. Bây giờ em vào giúp chị 1 tay, kéo Thượng Tuấn về không có cơm ăn đó.
- Dạ.

Thượng Thành ôm cặp vào trong. Cậu đã biết chị Nguyên ngại điều gì không muốn về quê rồi.

2. Chương 2

Thư ký Giao Nguyệt đứng dậy cúi đầu chào:

- Thưa ông trợ lý, tổng giám đốc có trong phòng, nhưng hình như ông ấy không được vui.

Vĩ Nam khoát tay:

- Được rồi, cảm ơn cô.

Vừa dợm bước, Vĩ Nam dừng lại:

- À! Từ sớm có ai gọi điện tìm tổng giám đốc không?

- Dạ, có 2 cú điện thoại. Cú thứ nhất là của bà tổng, cú thứ 2 là của Nguyệt Thu. Nhưng tổng giám đốc chỉ tiếp cú của Nguyệt Thu thôi.

Vĩ Nam lắc đầu:

- Cái ông tổng đào hoa này lại muốn gì nữa đây? Thật là...biểu sao Lâm Tiên không gây sự hoài.

- Ông cần gì nữa không ạ?

Vĩ Nam nhìn Giao Nguyệt rồi đi thẳng đến cửa phòng tổng giám đốc.

Cộc...cộc...cộc.

Tiếng Tuấn Dũng từ trong vọng ra:

- Mời vào.

Vĩ Nam đẩy cửa:

- Chào ngài Can Jun Hee.

Tuấn Dũng có vẻ ngạc nhiên:

- Ô, ông trợ! Hôm nay sao tự nhiên gọi cái tên ấy của tôi! ra vậy? Nhưng có vẻ không hay lắm đâu. Gọi tôi! là Tuấn Dũng đi, tôi! thích cái tên Tuấn Dũng hơn.

- Vâng, nếu tổng giám đốc cho phép.

- Lại nữa. Tôi! không thích 3 từ tổng giám đốc của ông. Tôi! chỉ muốn ông coi tôi! là 1 bạn của ông.

Vĩ Nam cúi đầu:

- Tôi!...

- Còn tôi! gì nữa. Hãy lại đây ngồi đi, chúng ta cùng nói chuyện.

Đợi cho Vĩ Nam an vị, Tuấn Dũng mới đến sau lưng Vĩ Nam.

- Lúc đầu khi mới nhận chức vụ ở công ty này, mọi người cứ gọi tôi! là “tổng giám đốc Can, tổng giám đốc Can”, tôi! chẳng thích tí nào cả. Nhưng suy nghĩ lại, với vai trò của tôi! như vậy, tôi! đành chịu. Trừ phi, tôi! không còn là tổng giám đốc, sống 1 cuộc đời bình thường thì có lẽ mọi người sẽ buông tha cái tên ấy cho tôi!.

- Tổng giám đốc! Ông muốn rời bỏ công ty này à? Đó là tâm huyết của ba ông kia mà.

- Tôi! không biết nữa, tôi! chỉ biết hiện giờ trong người tôi! mang 2 dòng máu. Và tôi! phải làm tròn trách nhiệm của 1 người con. Bầu trời Seoul, khung cảnh nhộn nhịp người xe đã quá nhàm chán đối với tôi! rồi. Còn bầu trời Việt Nam, tôi! chưa từng nhìn thấy. Tôi! nghe nói Việt Nam rất là đẹp.

Vĩ Nam ngập ngừng:

- Ông về Việt Nam ư?

- Phải. Tôi! phải làm trong lời hứa với mẹ tôi! lúc bà nhắm mắt. Về thăm quê hương Việt Nam mà tôi! chưa một lần biết đến nó. Vĩ Nam này! Vì vậy tôi! mới nhờ đến ông đây.

Vĩ Nam chỉ vào ngực mình:

- Đến tôi!?

Tuấn Dũng gật đầu:

- Phải. Ông cũng khá rành về Việt Nam mà phải không?

- Tôi!...Nói rành thì không đúng. Những lúc đến Việt Nam khảo sát thị trường, tôi! có nhờ 1 người bạn hướng dẫn...

- Vậy thì tốt rồi.

- Tổng giám đốc! Ông muốn về Việt Nam thật sao?
- Chẳng lẽ tôi! nói đùa?
- Vậy Can Jun Ho, con trai ông có đi không?
- Dĩ nhiên là có. Thằng bé rất thích nói tiếng Việt. Ở nhà, Tuấn Hải thường hay nói tiếng Việt với tôi!
- Vậy còn bà tổng?

Nhắc đến Lam Tiên, Tuấn Dũng sầm nét mặt:

- Cô ấy đi hay không thì mặc kệ cô ấy. Tôi! và Tuấn Hải về được rồi. Không có Lam Tiên, tôi! cũng có thể thuê người chăm sóc Tuấn Hải được mà. Cực nữa thì tôi! sẽ bảo Giao Nguyệt cùng đi theo. Mọi việc tôi! đã sắp xếp, vé máy bay cũng đã đặt, không ai có thể làm thay đổi ý định của tôi!
- Tổng giám đốc à! Công ty đã vắng mặt ông thì không thể vắng mặt Giao Nguyệt. Cho nên cô ấy không thể đi theo. Hay là vậy, tôi! gọi điện về Việt Nam, nhờ bạn tôi! tìm giúp 1 người trông coi Tuấn Hải giúp ông. Ông nghĩ sao?
- Phải là 1 người biết yêu thương trẻ đấy.
- Tôi! biết rồi.
- Còn nữa, ông nhờ bạn ông tìm giúp 1 căn biệt thự, vì tôi! không muốn ở khách sạn.
- Vâng.

Tuấn Dũng vỗ vai Vĩ Nam:

- Cảm ơn ông nhiều.
- Vĩ Nam nhắc:
- Chúng ta là bạn bè mà.
 - Ồ...

Cả 2 bật cười vui vẻ.

Vĩ Nam rất mến mộ ông tổng giám đốc trẻ này. Ông ta không hách, không kiêu căng, không tự phụ như các tay giám đốc khác. Mà trái lại ông ta rất hoà đồng, dù rằng ông ta rất giỏi.

Theo Tuấn Dũng bao nhiêu năm nay, Vĩ Nam biết khá rõ về con người ấy. Tuy đào hoa nhưng rất có trách nhiệm. Cuộc hôn nhân giữa Tuấn Dũng và Lam Tiên là cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng Tuấn Dũng vẫn làm tròn nghĩa vụ 1 người chồng. Kể từ khi Tuấn Hải chào đời, anh rất thương vợ và con. Ngoài thời gian ở công ty, Tuấn Dũng luôn dành hết thời gian còn lại để ở bên vợ và con.

Những tưởng rằng anh là người đàn ông hạnh phúc nhất. Có ai ngờ đâu, Lam Tiên không bằng lòng với những cái mình hiện có, cô đã ra ngoài và quan hệ nhăng nhít với Thạch Lâm, người bạn thân nhất của chồng mình.

Cũng may, những bí mật này chỉ có mình Vĩ Nam phát hiện. Nếu như để Tuấn Dũng biết thì sẽ như thế nào đây? Anh đau khổ và có lẽ sẽ phá tan tất cả vì bị vợ cắm sừng.

Vĩ Nam thật không hiểu nổi Lam Tiên, có 1 người chồng như Tuấn Dũng mà còn đòi hỏi gì nữa. Cuộc tình vụng trộm này sớm muộn gì cũng bị phát hiện thôi.

Chuyến về Việt Nam này, Lam Tiên nhất định không đi, để thừa cơ hội dung dăng dung dẻ với người tình. Thật là không hiểu nổi phụ nữ.

Chợt Vĩ Nam hỏi Tuấn Dũng:

- Lam Tiên không đi với ông về Việt Nam thật sao?

Tuấn Dũng nhún vai:

- Cô ấy không muốn đi, tôi! cũng không ép. Làm việc trong sự miễn cưỡng thật là không hay, phải không?

- Thế ông không sợ...

- Sự phản bội của Lam Tiên? Dù ở bên tôi!, cô ấy vẫn có thể phản bội được, không cần phải đợi đến lúc tôi! đi xa. Vĩ Nam! Nếu như 1 người không yêu mình nữa thì giữ chân họ để làm gì? Lam Tiên không còn muốn ở bên tôi! thì tôi! sẵn sàng tra! tự do cho cô ấy. Như thế, tôi! sẽ dễ thở hơn, vì cuộc hôn nhân của chúng tôi! không tình yêu mà.

- Ông đã có đối tượng mới?

Tuấn Dũng cười:

- Không.

- Ông nghĩ gì về Nguyệt Thu?

- Chẳng nghĩ gì cả, ngoài vai trò 2 người anh trai đối với em gái.

- Mà Nguyệt Thu có nghĩ như ông không?

- Tôi! biết, cũng tại tôi! không rõ ràng trong quan hệ. Nhưng tôi! đã đánh tiếng trước với anh của Nguyệt Thu, hy vọng cô ấy sẽ hiểu tôi!.

Vĩ Nam rùn vai:

- Đàn bà sao nhiều chuyện phiền phức và rắc rối. Cũng may tôi! chưa vướng vào mối tình nào. Nếu không, xảy ra nhiều chuyện, tôi! cũng không biết phải làm sao.

Tuấn Dũng trêu:

- Nhìn tướng ông là biết lụy tình rồi.

Khuôn mặt Vĩ Nam méo xệch:

- Chơi bạn đừng chơi sát ván chứ.

- Tôi! chỉ đùa thôi, ông cũng giận tôi! sao?

- Ồ! Nếu giận ông tôi! đã bỏ đi ngay rồi.

Tuấn Dũng bá vai Vĩ Nam”

- Tối nay đi uống rượu với tôi!.

- OK.

Tiếng Giao Nguyệt lạnh lót:

- Tổng giám đốc, có người mang tên Thạch Lâm muốn gặp ông.

- Mời ông ấy vào đây.

Vĩ Nam đứng lên:

- Tôi! xin phép về phòng mình, nếu không, sẽ có người nói tôi! mượn giờ công đi tán dóc.

- Tôi! không nói thì thôi ai dám nói chứ.

Vĩ Nam cúi đầu:

- Chào ông.

Cánh cửa phòng vừa mở ra, 2 người đối diện nhau, đôi mắt nhìn nhau không chớp.

Theo phép lịch sự, Vĩ Nam cúi đầu chào rồi đi thẳng. Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng, Thạch Lâm hỏi ngay:

- Tên nào vậy, Tuấn Dũng?

- À, là Vĩ Nam, trợ lý đắc lực của tôi!.

Tuấn Dũng chìa tay:

- Cậu ngồi đi. Lâu quá mới gặp lại.

Thạch Lâm vẫn không quên:

- Nhìn tên này, tôi! không thấy thích thế nào. Hình như hần hơi bép xép.

Tuấn Dũng nhú mày:

- Cậu nói ai?

- Thì tên trợ lý của cậu.

Tuấn Dũng bật cười:

- Mới gặp có lần đầu mà cậu đã có ác cảm với người ta rồi sao? Vĩ Nam không như cậu nghĩ đâu, cậu ấy giỏi lắm đấy.

- Hừ! Nhìn điệu bộ là tôi! biết hay nịnh nọt rồi

Tuấn Dũng lắc đầu, anh khoát tay:

- Thôi bỏ qua vấn đề đó đi. Hôm nay cậu đến thăm tôi!, hay đến để phê bình trợ lý của tôi! đây?

- Dĩ nhiên là đến thăm cậu rồi.

- Vậy cậu uống gì?

- Gì cũng được.

Trao lon Pepsi cho bạn, Tuấn Dũng hỏi thăm:

- Lúc này cậu làm gì và ở đâu? Sao không liên lạc với tôi!?

Thạch Lâm ngả người ra salon:

- Cũng vẫn là nghề cũ, giọng ruổi khắp nơi. Tôi! mới từ London trở về Seoul này gần nửa tháng nay.

- Vậy mà không đến thăm tôi!.

- Thông cảm đi. Tôi! bận khác nhiều việc. Nhưng tôi! đến, cậu có ra!nh để tiếp tôi! không? Trong khi hiện giờ cậu là 1 người quá ư là thành đạt. Tôi! muốn đến gặp cậu cũng thấy ngại.

Tuấn Dũng chau mày:

- Cậu nói vậy mà nghe được sao? Làm bạn bao nhiêu năm nay, thật tình cậu không hiểu tôi! chút nào. Không phải chúng ta đã từng nói, dù sau này có ra sao, thành công hay thất bại chúng ta vẫn là bạn của nhau mà.

- Cậu đang nói thật lòng mình chứ?

- Vậy cậu nghĩ tôi! đang nói dối cậu ư?

Thạch Lâm xua tay:

- Ồ! Không, không. Tôi! không có ý đó.

- Tốt. Tôi! tin cậu cũng như cậu tin tôi!.

Thạch Lâm cười, nhưng Tuấn Dũng nào thấy nụ cười ngượng ngập ấy. Anh tin tưởng bạn mình, mà anh có biết bạn đâu thật lòng với anh.

Thạch Lâm rời chỗ ngồi, anh đến bên cửa sổ:

- Tôi! nghe nói công ty rất phát triển và cậu là 1 tổng giám đốc tài ba.

Tuấn Dũng cũng rời chỗ đến bên bạn:

- Cậu nghe ai nói vậy?

- Thì là báo chí?
- Rồi cậu cũng tin?
- Tin chứ, nhưng báo chí chỉ là 1 phần thôi, 1 phần là ở sự nhận xét của tôi!.

Tuấn Dũng vỗ vai bạn:

- Cậu vẫn không thay đổi đấy Thạch Lâm ạ.
- Nhưng đúng chứ?

Tuấn Dũng lấp lửng:

- Đúng thì sao còn không đúng thì sao?
- Chắc chắn đúng chứ không là không đúng.
- Cho là vậy đi, nhưng nó đâu quan trọng bằng tình bạn.
- Tôi! không nghĩ vậy. Sự nghiệp là quan trọng hơn tất cả. Kể đến là gia đình.
- Tôi! thì khác. Tình bạn và gia đình là yếu tố để tôi! thành công. À! Nhắc tôi! mới nhớ, cậu đã lập gia đình chưa?
- Vẫn chưa.

Tuấn Dũng tròn mắt:

- Đi!nh tôn thờ chủ nghĩa độc thân sao?
- Không hẳn. Tại chưa tìm được đối tượng.
- Nghe nói lúc trước cậu có yêu 1 người. Nhưng người ấy đã sang ngang phải không?
- Thông tin của cậu khá chính xác đấy.
- Tại sao yêu mà cậu không bày tỏ?
- Sao cậu biết là không? Tại gia đình cô ấy ép cô ấy kết hôn với 1 người mà cô ấy không hề yêu.
- Cậu không có can đảm nhìn người cậu yêu làm đám cưới với kẻ khác nên cậu bỏ sang London phải không? Rồi cậu quên được không?
- Chẳng những không quên mà còn nhớ cô ấy da diết.
- Và cậu quyết đi!nh về đây hoàn toàn là vì cô ấy?
- Phải.
- Không đi!nh chen chân vào, để kéo cô ấy về với mình chứ?
- Tôi! cũng không biết nữa.
- Nghe tôi! khuyên đây, Thạch Lâm. Những điều cậu không muốn cũng đã xảy ra. Nếu cậu yêu thật lòng thì đừng để cô gái ấy phải khó xử. Hãy cố quên đi để tìm tình yêu mới. Biết đâu người cậu yêu đang happy bên chồng thì sao.
- Đúng. Cô ấy rất hạnh phúc, chồng cô ấy là 1 người đàn ông tốt, lại có 1 đứa con trai nữa. Tôi!...thật tình tôi! không biết phải làm sao.
- Cậu không muốn nhìn cô ấy đau khổ chứ?
- Không. Nhưng tôi! không muốn làm sao khác hơn, trái tim tôi! luôn thôi thúc đi gặp cô ấy.

Tuấn Dũng thở dài:

- Tôi! thì có lẽ không bất hạnh giống như cậu, nhưng tôi! không dám nói rằng mình hạnh phúc. Nghe lời gia đình cưới 1 người vợ mà mình không hề yêu. Tôi! và Lam Tiên sống với nhau trong tình nghĩa vợ chồng.

Tôi! tròn bổn phận làm chồng, làm cha, cô ấy làm tròn bổn phận làm vợ, làm mẹ thế thôi. Ngày tháng cứ thế trôi qua. Tuấn Hải bây giờ đã được 5 tuổi. Tôi! không biết có nên lấy đó làm hạnh phúc gia đình hay không. Tôi! không bao giờ can thiệp vào chuyện của cô ấy, và cô ấy cũng không bao giờ can thiệp vào chuyện của tôi!. 2 người sống với nhau trong 1 gia đình y như chồng hờ vợ tạm. Rồi công việc nhiều quá, tôi! không quan tâm đến suy nghĩ của Lam Tiên. Nhưng mấy lúc gần đây, cô ấy thay đổi thấy rõ, thường không bằng lòng với ý kiến của tôi!. Và tôi! cũng chưa tìm được nguyên nhân. Phải chăng Lam Tiên đã tìm được phần linh hồn còn lại của cô ấy.

- Thế cậu nghĩ thử xem, cậu đã đưa ra vấn đề gì đã Lam Tiên không hài lòng. Chẳng hạn như việc trở lại Việt Nam cùng cậu.

Tuấn Dũng ngạc nhiên:

- Việc này tôi! chưa cho ai biết, tại sao cậu mới trở về Seoul lại có tin tức thật chính xác vậy?

Thạch Lâm lúng túng:

- Tôi!...

Anh tránh nhìn ánh mắt của Tuấn Dũng:

- Không nói giấu gì cậu, cách đây 2 ngày tôi! có gặp LAM TIÊN vợ cậu. Cô ấy buồn bã cho tôi! biết, cô ấy không muốn trở về Việt Nam chút nào.

Tuấn Dũng mím môi:

- Nếu LAM TIÊN không thích thì tôi! không ép cô ấy. Tôi! và con trai tôi! đi cũng được.

- LAM TIÊN có vẻ yếu đuối, nhưng 1 khi cô ấy không thích thì khó lòng mà lay chuyển.

Tuấn Dũng nghi ngờ:

- Hình như cậu có vẻ hiểu vợ tôi! hơn tôi!.

Thạch Lâm xối lỗi:

- Tôi! chỉ thuận miệng nói thôi, cậu đừng để ý.

- Hình như 1 số thay đổi trong cậu mà tôi! chưa kịp hiểu đấy, Thạch Lâm.

- Cậu chỉ khéo đùa.

ĐT di động của Thạch Lâm reo, anh hấp tấp bấm nút:

- Xin lỗi cậu, tôi! nghe điện thoại.

- Cứ tự nhiên.

Tuấn Dũng lịch sự trở về ghế ngồi, nhưng anh không quên liếc chừng quan sát Thạch Lâm. Người bạn năm xưa của anh bây giờ đã thay đổi hoàn toàn, lại còn có cái gì đó mờ mờ ám ám.

Riêng Thạch Lâm, anh nghe máy mà đôi mắt vẫn không quên liếc trộm Tuấn Dũng.

- Alô.

Tiếng Lam Tiên vang lên:

- Thạch Lâm! Anh đang ở đâu vậy?

- À! Anh đang ở chỗ 1 người bạn. Có gì không em?

- Anh lái xe lại trước cửa ngân hàng đón em đi.

- Nhưng...Anh đang bận. Em có thể đón taxi...

- Không. Anh phải đến. Anh không đến, em không về.

- Được rồi, được rồi. Ở đó chờ anh đi.

Thạch Lâm tắt máy, anh nhìn bạn ngập ngừng:

- Tuấn Dũng...

Tuấn Dũng gơ tay:

- Cậu có hẹn phải không? Vậy thì đi đi, tôi! không muốn cậu là người thất hứa đâu.

Thạch Lâm tươi cười:

- Hôm khác tôi! sẽ tìm cậu. Chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

- Xin chào. Tôi! không thể tiễn.

Thạch Lâm vừa khuất ở cửa phòng, Tuấn Dũng nhìn đồng hồ rồi bấm máy gọi Vĩ Nam ngay.

3. Chương 3

- Tuấn Dũng! Anh đồng ý cho em ở lại Seoul hả?

Tuấn Dũng nhả thuốc:

- Anh chưa nói, sao em biết ý định của em hết vậy?

LAM TIÊN có vẻ lúng túng:

- Ờ...em chỉ đoán vậy thôi mà.

- Thế em bắt đầu làm thầy bói đoán mò từ bao giờ vậy?

- Thì em vẫn thường đoán như thế kia mà.

- Nhưng hôm nay lại khác. Hình như em biết được, mọi suy nghĩ ý định và việc làm của anh?

LAM TIÊN ôm cánh tay Tuấn Dũng:

- Vì em là vợ nên phải hiểu chồng.

- Hiểu chồng?

Tuấn Dũng nhếch môi:

- Nếu em hiểu anh như em nói thì em đâu chống lại việc về thăm Việt Nam với anh và con.

- Em...Nói đi nói lại, anh vẫn không bỏ ý định đấy à?

- Không. Em biết tính anh đã quyết định việc gì thì khó mà thay đổi.

LAM TIÊN dần đổi:

- Việt Nam có gì mà anh phải mê đến như vậy?

- Vì Việt Nam là quê hương của mẹ anh. Anh sinh ra có 2 dòng máu Việt – Hàn. Và quê hương Việt Nam trong trái tim anh vẫn luôn in dấu, dù anh chưa 1 lần đặt chân đến Việt Nam.

- Anh thật là khó hiểu, đi!a vị và cuộc sống hoàn hảo ở đây không muốn, lại muốn đi tìm cái bận rộn cho mình.

Không nhìn vợ, Tuấn Dũng cười:

- Em vừa mới nói hiểu anh đây mà, LAM TIÊN. Sao bây giờ lại nói là khó hiểu. Thật ra em chưa bao giờ hiểu anh cả LAM TIÊN à.

- Em...

- Đừng cố gắng để gạt chính mình. Anh nói ra, em đừng giận. Em chưa bao giờ làm tròn bổn phận làm vợ, làm mẹ cả. Với anh, anh không đòi hỏi gì ở em, vì anh tự biết anh cũng như em thôi. Còn Tuấn Hải, nó cũng là con của em mà, từ lúc sinh nó ra, em không 1 ngày săn sóc nó, cứ giao hẳn cho bà vú, và đôi khi bực bội chuyện gì lại đem nó ra để trút giận. Lam Tiên! Tuấn Hải còn nhỏ, nó không biết gì đâu, em làm như vậy càng ngày nó càng sợ hãi em và anh cũng không muốn con trai nghĩ sai về em.

- Dù muốn hay không, nó cũng đã nghĩ rồi, có bao giờ nó coi em là mẹ nó đâu. Nó chỉ biết bà vú và anh thôi. Em nghĩ anh dạy con cũng hay đấy.

Tuấn Dũng nổi giận:

- Em nói vậy mà nghe được à? Tại ai mà Tuấn Hải trở nên như vậy? Tuy cuộc hôn nhân của chúng ta xảy ra không tình yêu, nhưng anh có bao giờ làm điều gì có lỗi với em đâu. Anh vẫn tròn trách nhiệm bổn phận làm chồng và làm cha mà.

- Chính vì anh không có lỗi nên tôi! thấy mình đang sống trong đi!a ngục. Anh không yêu tôi! và tôi! không yêu anh, vậy sao không tra! tự do cho nhau đi.

Tuấn Dũng nhồm dầy:

- Em vừa nói gì?

- Thì anh đã nghe rõ rồi. Tôi! không thể sống trong ngôi nhà mà tôi! không có chút tình cảm.

- Còn Tuấn Hải là con của em kia mà...

- Tôi! đã không coi nó là con từ lâu rồi, nhắc đến nó chỉ thêm phiền phức. Anh là 1 người cha tốt, anh có thể nuôi nó, hay tìm thêm cho nó 1 người mẹ khác thì tốt hơn. Tôi! thấy Nguyệt Thu yêu anh lắm đấy.

- Em...em thay đổi đến nỗi tôi! không hiểu nổi luôn đó LAM TIÊN. Có bao giờ em nói chuyện với tôi! như thế đâu?

- Hôm nay thì khác rồi. Tôi! không còn là Lam Tiên an phận với vai trò bà tổng nữa. Anh không yêu tôi!, tại sao lại giữ tôi! bên cạnh làm gì? Hay để bảo toàn danh dự cho dòng họ Can? Rằng tổng giám đốc Can Jun Hee có 1 gia đình hoàn hảo và hạnh phúc. Ha...ha...ha! Tất cả mọi người đều lầm, bề ngoài nó rất đẹp như vậy còn bên trong thì mục nát hết rồi. Ha...ha...ha.

Tuấn Dũng nghiêng răng:

- Cô im đi. Tôi! rất tiếc đã nghĩ khác cho cô. Lam Tiên! Cô tưởng cô làm vậy để kích động tôi! tra! tự do cho cô à? Đừng ở đó mà nằm mơ. Tôi! sẽ không cho cô toại nguyện với những việc làm mờ ám của cô đâu.

LAM TIÊN thôi cười:

- Anh muốn gì?

- Đơn giản thôi, để chính mắt ông tổng quản trị thấy được việc làm tồi tệ của con gái mình, xem chiếc ghế của ông ấy còn giữ vững được hay không? Nói thật nha, Lam Tiên. Tôi! không bao giờ tiếc khi để mất 1 người vợ như cô đâu.

LAM TIÊN lấp bắp:

- Anh đã biết được những gì?

Tuấn Dũng nhún vai:

- Cũng không nhiều lắm, đủ để cho ông tổng quản trị phải lung lay chiếc ghế.

- Anh...anh đúng là đồ tiểu nhân.

- Tiểu nhân? Cô nói cũng gần đúng.

- Tuấn Dũng này tiểu nhân nên tổng quản trị mới gả con gái cho. Rồi con gái ông ta phản bội, Tuấn Dũng này cũng trở thành kẻ tiểu nhân. Ha...ha...ha. Cô gán ghép cho tôi! cái tên khá hay. Nhưng cô nghe cho rõ đây, Lam Tiên. Hãy dẹp bỏ giấc mơ tự do với người tình của cô đi.

LAM TIÊN rũ xuống như người bại trận. Cô không ngờ việc làm vô cùng cẩn thận của cô mà Tuấn Dũng cũng biết. Anh không phải là người đàn ông vũ phu, nhưng chỉ cần anh giữ cô lại bên mình, tiền hành kế hoạch, không dấn động gì đến thì cũng đủ để cô chết trong buồn tẻ và cô đơn.

Bây giờ muốn cưỡng cũng không xong, sẽ ảnh hưởng đến ba cô, 1 đời nuôi con lo lắng vì con, nay con gái mình mang tiếng ngoại tình. LAM TIÊN không dám tưởng tượng nổi lúc biết tin ba cô sẽ ra sao.

Cách duy nhất hiện giờ là đầu dúi và chờ cơ hội thôi. Cô tin chắc Tuấn Dũng lòng không cứng như sắt thép đâu.

- Tuấn Dũng à! Em chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với gia đình anh đừng nên quá căng thẳng. Tại trong cuộc sống gia đình, em không tìm được tình yêu nơi anh và con, nên em mới uất ức lên như vậy thôi. Làm bà tổng sung sướng không muốn, ai lại đi làm người tình để trốn chui trốn nhủi.

Tuấn Dũng nhìn vợ, anh không biết trong cái đầu có sạn kia đang nghĩ gì. Nhưng đừng hòng qua mặt được anh.

Ba mươi mấy tuổi đầu, kinh nghiệm thương trường, tình trường anh không thiếu. Bộ mặt cáo già càng thâm hại thì càng nguy hiểm. Nhưng anh muốn biết LAM TIÊN định giở trò gì đây?

- Anh cũng đâu muốn. Tại em buộc anh mà.

- Thế thì xin lỗi vậy.

Tuấn Dũng nắm tay vợ:

- Vợ chồng chung sống bao năm nay, chúng ta đừng làm kẻ xa lạ nữa. Hãy cùng nhau lo cho con em nhé.

LAM TIÊN ngả lên vai chồng:

- Có người chồng tốt như anh mà em không biết, quả là điều ngu ngốc.

Tuấn Dũng nắm tay vợ:

- Mà em ngốc thật chứ bộ.

Miệng thì vui vẻ cười nói, nhưng bên trong 2 người đều có suy nghĩ khác nhau. Cả 2 quá sành sỏi trong việc tìm ra phương kế đối với nhau.

Thấy chồng im lặng, LAM TIÊN hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Tuấn Dũng nhượng mảy:

- Phải chi em đổi ý, cùng đi với anh và con về Việt Nam thì hay biết mấy.

LAM TIÊN phụng phịu:

- Đừng có ép em, có được không? Em chẳng thích đi Việt Nam tí nào cả.

- Được rồi, không ép thì không ép nhưng em không đi, ai chăm sóc cho con đây?

- Anh cho bà vú theo vậy?

- Bà vú đã già rồi, đi xa không hay lắm. Với lại, vú đâu rảnh TV.

LAM TIÊN đề nghị:

- Hay là Giao Nguyệt đi với anh.

Tuấn Dũng lắc đầu:

- Càng không được. Anh đã đi thì Giao Nguyệt phải ở lại. Công ty không thể không có người điều hành.

LAM TIÊN thắc mắc:

- Anh định đi bao lâu mà phải phân công việc dữ vậy?

- Anh chưa quyết định là bao lâu. Nhưng chuyến đi lần này là để anh khảo sát thị trường cho nên thời gian không hạn định, bao giờ xong thì về.

- Vậy nếu như anh tin tưởng, em sẽ giúp anh trong thời gian vắng mặt ở công ty.

Tuấn Dũng vỗ ngực nhênh:

- Thật sao? Em mà làm được gì?

- Lúc trước em đã từng làm thư ký cho anh chứ bộ.

Tuấn Dũng bẹo má LAM TIỀN:

- Cám ơn em, nhưng anh chỉ yêu cầu em ở nhà nghỉ cho khoẻ là được rồi. Mọi việc ở công ty đã có người khác lo.

- Anh không tin em?

- Không phải. Anh chỉ sợ em mệt thôi.

- Vậy còn việc ai sẽ chăm sóc cho Tuấn Hải?

- Cái đó anh tự lo được.

Tuấn Dũng đỡ vợ đứng dậy:

- Cũng khá khuya rồi, em vào phòng nghỉ trước đi. Anh sang phòng con chút.

Tuấn Dũng rời LAM TIỀN, anh muốn lượm giọng khi nghe những lời nói mà từ trước tới giờ anh chưa nghe ở miệng vợ mình.

Ôi! Thật là miệng lưỡi đàn bà, hèn gì đàn ông chết vì những lời nói ngọt ngào kia cũng phải.

4. Chương 4

Vừa thấy anh, Tuấn Hải ào đến, khuôn mặt méo máo:

- Ba!

Tuấn Dũng cúi xuống bế cậu bé:

- Nào, con trai! Có gì từ từ nói ba nghe chứ đừng khóc nhè như vậy, xấu lắm.

Vú Huyền rời chỗ mình đang ngồi:

- Thưa ông chủ, lúc này cậu chủ xuống lầu...tôi!...tôi! không kịp.

Tuấn Hải hích hích:

- Ba! Sao ba mẹ cãi nhau hoài vậy? Có phải vì con không ngoan không?

Đặt con xuống giường, Tuấn Dũng lắc đầu:

- Không phải.

- Vậy sao...

Tuấn Dũng quay sang vú Huyền:

- Vú về phòng mình đi, để tôi! để Tuấn Hải ngủ cho.

- Nhưng mà ông chủ...

- Đêm nay tôi! ngủ lại đây với Tuấn Hải, vú không cần bận tâm.

Cậu bé vỗ tay:

- Hoan hô ba. Vú ơi! Vú đi ngủ đi, chúc vú ngủ ngon.
- Chúc ông chủ, chúc cậu chủ ngủ ngon.

Vú Huyền vừa khuất, Tuấn Dũng bẹo má con:

- Nào, có thắc mắc gì cứ hỏi ba.

Cậu bé nhõng nhẽo:

- Ba ơi! Từ nay về sau ba qua đây ngủ với con luôn nha. Con thích ba dỗ ngủ và nghe ba kể chuyện.
- Thế còn vú Huyền?
- Vú ấy kể chuyện không hay bằng ba. Với lại, vú ấy già rồi, con muốn cho vú ngủ sớm 1 tí.
- Còn ba không già sao?

Cậu bé lắc đầu:

- Ba chưa có già đâu, ba còn trẻ và đẹp trai lắm.

Tuấn Dũng bật cười:

- Khỉ con!

Cậu bé nín tay nằn nì:

- Ba ơi! Ba hứa là ngủ với con hoài nha
- Ba...công việc của ba rất nhiều, đi về khuya lắm.
- Sao ba không nhờ chú Vĩ Nam giúp ba? Con nghe nói làm nhiều có hại đến sức khỏe đó.

Tuấn Dũng cảm động:

- Con ngoan. Hay là để ba nói với mẹ qua ngủ với con.

Cậu bé giãy nảy:

- Con không chịu, con chỉ thích ngủ với ba thôi.
- Sao vậy?
- Mẹ lúc nào cũng đánh con, la hét con làm con sợ lắm.

Cậu bé giận dỗi quay mặt vào trong:

- Nếu ba không thích ngủ với con thì con cũng không ép ba đâu. Con ngủ 1 mình được rồi.

Tuấn Dũng chuỗi người nằm xuống bên con:

- Thôi được rồi, ba hứa sẽ ngủ với con. Nhưng con phải nghe lời ba. Nếu tối ba có về trễ thì con cứ ngủ trước đừng thức đợi ba.
- Dạ.

Cậu bé chợt hỏi:

- Ba ơi, lúc còn nhỏ như con, ba có ngoan không?
- Dĩ nhiên rồi, ngoan hơn con nhiều nữa là.
- Vậy bà nội có đánh ba như mẹ đánh con bây giờ không?
- Không. Bà nội rất thương ba.

- Thế sao mẹ không thương con. Con ngoan nhất nhà mà mẹ vẫn đánh con. Có khi vú Huyền can mà mẹ cũng đánh luôn cả vú Huyền. Mới hôm qua đây, mẹ xô vú Huyền xuống sàn nhà làm vú bị bầm tay. Đau lắm đó ba, nhưng vú không dám khóc. Con nói để con về méc ba, vú không cho, vú sợ mẹ sẽ gây với ba.

Cậu bé nín tay Tuấn Dũng:

- Ba ơi! Sao mẹ dữ quá vậy? Con thường nghe ba dạy bảo phải yêu thương kính trọng người già. Tại sao mẹ không yêu thương và kính trọng vú vậy ba?

Suy nghĩ non nớt của trẻ thơ mà Tuấn Dũng không làm sao mà tra! lời được. Chính mắt nó thấy thì càng không thể biện minh. Nhưng chẳng lẽ nói lên sự thật thì Tuấn Hải sẽ nghĩ về LAM TIỀN như thế nào đây. 1 người mẹ hung dữ và vô trách nhiệm.

Tuấn Dũng thở dài, Tuấn Hải thật vô phước khi được sinh ra bởi 1 người mẹ như vậy. Thằng bé mới chỉ ba, bốn tuổi đầu mà phải chịu những trận đòn roi quất mắng, còn sự khùng khiếp nào bằng. Anh không ngờ LAM TIỀN đã quá nhiều thay đổi.

Tuấn Dũng chỉ âm ừ cho qua chuyện, chứ anh không biết giải thích như thế nào cho con hiểu. Tại tính tình và sự lạnh nhạt của LAM TIỀN mà từ nhỏ Tuấn Hải đã không muốn gần gũi, cậu bé như không còn cảm nhận được tình cảm của người mẹ. Đôi khi cậu bé hỏi LAM TIỀN có phải là mẹ ruột không, làm cho Tuấn Dũng giật mình.

Không gần gũi, không vỗ về chăm sóc nên Tuấn Hải hầu như quên đi mình đã có 1 người mẹ, chỉ biết có ba và vú thôi.

Cậu bé lay nhẹ tay anh:

- Ba! Con chưa ngủ mà ba đã ngủ rồi sao?

Tuấn Dũng yêu thương vuốt tóc con:

- Ba chưa có ngủ. À, Tuấn Hải này! Con có thích đi du lịch không?

- Dạ, thích lắm. Nhưng mà đi với ai?

- Ba và chú Vĩ Nam.

- Có mẹ không ba?

- Con muốn mẹ theo à?

- Không. Có mẹ theo con không được vui. Vậy mình đi du lịch ở đâu vậy ba?

- Việt Nam. Con có khái niệm về Việt Nam không?

- Con chỉ nghe vú nói Việt Nam là quê hương của bà nội.

- Phải rồi.

- Chắc Việt Nam đẹp lắm hả ba?

- Cõ lẽ, vì ba cũng chưa đến đó bao giờ. Nhưng ba xem trên 1 tạp chí, quê hương của bà nội con như 1 huyền thoại.

Cậu bé ngây ngô:

- Huyền thoại là sao hả ba?

- À! Như là đất mẹ anh hùng vậy mà.

Cậu bé nhíu mày như người lớn:

- Con không hiểu?

- Sau này lớn lên con sẽ hiểu.

- Tại sao không phải là bây giờ hả ba?

- Vì có những chuyện chỉ có người lớn mới hiểu thôi.
- Vậy con sẽ không hỏi nữa. Đợi con lớn bằng ba thì tự động con sẽ hiểu phải không?
- Đúng rồi.

Tuấn Dũng ướm lời:

- Chúng ta đi du lịch không có vú theo. Vậy ba thuê cô giáo vừa chăm sóc con, vừa dạy con học, con có chịu không Tuấn Hải?
- Sao vú không đi theo được hả ba?
- Tại vú già rồi, đi máy bay sẽ bị mệt.
- Nhưng cô giáo dạy con phải là người hiền thật hiền, biết hát ru con ngủ, biết kể chuyện cho con nghe nè.
- Ừ.
- Còn đòi hỏi gì nữa không?
- Dạ hết.
- Vậy thì con nhắm mắt ngủ đi!
- Nhưng ba phải kể chuyện...
- Được rồi, ba sẽ kể cho con nghe chuyện cổ tích Việt Nam, “Tấm Cám”.
- Ngày xưa, gia đình nọ có 1 cô con gái tên là Tấm, chẳng may mẹ mất sớm, cha cô Tấm bước thêm bước nữa, cưới bà vợ kế có đứa con gái là cô Cám. 2 chị em cùng cha khác mẹ mà tính tình càng khác nhau hơn. Cô tấm dịu dàng, xinh đẹp....

5. Chương 5

Vũ Hằng khều nhẹ:

- Thượng Nguyên! Tao có chuyện này muốn nói với mày nè. Ngừng viết 1 chút.

Thượng Nguyên cau mày:

- Mày không học thì để cho tao học, đừng có phá nữa, có được không Vũ Hằng?

Vũ Hằng gõ tay vào đồng hồ:

- Nhưng chỉ còn 5 phút nữa thôi!
- 5 phút thì 5, miễn thầy còn giảng là tao còn chép. Có chuyện gì chút nữa nói!
- Mày định đổ thủ khoa chắc?
- đương nhiên.

Vũ Hằng mát mẻ:

- Cũng phải Con người ta được công ty liên doanh Đông Phương chăm rồi mà, không cố gắng sao được.
- Đúng rồi! Dù được chăm hay không được chăm, tao cũng phải cố gắng để ra trường có việc làm liền.
- Học sinh giỏi muốn xin đâu mà chẳng được, đâu còn sợ thật nghiệp nữa! Cho nên anh em Vũ Hằng đâu còn quan trọng nữa!

Thượng Nguyên buông viết:

- Ủa! Nãy giờ mày đang mĩa mai tao đó, phải không Vũ Hằng?

- Không dám.

Vừa lúc giáo sư chấm dứt bài giảng, Thượng Nguyên quay sang bạn:

- Giờ mày muốn nói gì thì nói đi! Tao đang chờ nghe!

Vũ Hằng lấy:

- Tao hết hứng thú để nói rồi!

Thượng Nguyên điểm mặt:

- Nè, tao cho mày thời gian mà mày không biết sử dụng. Vậy lúc tao đang làm bài thì đừng lải nhải nghe!

Thượng Nguyên thản nhiên cúi xuống cuốn tập của mình, nhưng chẳng được bao lâu thì cây viết trên tay cô bị giật phăng.

Thượng Nguyên trừng mắt:

- Mày định giở trò gì đây?

Vũ Hằng ngang ngạnh:

- Tao không làm bài thì mày cũng không được làm bài!

- Mày mới đúng là vô duyên đấy, Vũ Hằng. Tra! cây viết lại cho tao đi!

- Tao không tra!.

- Vậy đừng có trách tao nhé.

- Làm gì tao nào?

Thượng Nguyên xếp tập bỏ vào túi sách:

- Cứ ở đó mà nhây 1 mình đi! Tao về đây

- O...Thượng Nguyên.

Vũ Hằng chụp tay bạn:

- Sau giờ học đùa 1 chút cho không khí bớt căng thẳng, vậy mà cũng giận. Nhưng người giận phải là tao chứ không phải là mày

- Sao vậy?

- Bị mày làm quê chứ còn gì nữa! Tao đang có tin mừng muốn nói cho mày nghe...thế là cụt hứng.

Thượng Nguyên thở hắt ra:

- Tin mừng gì thì cũng phải đợi học xong đã. Bộ mày không biết năm nay là năm quyết định tương lai của mình hay sao?

- Đâu cần mày phải nhắc nhở, nhưng mày biết tính tao rồi, không nói liền là không được, để nguội mất hay

Thượng Nguyên ngồi trở lại bàn:

- Tin gì mà tao thấy có vẻ nóng nổi dữ vậy?

- Tất nhiên rồi! Vô cùng sốt dẻo!

Thượng Nguyên nôn nóng:

- Thế thì nói nhanh đi!

Vũ Hằng xìu xuống:

- Hết hứng rồi!

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Mày biết tao không thích mấy cái trò ỷ ôi năn nỉ. Bây giờ mày nói hay không nói cho tao biết đi!
- Trời trời! Nhờ người ta mà còn làm ra vẻ ta đây nữa! Tao không nói, què rồi!
- Không nói thật?
- Ừ.
- Tao về đây, đừng hòng năn nỉ tao nghe!
- Ê! Khoan đã. Tao nói, tao nói! Mày làm còn hơn chị 2 tao nữa!

Thượng Nguyên cười:

- Ai bảo mày cù nhầy. Học được cái tính đó ở đâu thế?

Vũ Hằng bậm môi:

- Có nghe không?

Thượng Nguyên gật đầu:

- Nghe!
- Anh hai tao đã tìm được việc làm thêm cho mày rồi!
- Ôi! Tốt quá, ở đâu vậy?
- Quận Tân Bình. Không xa lắm đâu!
- Tao không ngại xa xôi, nhưng còn công việc kìa
- Mày được làm ở chỗ này hên lắm. Số là vậy, anh 2 tao có người bạn nước ngoài nhờ tìm giùm cô giáo dạy ti cho cậu bé 4 tuổi!

Thượng Nguyên chau mày:

- Cậu bé không biết nói Tiếng Việt à?
- Mày đừng ngắt lời tao, có được không?
- Rồi, rồi!
- Cái đó tao không được rõ. Mày gặp trực tiếp chủ đi! Anh 2 tao có gặp qua rồi, người đàn ông mang 2 dòng máu Việt – Hàn này là 1 người đứng đắn và đáng tin cậy. Nếu không, Vũ Tâm để gì giới thiệu cho mày. Ông ta nói Tiếng Việt giỏi lắm. Mà nè, tao thấy ngạc nhiên 1 điều, nếu ông ta có con trai, sao không thấy vợ ông ta về cùng?
- Mày đi mà hỏi ông ta ấy. Đẹp đi, chuyện của người ta đừng tò mò có được không?

Vũ Hằng lẩm bẩm:

- 1 là bị phụ, 2 là ly dị...chỉ có 2 con đường đó thôi! Anh Vũ Tâm nói, ông ta còn trẻ, đẹp trai, giàu có và nổi tiếng nữa! Tên tiếng Hàn của ông ta là Can Jun Hee gì đó! Cha! Phên này được tiếp xúc với người Hàn Quốc nha! Tao rất ước ao được như mày đó, Thượng Nguyên ạ.
- Thế sao mày không nhận lời dạy đi?
- Rất tiếc, tao không đủ những tiêu chuẩn ông ý đặt ra!

Cô kéo Thượng Nguyên lại gần:

- Nè, mai mốt dậy quen rồi, nhớ nhờ ông ấy giới thiệu để quen với mấy diễn viên Hàn Quốc nghe! Tao thích nhất là Cha In Ryo đóng trong phim “Tình Anh Trai Em” và Lee Joung Hun trong phim “Những Tay Đua Kịch Xuất” ấy.

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Mày đừng có mơ mộng viễn vông. Với lại, tao chưa nhận lời dạy cho con trai, ông chủ gì đó, or nếu có nhận lời tao cũng không quan tâm đến đời tư của ông ta và càng không làm gì ngoài nhiệm vụ của tao Nói trước để sau này mày đừng giận, tao rất dị ứng với những người không đồng chủng tộc và bất đồng ngôn ngữ.

- Mày nói chứ con gái Việt Nam lấy chồng nước ngoài thiếu gì.

- Nhưng tao thì không phải là họ.

Vũ Hằng nhăn nhó:

- Có cần phải tự đặt ra nguyên tắc nghiêm khắc cho mình không?

- Cần chứ. Vì hiện tại tao chỉ biết làm việc kiếm tiền lo cho các em tao thôi!

- Để tao chống mắt xem nguyên tắc của mày được bao lâu!

- Mày đừng coi thường tao quá.

- Thiệt không dám. Nhưng trái tim mày cũng có máu như bao trái tim khác mà thôi! Hy vọng mày chỉ biết yêu thương đứa con trai bé bỏng của ông ta!

- Mày đang nói nhảm gì đó?

Vũ Hằng xua tay:

- Ồ, không! Đã là lời nói nhảm thì mày đừng để ý.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Còn việc gì nữa không? Tao về à?

Vũ Hằng nhìn đồng hồ:

- Còn sớm mà?

- Tao phải về nấu cơm.

- Đúng là 1 người chị đảm đang. Nếu cái ông sếp gì đó chọn mày dạy cho con trai ông ta thì ông ta thật là biết nhìn người! Chẳng những là 1 người chị tốt mà mày còn là 1 người mẹ người vợ tốt nữa!

- Mày thật là ăn với nói! Nhưng nếu thật sự mày thích thì tao sẽ cố gắng tạo điều kiện cho mày gặp gỡ làm quen với ông ta!

- Cám ơn mày

- Mày nhớ đừng có liên quan đến tao là được.

- Con quý!

- Nè, tối nay ngủ nằm mơ thấy Lee Young Hun và Cha In Ryo đi! Tao không hiểu sao họ lại có thể là thần tượng của mày

- Tại mày ít xem phim Hàn Quốc thôi!

- Xem thì sao? Để ngày nào cũng mơ mộng giống như mày à? Cho tao xin đi, thực tế sẽ không bị đói! Bye!

Vũ Hằng nói theo:

- Ê, Thượng Nguyên! Nói là về thiệt hả?

- Ủ, cứ ở đó mà mơ tiếp đi!

- Nè, chờ tao về với!

6. Chương 6

- Chị hai! Chị định nhận việc làm thêm ở đó thật sao?

- Chị cũng chưa biết nữa! Nhưng để chị gặp họ đã.

- Chị có thể không làm được không, chị hai Em nghĩ bây giờ chị em mình cũng tạm ổn rồi mà. Em dạy kèm 2 lớp, Thượng Tâm dạy ở trung tâm, lương tháng cũng đủ cho chị em ta chi tiêu, chị đâu cần phải cực nhọc thêm. Chỉ còn mấy tháng nữa là chị ra trường có việc làm ổn định rồi, lúc đó chị em mình sẽ không còn vất vả nữa! Trong thời gian này, chị hãy tập trung vào bài học của mình đi!

Thượng Tâm xen vào:

- Anh 3 nói phải đó, chị 2. Mấy năm nay, chị lúc nào cũng làm và làm không ngơi tay. Bây giờ sức khỏe là quan trọng nhất đó chị 2. Tụi em còn có chị là người thân duy nhất, nếu chị lỡ gặp vấn đề gì thì tụi em nương tựa vào ai đây?

Thượng Nguyên xúc động, cô vuốt tóc Thượng Tâm:

- Chị không bỏ mặc các em đâu, yên tâm đi! Còn việc nhận làm cô giáo cho 1 cậu bé, chị chẳng thấy gì trở ngại đến việc học và chăm sóc các em cả.

- Nhưng, chị 2! Ông ấy là người nước ngoài!

- Thì đã sao nào?

- Em nghe nói người nước ngoài họ thích con gái Việt Nam lắm, nhất là đẹp như chị.

Thượng Nguyên bật cười:

- Không phải đàn ông nước ngoài nào cũng thích phụ nữ Việt Nam hết đâu em. Với lại, chị của em đẹp bằng ai mà họ để ý tới!

- Nhưng với tụi em, chị là đẹp nhất.

- Được rồi, chị biết. Sẽ không ai ăn hiếp được chị đâu! Anh Vũ Tâm giới thiệu, chị nghĩ ông ta là người tốt. Trong người ông ta còn có dòng máu Việt Nam mà.

- Chị 2.

- Thay đổi cách nhìn 1 chút đi, đừng bao giờ nhìn mọi người giống như 1 người. Nếu chị có nhận việc thì chị chỉ dạy cho con ông ta thôi, chứ đâu có dạy ông ta mà các em phải sợ.

Thấy Thượng Tuấn và Thượng Tâm vẫn còn băn khoăn lo lắng, Thượng Nguyên trấn an:

- Chị hiểu ý của 2 em. Hiện tại chúng ta đang cần tiền để sống, chúng ta phải tự lo. Công việc dạy 1 đứa trẻ 4 tuổi rất là nhẹ nhàng đối với chị. Tiền lương cũng hậu hĩnh. 1 triệu rưỡi 1 tháng, kiếm ở đâu ạ. Chiều nay chị đến gặp ông chủ để trao đổi, nếu thấy chút vấn đề gì, chị sẽ không nhận. Được chưa?

Cô bẹo má Thượng Tâm:

- Cười lên coi nào, tự nhiên nhìn mặt 2 đứa chị thấy oải quá.

Thượng Tuấn và Thượng Tâm nhoẻn miệng cười, lòng Thượng Nguyên dâng lên niềm hạnh phúc. Nhìn thấy nụ cười tươi của các em, Thượng Nguyên không mong ước gì hơn.

Cô hỏi:

- Thượng Thành đi đâu rồi, chị không thấy?

Thượng Tuấn tra! lời:

- Út Thành có xin em đi dự sinh nhật bạn.

- Nhắc nhở Thượng Thành giùm chị, đừng để nó ham chơi quá. Năm nay là năm nó thi tú tài đấy.

- Dạ, em biết rồi! Thượng Thành học rất giỏi. Lúc sáng nay, nó có vui mừng báo cho em biết là nó có tên trong danh sách học sinh nghèo vượt khó học giỏi do Đoàn Thanh Niên Thành Phố HCM trao tặng.

- Vậy à? 2 em phải động viên Thượng Thành nhiều hơn. Ở tuổi mới lớn như Thượng Thành dễ bị bạn bè làm sa ngã lắm.

- Chị 2 biết không? Thượng Thành còn nói phải cố gắng được tuyển thẳng vào đại học để chị 2 vui!

Thượng Nguyên cười mà nước mắt rưng rưng:

- Các em của chị ngoan lắm.

Cô nhìn 2 em:

- Thanh minh này, các em có muốn về thăm mộ ba mẹ không?

Mắt Thượng Tuấn sáng lên:

- Chị không dám chắc là có về được kọ. Nếu như các em muốn về, chị sẽ tạo điều kiện cho về.

Thượng Tâm xịu xuống:

- Chị không về, tụi em về làm gì. Về để gặp những người mình không bao giờ muốn gặp ư?

- Đừng nói vậy Thượng Tâm. Có ghét thì cũng đừng để họ biết. Nếu không họ sẽ nắm được điểm yếu của mình. Gặp mặt thì cứ chào hỏi như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Chị 2! Em không làm được đâu! Họ đã đuổi chị em mình ra khỏi nhà. Con gái của họ thì cướp người yêu của chị. Em thật không can tâm.

- Thượng Tâm! Hãy nghe chị nói đây, tất cả đã là quá khứ rồi! Lúc đầu chị cũng giận lắm, nhưng sau nhiều đêm suy nghĩ, chị quyết định không giận họ nữa! Quên tất cả đi, chứ con người mà lúc nào cũng sống trong sự hận thù thì lòng khó có thể thanh thản. Huống chi bây giờ tim chị đã chai sạn rồi, không còn như trước nữa!

- Chị 2! Em thương chị quá. Chị lúc nào cũng bao dung, sống cho người khác mà không hề nghĩ đến bản thân. Trái tim chị vô cùng nhân hậu.

- Tự nhiên cái khen chị.

- Vì chị đáng được khen mà.

- Thôi đi ông, đừng có nịnh.

Thượng Tuấn ngập ngừng:

- Chị 2? Sao chị không về quê?

- Chị có lý do của chị.

- Chị sợ à?

- Kọ. Không có gì mà phải sợ cả. Nhưng chị có hứa trước vong hồn ba mẹ, bao giờ tốt nghiệp đại học, chị mới về.

- Chị 2! Có điều này...

- Em cứ nói!

- Hôm qua trên đường đi dạy về, em đã tình cờ gặp Thiên Bình.

Thiên Bình, cái tên ấy làm cho Thượng Nguyên lạng người mấy giây! Song cô đã bình tĩnh lại:

- Và chuyện gì đã xảy ra!

- Gặp em, anh Bình tỏ ra mừng lắm, anh ấy hỏi thăm chị và còn xin địa chỉ.

- Rồi em có cho không?

- Không có ý kiến chị, em không cho!

Thượng Nguyên xa xăm:

- Trái đất quả đúng là tròn.

- Chị 2! Chị còn nhớ anh Bình hả?

- Nhớ, như thế nào gọi là nhớ? Em nghĩ chị còn có thể nhớ 1 người như thế sao? Tất cả chỉ còn là dĩ vãng mà thôi! Chị không còn là Thượng Nguyên ngu khờ của ngày xưa nữa! Cái tên Thiên Bình đã quá xa lạ đối với chị rồi!

- Chị 2! Tụi em chỉ muốn chị sống vui vẻ và hạnh phúc thôi, ngoài ra chị đừng nghĩ gì đến chuyện đau buồn nữa! Chúng em không muốn thấy chị khóc.

- Không! Giọt nước mắt chị rơi chỉ là những giọt nước mắt sung sướng thôi, chị vui lắm khi chị quên được Thiên Bình, 1 người đàn ông nhu nhược không bản lĩnh.

- Chị 2! Chị cho em hỏi câu này nhưng chị hứa đừng giận em.

Thượng Nguyên xoay người nhìn em trai:

- Hình như hôm nay em hơi lạ đó Thượng Tuấn, cứ úp úp mở mở mãi! Em biết tính chị mà, thích rõ ràng hơn.

- Vậy em hỏi nhạ Nếu như chị gặp anh Bình chị phản ứng thế nào?

- Em muốn biết à?

- Ví như chị không cho là điều bí mật.

Thượng Nguyên so vai:

- Bình thân, chào hỏi như không có chuyện gì xảy ra Sao hả, thắc mắc nữa không?

- Em dám chắc anh bình không giống như chị. Anh ấy không đủ can đảm để làm khuôn mặt bình thân, anh ấy sẽ rất đau khổ ray rức và luyến tiếc khi đã quay lưng với người con gái xinh đẹp như chị.

- Anh ta như thế nào thì mặc anh ta, chị không quan tâm. Người chị quan tâm hiện giờ là 3 đứa em ngoan của chị.

Thượng Tâm ôm cánh tay chị như 1 đứa trẻ:

- Nhưng em không muốn vì gánh nặng tụi em mà chị không có bạn.

- Khờ quá! Chị không có bạn vì chị không thích thôi đâu liên quan gì đến tụi em. Chị nghĩ có bạn hay không có bạn cũng đâu quan trọng. Quan trọng là các em của chị vui vẻ kìa

- Nếu muốn tụi em thật sự vui thì chị mau có người yêu đi!

- O...

Thượng Tâm thì thầm:

- Em thấy anh Vũ Tâm thương chị lắm đó.

Thượng Nguyên chau mày:

- Em nói bậy gì đó.

- Thật mà.

Thượng Nguyên buồn bã:

- Các em không hiểu đâu!

- Chị 2! Chẳng nhẽ chị định tôn thờ chủ nghĩa độc thân?

- Anh VŨ TÂM rất tốt với chị em chúng ta, nhưng đáp lại tình anh ấy thì chị không làm được. Thà rằng chị vong ơn, chứ chị không muốn làm anh ấy khổ. Hy vọng 1 ngày nào đó, anh VŨ TÂM sẽ hiểu được tình cảm của chị, anh ấy sẽ mãi mãi là 1 người anh tốt.

- Tình đơn phương. Anh VŨ TÂM đau khổ lắm đó.

- 1 lần rồi sẽ quên. Chị tin chắc là vậy

- Bộ chị không có ý định có người yêu à?

- Chị cũng không biết nữa! Vết thương chỉ mới vừa lành thôi! Với lại, bao giờ có sự nghiệp trong tay, chị nghĩ tới cũng không muộn mà.

Thượng Tuấn đùa:

- Đến lúc đó già rồi, ai mà thêm nữa!

- Thì chị đành sống vậy với các em và cháu của chị thôi! Lúc đó mà mấy đứa không nuôi chị là chị ăn vạ đấy

- Những người không chồng khó khăn lắm, anh 2 không nuôi đâu! Thượng Tâm nuôi đi!

Thượng Tâm lắc đầu:

- Thôi! Em nhường cho út Thành.

- Ô hay! Chưa chi mà giả trò bất hiếu ra rồi, tụi mày thật lạ.

- Chị 2 ơi! Sợ không ai nuôi thì nên có người yêu cho xong.

- Chị không cần mấy đứa đâu! Bất quá, lắm lắm chút, ra sông SG chảy xuống cho xong.

- Cái đó chẳng khác nào chị 2 giết chết tụi em. Anh Tuấn này! Hay là anh em ta mau tìm cho chị 2 1 đức ông chồng đi! Chứ điệu này thì không ổn rồi!

Thượng Nguyên giơ tay định cốc cho mỗi đứa 1 cái thì Thượng Tuấn, Thượng Tâm nhanh hơn. 2 người nở nụ cười thoải mái sau khi bỏ chạy.

7. Chương 7

Thượng Nguyên giữ bình tĩnh cho mình, cô đang chờ cánh cổng sắt kia di động. Và rồi không phải lâu cánh cổng nặng nề cũng được mở. Trước mặt Thượng Nguyên là 1 người đàn ông khoảng ngoài 30, ăn mặc lịch sự.

Cô cúi đầu chào:

- Chào ông.

Người đàn ông hỏi:

- Cô là Thượng Nguyên?

- Vâng.

Cánh cửa được kéo rộng ra:

- Cô cứ vào đi! Không ngờ, cô còn quá trẻ, ngoài sức tưởng tượng của tôi!!

- Cảm ơn ông.

- Cô đừng quá cung kính đối với tôi!, vì tôi! chỉ là trợ lý của ông chủ tôi! thôi!

Thượng Nguyên mở to mắt:

- Vậy ra ông không phải là ông chủ?
- Kỵ Tên tôi! Vĩ Nam, thân cận người chủ mà cô cần gặp.
- Cách ăn mặc của ông, tôi! cứ tưởng...

Vĩ Nam vui vẻ:

- Do công việc buộc chúng tôi! phải như vậy. Chứ lúc nào cũng trịnh trọng, chúng tôi! không được thoải mái cho lắm.
- Vậy thì ông đâu cần phải gượng ép, tự do theo ý mình đi!
- Nếu được như cô nói, tôi! đâu cần phải cảm thấy khó chịu

Thượng Nguyên đưa mắt quan sát căn biệt thự, cô buột miệng:

- Đẹp lắm.
- Cô nói cái gì đẹp?
- Căn nhà của ông.
- Không phải Căn nhà của ông chủ tôi!

Thượng Nguyên cười:

- À quên.
- Cho tôi! được phép nịnh cô 1 câu nghe, Thượng Nguyên. Những gì VŨ TÂM nói về cô, tôi! chưa tin lắm, nhưng bây giờ gặp mặt cô, điều VŨ TÂM nói còn quá sự thật. Cô trẻ trung, xinh đẹp, lại vui tính dịu dàng, mẫu điển hình cho người phụ nữ Á Đông.

Thượng Nguyên nghiêng đầu:

- Tôi! có nên cảm ơn ông không đây?
- Thật sự là vậy mà. Tôi! đã từng tiếp xúc với nhiều cô gái Việt Nam, chưa ai đã làm tôi! nghĩ khác như cô, mặc dù tôi! mới gặp cô lần đầu!
- Ông nghĩ về tôi! như thế nào?
- Điều đó thì xin lỗi, tôi! không thể nói ra. Nhưng cô chỉ cần biết, trong đôi mắt tôi! cô rất hoàn hảo là được rồi!
- Ông đã quá lời không đây?
- Tôi! đang nói rất thật lòng mình.
- Xin cảm ơn. Tôi! có thể nhận xét về ông chứ?
- Cứ tự nhiên.
- Tôi! thấy ông giống 1 ông chủ hơn là người làm công.
- Điều đó an ủi tôi! phần nào rồi đó, cô Thượng Nguyên.
- Ông biết không? Lúc mới đến đây, tôi! rất hồi hộp. Xin lỗi, cho tôi! nói thẳng, tôi! rất dị ứng với những người nước ngoài, nhưng cái chất ở con người ông đã xoá tan điều đó trong tôi! Ông cởi mở và có 1 chút gì đó gần gũi, chắc ông chủ của ông không đến nỗi tệ.
- Tôi! rất thích những người con gái như cô đó, Thượng Nguyên. Hy vọng cô nhìn ông chủ tôi! cũng giống như tôi! Tuy ông ấy có vẻ nghiêm nghị 1 chút, nhưng ông ấy rất tốt và có tình cảm. Tính cách của cô có 1 phần giống ông ấy.
- Vậy sao?

Việt Nam khép cửa:

- Chúng ta đi vào phòng khách đi!

2 người bước song song nhau, Vĩ Nam huyền thoại nói về ông chủ của mình và cậu chủ nhỏ có tên Can Jun Ho, còn gọi là Tuấn Hải. Cậu bé rất ngoan và dễ thương.

Vì muốn con trai mình không quên nguồn gốc của bà nội nên ông chủ mới thuê người về dạy Tiếng Việt.

Thượng Nguyên có cảm nhận người đàn ông này khá gần gũi và cũng khá xa cách, vì ông ta mang tới 2 dòng máu Việt – Hàn.

Không biết kết quả như thế nào, nhưng Thượng Nguyên cũng lấy làm an tâm, vì người trợ lý Vĩ Nam không chê vào đâu được.

Vào đến phòng khách, Vĩ Nam chỉ:

- Cô ngồi xuống đi, để tôi! lên phòng mời ông chủ.

Trong thời gian Vĩ Nam đi mời ông chủ, Thượng Nguyên tranh thủ quan sát phòng khách. Đơn giản nhưng đẹp, làm cho người mới đến thoải mái dễ chịu chứ không ngột ngạt.

Trên bàn là bình hoa phong lan trắng, 2 ly nước đang đầy. Thượng Nguyên có vẻ ngạc nhiên. Chẳng lẽ họ biết cô đến giờ nào?

Những thắc mắc chưa được trả lời thì đã nghe tiếng bước chân, Thượng Nguyên vội vàng đứng dậy:

- Chào ông.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đi trước Vĩ Nam khẽ gật đầu:

- Chào cô. Mời cô ngồi.

Thượng Nguyên rụt rè ngồi xuống salon, tay chân cô thừa thãi khi đối diện với người đàn ông này. Tuy không dám nhìn ông ta, nhưng Thượng Nguyên biết ông ta rất cao lớn, đẹp trai vì đã thừa hưởng gen di truyền của người cha Hàn Quốc.

Giác quan thứ 6 cho cô biết ông ta đang quan sát mình, Thượng Nguyên càng luống cuống hơn. Thường bữa, trước VŨ TÂM hay người bạn trai nào khác cô đâu có như vậy.

Thượng Nguyên cắn môi Bình tĩnh, hãy bình tĩnh, không cần phải hồi hộp và cuống lên như thế. Nếu không ông ta sẽ cười mỉa mắt.

Người đàn ông lên tiếng:

- Cô bé à! Đừng có căng thẳng như vậy, cứ thả lỏng đi!

“Cái gì? Ông ta gọi mình là cô bé, nghĩa là ông ta cho mình là con nít và có lẽ sẽ không nhận mình dạy cho con ông ta. Không được, không để cho ông ta coi mình là con nít được.”

Thượng Nguyên hít 1 hơi dài, cô ngẩng lên. 4 mắt giao nhau, nhưng cô bỗng quay đi để tránh nhìn ánh mắt thăm thẳm đó.

Người đàn ông kia cũng vậy, ông ta giật mình vì đôi mắt quá long lanh và trong sáng. Nó như chứa đựng cả bầu trời tình cảm yêu thương. Trái tim ông đập mạnh 1 chút mà chính ông cũng không hiểu vì sao.

Vĩ Nam đã đi đâu từ lúc nào, nếu không anh ta sẽ nhìn thấy tâm trạng của 2 người mất thôi!

Người đàn ông tìm điều thuốc cho mình để lấy lại bản tính muôn thuở.

- Cô tên gì nhỉ? Vĩ Nam có nói nhưng tôi quên mất.

- Dạ, ba mẹ tôi! gọi tôi! là Thượng Nguyên.

Người đàn ông lặp lại:

- Thượng Nguyên. Nghĩa là gì?

- Nghĩa Việt Nam, “Thượng” được hiểu theo nhiều nghĩa, có người hiểu là tốt, có người hiểu là cao...nhưng tôi! thì cho chữ “Thượng” là cao; “Nguyên” tôi! không lý giải Ông hiểu 2 chữ “Cao Nguyên” chứ?

- Cũng chút chút. Tên cô rất trong sang, thanh cao giống như con người của cô vậy

- Cúi chào ông lắm đấy

- Tôi! chưa bao giờ sai khi nhận xét 1 con người

- Ông đã tự cao quá rồi!

- Cô nghĩ sao cũng được, mới tiếp xúc với cô tôi! đã thích làm việc với cô. Sao, cô đã chuẩn bị tinh thần để dạy con trai tôi! chưa?

Thượng Nguyên như chưa tin:

- Ông nhận tôi

- Chẳng lẽ cô không nghe rõ lời nói của tôi!

- Không phải Tại tôi! mừng quá.

Người đàn ông nhíu mày:

- Cô cần việc làm lắm à?

- Không giấu gì ông, tôi! đang học năm cuối đại học, và tôi! rất cần việc làm, bởi vì...

- Sao cô không nói tiếp đi

Không muốn cho những người giàu có thương hại cho hoàn cảnh của mình, Thượng Nguyên quay đi:

- Tôi! còn phải lo cho cuộc sống hiện tại của tôi!

Người đàn ông gờ tay:

- Tôi! đã biết hoàn cảnh của cô qua người bạn của Vi Nam. Cô là 1 cô gái bản lĩnh và kiên cường.

- Cảm ơn ông đã khen. Ai ở vào hoàn cảnh của tôi! cũng làm giống như tôi! thôi!

- Nhưng cô lại khác những người con gái đồng trang lứa. Dù cuộc đời cô ra sao cô vẫn là cô, nụ cười của cô rất đẹp. Thượng Nguyên! Lúc nghe giới thiệu về cô, tôi! nghĩ cô có vẻ chững chạc lắm, ai ngờ cô lại nhí nhố thế này. Nếu không biết trước, tôi! chỉ đoán cô học trung học thôi!

Thượng Nguyên dạn dĩ:

- Ý ông muốn nói tôi! rất trẻ con?

- Gần đúng như vậy

Thượng Nguyên tự ái:

- Vậy ông còn nhận tôi! làm gì? Thương hại tôi!, muốn giúp đỡ tôi! à?

Người đàn ông xoa tay:

- Không, không! Xin cô đừng hiểu lầm. Tuy cô còn rất trẻ nhưng tôi! tin rằng cô làm được và làm rất tốt công việc tôi! đang cần.

- Ông đang nói thật?

- Ở cô toát lên 1 vẻ gì đó rất thân, rất dịu dàng và rất yêu thương. Cho nên tôi! quyết đi!n chọn cô dạy và gần gũi với con trai tôi! Hy vọng nó sẽ mến cô ở khuôn mặt dịu hiền.

Thượng Nguyên muốn bật cười vì hai chữ dịu hiền mà người đàn ông gán ghép cho mình. Thường thường các bạn cô thường kêu cô dữ như sư tử kia mà.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- Ô, kọ Có lẽ tôi! là người hân hạnh được nhận vào dạy cho con ông.
- Thú thật, lúc nghe tên cô, tôi! đã ngằm chằm cô rồi!
- Tại sao?
- Xin lỗi!
- Không có gì. À! Ông còn vấn đề gì nữa không?
- Đôi khi bận công việc, không ai săn sóc Tuấn Hải, cô có thể....
- Giúp ông chứ gì?
- Cô thông minh lắm.
- Tôi! cũng thích con nít lắm, nhưng phải là không ảnh hưởng đến việc học của tôi!
- Tôi! biết, không thành vấn đề.
- Căn phòng của con trai tôi! rất rộng, cô có thể ngủ chung với nó nếu cô thích, chứ tôi! đã dành riêng 1 căn phòng cho cô.

Thượng Nguyên kêu lên:

- Tôi! phải ở lại đêm à?
- Tôi!...tôi! chỉ dám nhờ cô lúc bận việc, không ở nhà. Cô không từ chối chứ?
- Cái này...tôi! phải suy nghĩ lại đã.

Thượng Nguyên tò mò:

- Ông thường xuyên đi công tác xa à?
- Đôi khi, những lúc phải trở về Hàn Quốc, vì tôi! còn công việc bên đó.
- Tôi! thật sự bất ngờ về lời đề nghị của ông. Tôi!...vì lúc đầu, tôi! chỉ nhận dạy và chăm sóc thôi!
- Có gì khó cho cô à?
- Tôi! còn các em tôi!

Tuấn Dũng khoát tay:

- Thôi được rồi, để tôi! tự tìm cách vậy
- Ông không giận tôi! chứ?
- Tôi! không phải thì đúng hơn.

Nhìn khuôn mặt thành khẩn của Tuấn Dũng, Thượng Nguyên cũng thấy băn khoăn. Nhưng cô không thể làm khác hơn vì các em cô cũng cần cô

Tuấn Dũng đề nghị:

- Để tôi! gọi Vĩ Nam dẫn Tuấn Hải xuống làm quen với cô.
- Vâng.

Tuấn Dũng cầm điện thoại, anh ấn số:

- Vĩ Nam! Đưa Tuấn Hải xuống đây với tôi!
- Vâng, thưa ông chủ.

Thượng Nguyên dán mắt vào cầu thang, cô chờ đợi 1 đứa bé dễ thương.

Ồ! 1 đứa bé vô cùng dễ thương, đôi mắt không to nhưng trong sáng, vàng trán cao thông minh, đôi môi mím mím chứng tỏ sự cương nghị.

Chỉ ngấm cậu bé thôi, Thượng Nguyên cũng biết cậu bé kia mang đầy đủ những nét hài hoà của người bố. Nhưng còn tính cách ra sao thì chưa xác định.

Thấy trong nhà có khách, từ xa cậu bé cúi đầu chào Thượng Nguyên theo phong cách của người Hàn Quốc.

Rời khỏi Vĩ Nam, cậu bé chạy đến bên Tuấn Dũng:

- Ba!

Tuấn Dũng ôm lấy con trai vào lòng:

- Con chào cô chưa?

Tuấn Dũng chỉ Thượng Nguyên:

- Thế con có biết cô này là ai không?

Cậu bé ngấm nghĩ:

- Có phải là cô giáo của con không bà

- Đúng rồi! Con có thích không?

Cậu bé trả lời bằng tiếng Việt không rành lắm:

- Để coi cô có hiền không đã?

Thượng Nguyên nhướn mắt chen vào:

- Thế cô không hiền thì sao?

- Con sẽ không thềm học cô đâu!

Thượng Nguyên thấy mếu cậu bé này vô cùng, không phải vì cậu bé đẹp trai giống ba mà cậu bé có cái gì đó hợp với cô. Nói chung, Thượng Nguyên biết rằng cô không thể không dạy cậu bé này. Chỉ nhìn cậu bé thôi mà lòng cô đã cảm thấy ấm áp lạ thường.

Tuấn Dũng đẩy vai con:

- Nào, qua làm quen với cô giáo đi!

Cậu bé dạn dĩ nắm tay Thượng Nguyên:

- Cô ơi!

Thượng Nguyên kéo cậu bé ngồi trên đùi mình:

- Con tên gì?

- Dạ , Jun Ho! Nhưng ba và chú Vĩ Nam, cả vũ Huyền nữa đều gọi con là Tuấn Hải!

Thượng Nguyên tò mò:

- Vũ Huyền là ai vậy?

- Là người đã săn sóc cho con.

- Thế vũ Huyền đâu

- Vũ ấy không có sang Việt Nam. Ba nói vũ ấy già rồi, đi xa không quen.

Cậu bé nhìn Thượng Nguyên như để xác định:

- Phải không cô giáo

- Đúng rồi! Tên cô là Thượng Nguyên. Năm nay Tuấn Hải bao nhiêu tuổi nè?

- Dạ, 3 tuổi Ba nói tuổi này chỉ có ăn, học, ngủ và phải ngoan.

Thượng Nguyên liếc Tuấn Dũng rồi gật đầu:

- Ba nói đúng đấy
- Cô Nguyên ơi! Cô dạy học cho con rồi cô có kể chuyện cho con nghe không?
- Có chứ.
- Vậy cô có dỗ con ngủ, có cho con ăn, có tắm cho con như vú Huyền không?

Thượng Nguyên cắn môi, Tuấn Hải còn nhỏ và ngây thơ. Ta có nên thẳng thừng quá không? Nếu thế, e cậu bé sẽ rất buồn. Vì hầu như ngôi nhà thênh thang này không có lấy 1 người phụ nữ để săn sóc cho cậu bé.

Trái tim tràn đầy tình cảm của Thượng Nguyên không cho phép cô làm cho Tuấn Hải thất vọng. Nhưng...như thế cô đã đi ngược lại với nguyên tắc của mình.

Chưa biết phải trả lời ra sao thì cậu bé lay tay Thượng Nguyên:

- Cô Nguyên ơi! Sao cô im lặng vậy? Hay là cô không thích con?

Thượng Nguyên hốt hoảng:

- Không có.

Cậu bé nhoẻn miệng cười:

- Ngoài ba, vú Huyền ra cô là người con thương nhất.

Vĩ Nam ngồi yên nãy giờ, giờ anh mới lên tiếng:

- Còn chú Vĩ Nam bỏ đâu
- Chú hả...Chỉ biết thương con thôi, không biết cho con ăn, không biết dỗ con ngủ. Chú là người xếp sau cô giáo Nguyên.

Vĩ Nam kêu lên:

- Ông thầy chưa ông chủ? Có cô Nguyên dễ thương rồi, không cần tôi! nữa! Biết vậy, tôi! không giới thiệu cô Nguyên đến đây cho xong.
- Chú Vĩ Nam xấu quá đi!
- Chú biết. Chú đâu có bằng cô giáo Nguyên xinh đẹp của cháu
- Cả cô Giao Nguyệt cũng không bằng luôn.

Cả nhà bật cười vì lời ngây ngô của Tuấn Hải, Thượng Nguyên biết bản thân mình không thể rời xa cậu bé này rồi!

Nhưng có 1 điều làm cô thắc mắc là trong buổi nói chuyện, Tuấn Dũng và Vĩ Nam tuyện nhiên không nhắc đến mẹ cậu bé và cả cậu bé cũng vậy, không mảy may dù chỉ 1 lời chợt hỏi

Chẳng lẽ cả 2 điều mà Vũ Hằng đã từng nói với cô sao? Nếu đúng như thế thì bất hạnh cho Tuấn Hải quá. Chứ không lý nào mà con không nhớ đến mẹ, huống chi Tuấn Hải còn quá nhỏ để hiểu biết 1 điều gì.

Thượng Nguyên siết Tuấn Hải vào lòng với tất cả sự yêu thương. Cậu bé cũng cảm nhận điều đó và vòng tay ôm cổ Thượng Nguyên.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tuấn Dũng vội quay mặt đi! Phải chi người được Tuấn Hải vòng tay ôm kia là Lam Tiên thì anh không có gì phải suy nghĩ. Bởi Lam Tiên là mẹ của con trai anh mà.

Còn đằng này...Tuấn Dũng không dám nghĩ thêm vì hiện tại anh đang có 1 gia đình, không thể nào có mơ ước khác. Tại sao? Tại sao như vậy chứ?

Vĩ Nam hiểu được phần nào tâm sự của ông chủ mình. Thượng Nguyên là 1 cô gái mà bao chàng trai mơ ước. Nhưng sự thật kia có thể hoán đổi được mà.

Chỉ mới gặp lần đầu tiên mà Thượng Nguyên đã thương Tuấn Hải đến như vậy. Có nên đặt 1 tia hy vọng nào không?

Tuấn Hải rời vai Thượng Nguyên:

- Cô ơi! Cô có biết hát không?
- Biết chứ.
- Vậy thì hay quá. Lát nữa cô dạy con hát nghe!

Thượng Nguyên bẹo má cậu bé:

- Ủ, nếu như con ngoan.
- Cô có thể yên tâm. Vì con là người ngoan nhất nhà mà. Ngoan hơn cả ba và chú Vĩ Nam.
- Vậy sao?
- Thật đó?

Thượng Nguyên nheo mắt:

- Ba với chú hư như thế nào nè?
- Uống rượu hoài, đi hoài, có hôm quên cho con ăn cơm luôn.
- Trời đất.

Vĩ Nam phân bày:

- Cô cũng biết công việc của tụi tôi!...

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Nuôi con như các ông làm sao nó lớn nổi Thật là...

Cô quyết định:

- Thôi được rồi! Việc ăn uống chăm sóc cho Tuấn Hải từ nay để tôi! lo cho

Tuấn Dũng như nhẹ nhõm:

- Cảm ơn cô.
- Nhà ông có đồ dùng nấu nướng chứ.
- Đầy đủ.
- Nếu như ông không chê, tôi! sẽ nấu ăn cho Tuấn Hải

Vĩ Nam xiu xuống:

- Tôi! với ông đành ăn cơm tiệm dài dài
- Phải chịu thôi!

Tuấn Hải hỏi:

- Cô nấu có ngon bằng vú Huyền không?
- Có lẽ không bằng, nhưng không đến nỗi tệ. Con ăn được các món ăn Việt Nam chứ?
- Con không biết. Nhưng con khoái khẩu nhất là món...món gì chua chua đó bà
- À! Canh chua, cá kho tộ.
- Cô cho con ăn cái đó nha cô.

Thượng Nguyên gật đầu

- Ồ, thích quá.

Thượng Nguyên nhìn đồng hồ:

- Cũng khá trễ rồi! Tôi! phải về thôi!

Tuấn Dũng đứng lên:

- Để tôi! đưa cô về.

Thượng Nguyên xua tay:

- Không cần đâu! Để tôi! đón xe được rồi!

- Cô đi dạy để kiếm tiền, thì đừng phí như vậy. Tôi! có công việc, luôn tiện cho cô quá giang, mong cô đừng ngại!

Từ đây đón xe về nhà ít nhất cũng mất mười ngàn. Thôi thì đành quá giang vậy, để mười ngàn cho em cô ăn sáng hay hơn.

- Cô nghĩ sao?

- Phiền ông vậy

Tuấn Dũng căn dặn Vĩ Nam:

- Đưa con trai tôi! đi ăn giùm.

- Vâng, thưa ông.

Tuấn Hải nắm tay Thượng Nguyên:

- Con tiễn cô.

Thượng Nguyên cúi đầu chào Vĩ Nam, cô đi theo đà kéo của Tuấn Hải ra cổng.

Trước khi lên xe, Tuấn Hải còn với theo:

- Ngày mai, cô nhớ đến dạy con ghen.

- Ừm.

Thượng Nguyên vẫy tay:

- Con phải ăn no và ngủ ngon nha

- Dạ.

8. Chương 8

Thượng Nguyên khoanh tay trước ngực, cô ngắm cảnh đường phố và mọi vật đều lùi dần về phía sau

Chiếc xe chạy chậm chứ không nhanh, nhưng có những lúc Thượng Nguyên phải quay đầu lại, cô như nuốt tiếc cái gì đó.

Tuấn Dũng im lặng lái xe, bởi vì anh tôn trọng những gì riêng tư của Thượng Nguyên.

Qua kính chiếu hậu của xe, Tuấn Dũng biết Thượng Nguyên còn rất trẻ con, chỉ thấy nụ cười và những cái ngẩn ngơ quay đi quay lại, nhóng lên nhóng xuống của cô bé trông buồn cười làm sao

Anh tự hỏi, tại sao cô luôn tạo cho mình cái vẻ bề ngoài nghiêm nghị, xa cách và hơi người lớn làm chi vậy? Vô tư phải dễ thương hơn không? Hay tại cuộc sống gian nan nhiều lo toan đã làm cô bé trưởng thành hơn so với tuổi của mình?

Thượng Nguyên, cái tên đầy ẩn tượng đối với anh, và anh cũng biết từ đây anh phải có trách nhiệm quan tâm tới cô bé rồi! Nhưng với vai trò gì đây? 1 ông chủ, 1 phụ huynh của học trò hay 1 người bạn, tất cả đều

không thể được. Thượng Nguyên sẽ không bao giờ chấp nhận, vì anh...anh hoàn toàn không đủ tư cách, cho dù Thượng Nguyên có yêu thương con trai của anh.

Tuấn Dũng chột ao ước. Phải chi anh là người đàn ông chưa có vợ nhỉ, phải chi anh gặp Thượng Nguyên sớm hơn, có lẽ anh sẽ là người hạnh phúc nhất.

Tuấn Dũng nhẩm tính. Anh cưới Lam Tiên đã hơn 6 năm, chắc lúc đó Thượng Nguyên chỉ mới 18, 17 tuổi cũng nên. Mà ở tuổi đó thì chưa có yêu được. Ôi! Anh đang nghĩ vẩn vơ gì vậy? Sự thật đâu phải như anh nghĩ. Hiện tại phũ phàng rồi dù con tim anh lên tiếng nói!

Tuấn Dũng nén tiếng thở dài Thôi thì hãy chấp nhận sự thật đi, không hoán đổi được đâu! Vợ anh kia và con anh đó. Nên xem Thượng Nguyên như đứa em gái nhỏ, dù lòng anh không muốn.

Bấy lâu anh con tim của anh đã ngủ quên, bản thân nó chưa 1 vết thương. Nay nó chợt thức giấc và vừa lúc hiểu được sự rung động là gì.

Phải chăng là tiếng sét ái tình, mới gặp mặt mà cũng có thể yêu Tuấn Dũng biết tiếng lòng anh đã thổn thức mất rồi! Sự nghiệp, gia đình, ai nhìn vào cũng thấy 1 sự hoàn hảo Nhưng nếu có người hỏi anh có phải là người hạnh phúc nhất thì anh nên nói với họ thế nào đây

“Chúng tôi! kết hôn với nhau hơn sáu năm, không tình yêu vẫn sống chung với nhau được ư?”

Không phải, Tuấn Dũng như có cảm nhận gia đình anh bắt đầu có 1 sự rạn nứt. Nguyên nhân từ ai, anh không rõ nữa!

Liếc qua tay phải của anh, hình như Thượng Nguyên vẫn xay xua với dòng người, dòng xe cộ bên ngoài Chắc cô nào đâu biết lòng anh đang bồn chồn và ngổn ngang.

“Thượng Nguyên, xin cho phép tôi! được gọi tên em trong giấc mộng”, chỉ xin được vậy thôi! Dù mới chỉ gặp em 1 lần mà tôi! cứ tưởng yêu em từ kiếp nào

Bây giờ tôi! như chàng trai mới bắt đầu mộng mơ. Mà thật vậy, tôi! dù đã có vợ có con mà trái tim tôi! có chút tình yêu bao giờ đâu! Nay gặp em giống như canh xanh gặp nước, khát khao cháy bỏng.

Và cuối cùng có được gì không hay em vẫn là em, tôi! vẫn là tôi! với 1 gia đình không biết có nên gọi là hạnh phúc?

Tuấn Dũng muốn hét lên, sao lại trở trêu thế này, yêu cũng không được.

Chiếc xe chạy chậm hơn lúc ban đầu, anh không biết vì sao phải làm vậy Hay muốn kéo dài thời gian...

Thượng Nguyên đột ngột quay lại:

- Về Việt Nam ông có thường đi dạo thành phố về đêm chưa?
- Tôi! chưa đi!
- Tiếc quá. Nếu biết thưởng thức thì nó rất đẹp, mà còn tùy theo tâm trạng của mỗi người nữa!
- Vậy tâm trạng của cô hiện giờ?
- Vui, vì đã có việc làm thêm. Thế còn ông?
- Tôi! cũng chẳng biết nữa!
- Thế này giờ ông lái xe chậm không phải để ngắm cảnh sao?
- Tôi!...tôi! đang lo cho con trai của tôi!, vì tôi! sắp phải đi công tác.

Thượng Nguyên cắn môi:

- Tôi! nghĩ ông nên đưa Tuấn Hải về Hàn Quốc, có lẽ sẽ tốt hơn.
- Tôi! thì không nghĩ vậy Tuấn Hải không vui khi phải ở nhà 1 mình.
- Còn ở Việt Nam, cậu bé cũng không có người thân.

- Ít ra cũng có cô.

Thượng Nguyên chỉ vào ngực mình:

- Tôi

- Phải

- Ông không sợ giao con cho 1 người xa lạ như tôi! sao?

- Tôi! tuyệt đối tin tưởng ở cô.

Thượng Nguyên ngập ngừng:

- Nhưng tôi! chỉ là cô giáo

- Thì đã sao, cô yêu thương Tuấn Hải và Tuấn Hải cũng mến cô mà.

- Đành rằng vậy...

- Cô đừng viện lí do nữa có được không? Coi như tôi! xin cô đi!

Thượng Nguyên nao lòng, nhưng cô vẫn khẳng khái ý mình:

- Xin lỗi ông, tôi! phải làm ông thất vọng thôi!

Biết không thể thuyết phục được Thượng Nguyên, Tuấn Dũng lảng chuyện:

- Coi như tôi! chưa từng nói với cô, bây giờ cô có muốn đi dạo nữa không?

- Phiền ông như vậy đủ rồi!

- Tất cả vì con trai tôi!, tôi! không nề hà đâu!

Thượng Nguyên chợt đề nghị:

- Nếu như tâm hồn ông không được thoải mái, tôi! có thể làm hướng dẫn để ông đi dạo

- Cám ơn cô. Nhưng để hôm khác đi, cho con trai tôi! đi cùng. Tuấn Hải thích lắm.

- Vậy cũng được.

- À! Cô có đói bụng không? Chúng ta đi ăn tối đi!

- Eo ôi! Tôi! sợ mập lắm.

Tuấn Dũng nhìn Thượng Nguyên:

- Cô vậy mà mập gì, ốm nhom như cây tre

Thượng Nguyên cong môi cười:

- Không phải Bạn tôi! nói như vậy là lý tưởng rồi, cho nên tôi! không muốn mập lên nữa! Ông không thấy người mẫu Hàn Quốc sao? Đẹp ới là đẹp!

Tuấn Dũng nhướn mày:

- Cô thích làm người mẫu lắm à?

- Có thích cũng không được?

- Tại sao?

- Tôi! chỉ cao 1m67 thôi! Còn người mẫu phải cao 1m73 trở lên. Nhưng nói gì thì nói, tôi! không thích làm người mẫu đâu!

- Tôi! có thể biết lý do

- Không thích là không thích, cần gì phải lý do

Thượng Nguyên nghiêng đầu:

- Ông có tiêu chuẩn người mẫu đó.

- Vậy sao?

- Ông cao bao nhiêu

- 1mét 80.

- Chu choa! Ông cao hơn tôi! đến 2 tấc đấy

Thượng Nguyên che miệng:

- Đi với ông sao giống thần lùn đeo cột đình quá.

Tuấn Dũng bật cười:

- Cô làm như tôi! là khổng lồ không bằng.

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Tôi! có phát hiện mới Khi ông cười, ông có biết ông đẹp lắm không?

Tuấn Dũng trêu:

- Giống Jang Dong Gun thần tượng của cô chứ gì?

- Trừ tôi! ra đi, không là thần tượng của tôi! ngoài ba mẹ của tôi!

- Tôi! đoán không lầm, ba mẹ cô là những người tuyệt vời

- Đúng rồi! Dù ba mẹ tôi! không còn trên cõi đời này nữa, nhưng họ luôn là thần tượng trong trái tim tôi!

- Ba mẹ cô đã mất.

- Phải Lúc tôi! mới 19 tuổi

- Xin lỗi, tôi! không cố ý khơi lại nỗi buồn của cô.

- Không sao! Tôi đã chấp nhận sự thật rồi mà. Có đau buồn, ba mẹ tôi! cũng đâu sống lại với chị em tôi! Bây giờ chị em tôi! phải sống cho thật tốt để nơi tuổi vàng ba mẹ tôi! vui

- Cô là một cô gái kiên cường đấy

- Cảm ơn lời khen của ông, tự đừng đem chuyện của mình ra...Xin lỗi ông.

Tuấn Dũng khoát tay:

- Không sao Cô có thể xem tôi! như 1 người bạn mà. Nếu cô có chuyện gì tôi! sẵn sàng chia sẻ với cô.

Thượng Nguyên nhìn Tuấn Dũng bằng cặp mắt nao lòng người Nhưng cô chỉ cười mà không nói!

Tuấn Dũng như choáng ngợp vì đôi mắt ấy, giọng anh nhẹ nhàng:

- Cô bằng lòng chứ?

- Để xem lại đã. Bởi vì tôi! sợ mình không xứng đáng.

- Cô không xứng đáng làm tôi! buồn lắm đó.

- Tôi! không biết phải nói với ông như thế nào Nhưng lúc tôi! buồn mà tìm ông thì coi như tôi! đã nhận lời

- Buồn mới tìm tôi! sao?

Thượng Nguyên liếc ngang:

- Ông đừng tham quá.

Cô lấy tay che miệng, Tuấn Dũng tinh ý:

- Cô buồn ngủ à?

- Vâng. Không biết hôm nay sao buồn ngủ quá.
- Hôm khác đi, tôi! mà buồn ngủ thì chẳng ăn gì và chẳng thích làm gì.

Tuấn Dũng ngoặt xe quẹo phải Anh hỏi:

- Nhà cô ở đâu
- Lê Hồng Phong...Ông dừng trước hẻm 331 được rồi!
- Sao không vào nhà luôn?
- Hẻm nhỏ lắm, xe ông không vào được đâu!

Chiếc Toyota dừng lại, Thượng Nguyên bước xuống:

- Cảm ơn ông.

Tuấn Dũng thò đầu ra:

- Chúc cô ngủ ngon.
- Ông cũng vậy.

9. Chương 9

- Ô, chị Vũ Hằng! Lâu lắm chị mới tới nhà chơi Bộ lúc này chị đang có mục tiêu mới à?

Vũ Hằng ngơ ngác:

- Em nói gì vậy?
- Nghe nói chị có bạn tra rồi phải không?
- Tin này ở đâu thế?
- Mà có chính xác không đã?
- Ừ thì...anh ấy là anh trai của người bạn thân của chị thôi!
- Anh trai của bạn trở thành người yêu của mình không được sao? Nói thật nghe, 2 người xứng đôi lắm.

Vũ Hằng cau mày:

- Em biết Phi Ngữ à?
- Thì ra anh ấy tên là Phi Ngữ.

Vũ Hằng nôn nóng:

- Tại sao em biết Phi Ngữ, nói cho chị nghe đi
- Em có 1 chỗ dạy kèm, cô học trò của em là cháu gọi Phi Ngữ bằng chú.
- Em và Phi Ngữ có thường trò chuyện với nhau không?
- Đôi khi anh ấy bật mí nói với em là có cô bạn gái rất dễ thương. Nhưng hôm qua nếu em không vô tình thấy 2 người đi chung với nhau 1 cách tình tứ thì em cũng không biết là người yêu của nhau
- Hôm qua em thấy chị và Phi Ngữ đi chung ở đâu
- Siêu thị Công Quỳnh.

Vũ Hằng chợt nhớ:

- Phải rồi! Chị đi mua quà sn cho 1 người bạn.

- Chị Vũ Hằng này! Anh Phi Ngữ là 1 người tốt lại có tài Chị là người yêu của anh ấy thật có phước đấy

- Sao em biết?

- 1 tuần em dạy cho Phi Vân 3 buổi, như vậy là đã được 3 tháng rồi còn gì. Buổi học nào em chẳng tiếp xúc với Phi Ngữ. Anh ấy vừa lịch thiệp, vừa dễ thương, nói chuyện với em mà chẳng câu nào thiếu chị cả.

Vũ Hằng cười:

- Em nói có quá không đấy?

- Xem ra anh Phi Ngữ yêu chị nhiều hơn chị yêu anh ấy rồi!

Vũ Hằng rất hạnh phúc khi ai đó nói tới Phi Ngữ của cô. Bản thân cô thừa biết Phi Ngữ vừa có tài vừa lịch thiệp, nhưng cô lại luôn muốn nghe người ta nhắc đến anh.

Được Phi Ngữ để mắt đến và yêu thương, Vũ Hằng không còn hạnh phúc nào bằng.

Lúc trước đi chung với Thượng Nguyên, cô đều bị lu mờ và luôn làm chiếc bóng của bạn.

Nhưng từ khi 2 đứa tách ra ít gặp nhau, vì Thượng Nguyên có công việc của mình Vũ Hằng cảm thấy tự tin hơn.

Cô gặp và quen Phi Ngữ trong 1 dịp tình cờ và càng hay hơn nữa khi biết Phi Ngữ là bạn của anh VŨ TÂM. Từ đó, cơ hội đến với cô nhiều hơn.

Cô và Phi Ngữ công khai tình yêu của mình gần hơn tháng nay Được 2 gia đình chấp nhận, bạn bè chúc mừng, riêng chỉ có Thượng Nguyên là không biết thôi! Vũ Hằng cũng muốn đợi đến dịp nào đó giới thiệu Phi Ngữ với Thượng Nguyên.

Vậy là trong nhóm bạn, ai cũng có người yêu, chỉ riêng Thượng Nguyên. Nghĩ tới cuộc sống hiện tại của bạn, Vũ Hằng thấy thương bạn quá.

Tại sao cái số Thượng Nguyên lại cực khổ như vậy? Đáng lý cô phải được sung sướng, được hạnh phúc kia mà. Và vết thương lòng của Thượng Nguyên đã lành lại chưa? Cũng vì cái tên khốn khiếp Thiên Bình nào đó, mà Thượng Nguyên luôn nhìn đàn ông bằng đôi mắt nghi ngờ và không tin tưởng.

Rất nhiều người đeo đuổi Thượng Nguyên đấy chứ, trong đó có anh 2 cô. Nhưng Thượng Nguyên không gởi nụ cười cho 1 aị Trong lòng cô chỉ có 3 đứa em cần quan tâm, lo lắng mà thôi!

Làm bạn bấy lâu nay mà đôi khi Vũ Hằng vẫn không hiểu nổi Thượng Nguyên. Cô muốn gì và đang nghĩ gì. Có ai cấm cô lo lắng cho các em cô đâu! Nhưng ít ra cô cũng phải nghĩ cho mình 1 chút. Có người yêu rồi, 2 người còn có thể lo cho các em cô nhiều hơn mà.

Thương thì thương bạn, nhưng Vũ Hằng chẳng biết làm sao để giúp bạn, vì Thượng Nguyên luôn bảo vệ ý mình. Hy vọng 1 ngày nào đó thần tình yêu sẽ gõ cửa trái tim cô.

Thượng Tuấn nhìn Vũ Hằng:

- Sao đang nói chuyện với em mà chị im lặng vậy? Nghĩ gì à?

Vũ Hằng thở dài:

- Chị nghĩ đến Thượng Nguyên.

- Chị 2 em?

- Ừ!

- Nhỏ ấy không bao giờ dịu dàng với đàn ông cả, lại vô cùng lạnh lùng. Có phải trong tim nó còn hận Thiên Bình không?

- Chị 2 em không còn hận còn giận nữa! Lòng chị đã tha thứ cho những người làm chị buồn và phản bội chị.

- Thượng Nguyên nói à?

- Phải Hận, giận làm cho con người không được thanh thản và vui vẻ.
- Thế tại sao Thượng Nguyên vẫn không chấp nhận ai đến với mình?
- Có lẽ chị 2 sợ bị chi phối tình cảm dành cho tụi em.
- Đúng là suy nghĩ của Thượng Nguyên cổ chấp và bướng bỉnh. Cô ấy có bạn trai, 2 người đồng chia sẻ có phải tốt hơn kọ
- Tụi em có tâm sự với chị 2, đừng vì tụi em mà quên đi mơ ước, hạnh phúc của mình.

Thượng Tuấn vui vẻ:

- mấy lúc gần đây, chị 2 em thay đổi nhiều lắm, có lẽ là nhờ 1 ông chủ tốt.
- Ông chủ? Em có gặp mặt ông ấy chưa?
- Dạ rồi! Tuy bề ngoài ông ý có vẻ lạnh lùng nhưng sống rất tình cảm, đối xử với chị em em rất tốt.
- Chị em của em?

Vũ Hằng tò mò:

- Bộ ông ấy có đến đây à?
- Tuần rồi ông chủ và cậu con trai có đến đây mời chị em đi dùng cơm.
- Ồ! Chị thật bất ngờ nghe! Rồi chị 2 em có đồng ý không?
- Ban đầu thì kọ Nhưng vì thương Tuấn Hải, chị 2 em gật đầu
- Con trai ông chủ tên Tuấn Hải à?
- Vâng.
- Còn ông ấy
- Họ Khang, tên Tuấn Dũng. Ngoài ra còn có 1 người trợ lý tên Vĩ Nam.
- Chị biết, anh Vĩ Nam là bạn của anh chị.

Thượng Tuấn tựa cửa:

- Chị biết không? Em ước mình được như ông Khang làm chủ tịch 1 công ty lớn rất nổi tiếng. Chị Hằng này! Nếu chị gặp ông Khang chị sẽ thích liền. Ông ấy rất đẹp trai, lại có phong độ của 1 người đàn ông. Sang Việt Nam không biết làm bao nhiêu cô gái Việt ngẩn ngơ.
- Nhưng ông ấy đã có gia đình?
- Thì đã sao? Con trai ông Khang rất dễ thương. Nếu không chấp nhận quá khứ của nhau thì đâu thật yêu nhau

Vũ Hằng nháy mắt:

- Cui bộ em rành quá?
- Đó là anh Phi Ngừ chỉ cho em thôi!
- Sao lại có Phi Ngừ trong này?
- Chị về mà hỏi anh ấy

Thượng Tuấn quay vào trong:

- Chị có muốn chờ chị 2 em không?
- Thượng Nguyên đi đâu
- Chị 2 đưa Tuấn Hải đi ăn kem rồi, chắc sắp về.

- Cha! Cô giáo kiêm luôn bảo mẫu à.
 - Chị 2 rất thương Tuấn Hải, vì có mối tương đồng không còn mẹ.
 - Nhưng Tuấn Hải còn bạ
 - Ngoài công việc làm ăn, ông Khang đâu có thời gian chăm sóc Tuấn Hải Cậu bé ở đây với chị em em thương lắm. Những người thiếu vắng tình thương dễ gần gũi với nhau lắm chị à?
 - Chị biết. Thượng Nguyên thì có trái tim thương người rồi, nhưng không có trái tim yêu
 - Chị uống nước nhé?
 - Ủ. Nói chuyện với em chị cũng thấy khát.
- Nhận ly nước lọc từ tay Thượng Tuấn, Vũ Hằng hỏi:
- Có mình em ở nhà à? Còn Thượng Tâm và Thượng Thành đâu
 - Chúng nó đi nhà sách.
- Nghe tiếng cười nói lao xao trước cửa, Thượng Tuấn đứng dậy:
- Chắc chị 2 em về đây
- Cánh cửa chưa kịp mở thì...
- Cậu Tuấn ơi! Con có mua kem cho cậu nè.
- Thượng Tuấn cúi xuống nhắc bổng Tuấn Hải:
- Sao, kem có ngon không?
 - Dạ ngon lắm. Cô Nguyên ơi! Kem con để dành cho cậu Tuấn đâu
- Thượng Nguyên trao bọc xốp cho cậu bé:
- Đây này Em có biết ngồi ăn mà cứ nhắc cô giáo mua kem cho cậu Tuấn, cậu Tâm, cậu Thành đó.
- Cô lắc đầu:
- Xem ra Tuấn Hải thương ba anh em trai nhiều hơn chị rồi!
- Cậu bé phản đối:
- Không phải Con thương cô Nguyên nhất nhất.
- Thượng Tuấn cười:
- Đó, chị nghe chưa, lúc nào cũng cô Nguyên, cô Nguyên. Thế còn ba mẹ con để đâu
 - Con thương cô Nguyên cũng giống như thương bạ Còn mẹ...
- Cậu bé ngập ngừng:
- Mẹ không thương con nên con không thương mẹ.
- Thượng Nguyên lấp bắp:
- Mẹ của con?
- Tuấn Hải ôm chầm lấy Thượng Nguyên:
- Mẹ cứ đánh con hoài, mẹ không thương con như cô. Mẹ cũng không cho con ăn, mẹ cũng không tắm cho con...ngày nào mẹ cũng gây cãi với ba...híc...híc...cô Nguyên ơi! Con chỉ thương cô và ba thôi, con không thương mẹ đâu!
- Thượng Nguyên ôm Tuấn Hải vào lòng:
- Nín đi con, cô thương con mà.

- Cô hứa đừng bỏ con 1 mình nhá

- Ừm.

Thì ra gia đình ông ấy không được hạnh phúc. Hèn gì không có mẹ Tuấn Hải về Việt Nam.

Là 1 người quá hoàn hảo như Tuấn Dũng, 1 đứa con ngoan như Tuấn Hải, mà người đàn bà kia vẫn chưa bằng lòng với cái hiện tại mình đang có. Thật không hiểu nổi phụ nữ ngày nay nghĩ gì nữa!

Thượng Nguyên lau nước mắt cho cậu bé:

- Con có muốn ngủ 1 chút không?

Cậu bé vùi vỉnh:

- Nhưng cô Nguyên phải dỗ con ngủ.

Thượng Tuấn khều chị:

- Chị Vũ Hằng đến chờ chị lâu lắm rồi!

Thượng Nguyên sáng mắt:

- Vậy hả?

Cô vuốt tóc Tuấn Hải:

- Con vào phòng chú Tuấn dỗ con ngủ, cô đang có khách. Ngoan, cô cưng nhé.

- Dạ.

Thượng Nguyên quay sang em trai:

- Giúp chị.

- Yên tâm. Tuấn Hải rất thích những câu chuyện cổ tích của em.

Anh quay sang Tuấn Hải:

- Ta đi nào cậu bé.

Lúc ngang qua chỗ Vũ Hằng, Thượng Tuấn ngừng lại bảo Tuấn Hải:

- Con chào cô Hằng đi!

Tuấn Hải ngoan ngoãn:

- Dạ, con chào cô.

Vũ Hằng tươi cười:

- Ngoan. Con tên Tuấn Hải phải không?

- Dạ.

- Con vừa đi đâu về đó?

- Cô Nguyên đưa con đi ăn kem.

- Rồi cô Nguyên đâu

- Cô con sắp vô tới rồi!

Thượng Tuấn nắm tay cậu bé:

- Chị ở chơi, em đưa Tuấn Hải lên phòng.

Vừa lúc Thượng Nguyên vào tới:

- Ê! Chờ tao lâu chưa?

- Gần 1 thế kỷ.
- Lâu lắm mày không thèm ghé tao, tao còn chưa trách bày đặt giận hờn nữa hả?
- Tao không ghé thì mày tự do và có thời gian hơn. Nè, 2 mẹ con đi chơi về có vui không?
- Mày đang nói cái gì vậy?
- Thì mày đã nghe!

Thượng Nguyên bóp cổ bạn:

- Mày có muốn tao giết mày không con quỷ? Ăn nói bậy bạ, lỗ ai nghe hay ông Dũng nghe được tao có nước chết.
- Ai thì tao không biết. Nhưng ông Dũng mà nghe, tao đảm bảo ông ý mừng không hết. Hiện tại mày là cô giáo của con ông ta, biết đâu sau này thằng bé ấy gọi mày bằng mẹ thì sao?
- Điên khùng! Mày làm như trong tiểu thuyết hay phim không bằng.
- Đâu cần trong tiểu thuyết hay phim, ngoài đời cũng có vậy
- Aí Mày chỉ xem.
- Thì mày chứ còn ại Tình thương của mày dành cho Tuấn Hải giống như tình thương mẹ cho con.
- Mày...
- Tao nói đúng quá phải không? Tuy ông Dũng có gia đình và có 1 đứa con trai, nhưng ông ấy là người đàn ông tốt nhất. Mày mà bỏ lỡ cô hội này thì thiệt là uổng đó.

Thượng Nguyên mím môi:

- Mày đến đây thăm tao hay chọc giận tao đây Vũ Hằng?
- Dĩ nhiên là thăm mày rồi!
- Vậy thì đừng làm tao không vui
- Nhưng tao chỉ muốn nhìn thấy mày hạnh phúc.
- Và mày nên nhớ rõ. Hạnh phúc của tao không phụ thuộc vào ai cả, càng không liên quan gì đến ông Tuấn Dũng.

Vũ Hằng ôm vai bạn:

- Tuấn Dũng, tên đẹp quá. Thượng Nguyên! Tao chỉ nhắc cho mày nhớ, hiện tại 2 cha con Tuấn Hải đang cần mày, họ không thể thiếu mày, Tuấn Hải xa mày, cậu bé không chịu, và cha của cậu bé cũng thế thôi! Tao biết mày không nỡ xa Tuấn Hải đâu!
- Vũ Hằng...
- Hiện tại mày chưa có cảm tình gì đặc biệt với Tuấn Dũng, nhưng ai biết được sau này...Đừng nên từ chối khi con tim mày muốn.

Thượng Nguyên thở ra:

- Thú thật tao rất nể phục con người của Tuấn Dũng. Nhưng không vì thế mà tao có tình cảm với ông ta. Tao thương Tuấn Hải vì cậu bé bất hạnh không được mẹ yêu thương thôi! Mày có biết mẹ Tuấn Hải vẫn ở Hàn Quốc không?
- Không phải 2 người đã chia tay nhau rồi sao?
- Mày làm ơn trước khi nói gì phải tìm hiểu cho kỹ, đừng để rắc rối xảy ra. Tao rất sợ bị nói là quyến rũ chồng người ta lắm.
- Tao chưa gặp Tuấn Dũng, chỉ nghe Vĩ Nam nói, tao cũng hình dung được ông ta lịch thiệp như thế nào rồi! Nếu quả thật ông ta chưa chia tay với vợ thì hy vọng mày đừng để cho vẻ lịch thiệp ấy làm chao đảo

Thượng Nguyên lờm dài:

- Cũng may mà chưa gặp ông ta sớm, nếu không, mày đã tương tư rồi thì tội cho người yêu mày, Tuấn Dũng rất giống Cha In Ryo
- Chu choa! 1 người đàn ông lý tưởng.
- Như thế mà gia đình không được hạnh phúc, Tuấn Hải có mẹ mà như không có mẹ.
- Là sao?

Bằng 1 giọng trầm trầm, Thượng Nguyên kể lại cho Vũ Hằng nghe những gì mà cô biết.

- Tuấn Dũng và Vĩ Nam cũng không bao giờ nói với tao về vấn đề ấy. Qua mấy tháng dạy Tuấn Hải, cậu bé không hề nhắc đến mẹ. Tao đã nghi ngờ rồi nhưng không dám hỏi. Mãi cho đến hôm nay, Tuấn Hải ôm tao khóc, bảo đừng rời xa nó. Vũ Hằng! Tuấn Hải rơi vào hoàn cảnh như vậy, tao phải làm sao đây? Với vai trò cô giáo tao không thể làm gì khác hơn ngoài việc dạy dỗ, động viên cậu bé thôi! Chứ nếu cần tình thương của 1 người mẹ, tao không thể làm được.
- Nghe mày nói tao cũng đã hiểu phần nào khó khăn của Tuấn Dũng rồi! Ông ta cưới vợ, 1 cuộc hôn nhân không tình yêu, cả 2 đều cố gắng để cho gia đình hoàn chỉnh, nhưng càng cố gắng càng thấy tồn tại nhiều vấn đề, rồi cuối cùng đứa con nhận lấy hậu quả.

Thượng Nguyên thắc mắc:

- Tình yêu vẫn có thể đến sau hôn nhân mà. Tại sao 2 người...
- 1 trong 2 người đã có người yêu
- Thế mày nghĩ là ả
- Có lẽ vợ Tuấn Dũng. Và đứa con không muốn ra đời làm bà ta cảm thấy khó chịu
- Chuyện rất ư đơn giản mà mày không hiểu. Từ trước đến giờ mày vẫn thường là đứa thông minh nhất mà.
- Đừng kể tao nữa! Tao thật sự không hiểu mà.
- Thế thì tao cũng không ích kỷ làm chi. Họ không chia tay nhau là vì muốn bảo vệ danh dự và quyền thế của mình đấy. Thử nghĩ xem, 2 dòng họ đều là ông chủ của những tập đoàn lớn, hôn nhân của họ đã từng được mọi người ngưỡng mộ, nay phải đưa đơn ly dị vì không hạnh phúc thì tiếng tăm của họ như thế nào đây? Giới báo chí họ hạ triều tượng hoá lắm. Nếu chuyện ông tổng giám đốc Can Jun Hee để cho mọi người biết thì đúng là scandal.
- Như vậy họ phải khổ sở khi sống chung suốt cuộc đời sao?
- Cái đó còn tùy thuộc vào Tuấn Dũng, xem ông ta có thể đập lên dư luận không? Or trái tim ông ta quyết định giao cho 1 người nào đó.
- Còn Tuấn Hải
- Chẳng có liên quan gì. Bởi vì trong lòng nó đâu có người thương yêu nó bằng mày
- Nói gì thì nói, mày vẫn không quên kéo tao vào cuộc.
- Ừ. Tao lúc nào cũng muốn mày có niềm vui mà.
- Niềm vui hay nỗi khổ tâm đây? Nhưng thôi, chúng ta đừng đoán mò nữa! Chuyện của người ta cứ mặc kệ người ta đi!

Vũ Hằng trêu ghẹo:

- Mày có mặc kệ được không, hay đêm về phải suy nghĩ?
- Tao có suy nghĩ thật đó. Nhưng là cuộc sống hiện tại và tương lai của tao kìa

Vũ Hằng hạ giọng:

- Vì tình người cũng nên quan tâm đến nhau 1 chút. Nghe anh 2 tao nói, ông chủ Tuấn Dũng của mày thường uống bia và ngồi trầm tư 1 mình.

Thượng Nguyên nhú mày:

- Có chuyện đó nữa à? Ở nhà ông ta vui vẻ đùa giỡn với Tuấn Hải mà.

- Mày nghĩ ông ta có thể để mày thấy nỗi buồn của ông ta sao?

- Được rồi, tao sẽ để ý ông ta giùm mày.

Vũ Hằng la lên:

- Sao lại giùm tao?

- Thì mày...

- Con khờ ạ! Quan tâm đến nhau như những người bạn thông thường, mà mày nghĩ lệch đi đâu vậy?

Thượng Nguyên khúc khích:

- Mày cũng biết sợ nữa sao? Vậy tao tưởng...

- Tưởng tượng con khỉ!

Vũ Hằng đứng dậy:

- Tao phải về đây.

- Ê! Lâu lâu mới đến chơi. Ở lại ăn cơm với tao đi!

- Khi khác nhé, chiều nay tao có hẹn.

- Nè...Hãy suy nghĩ những gì tao đã nói với mày. Bye! Ngày mai gặp lại ở giảng đường.

- Vũ Hằng!

Thượng Nguyên khoanh tay nhìn theo, cô lẩm bẩm. Mày là người bạn tốt nhất của tao đó, Vũ Hằng. Không có mày, có lẽ tao không cười được đâu! Và cũng không có mày, có lẽ tao vẫn chưa biết tao đã từng quan tâm đến Tuấn Dũng. Như thế thì đúng hay sai?

Nếu như cô lỡ yêu Tuấn Dũng thật thì ông ta sẽ phản ứng ra sao? Còn Tuấn Hải nữa!

Thượng Nguyên bần thần ngồi xuống ghế. Phải làm sao để không chế trái tim mình, không cho suy nghĩ nhiều đến Tuấn Dũng. Mà ai không nghĩ, tại sao phải nghĩ về ông ta?

- Chị 2!

Thượng Tuấn lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Vũ Hằng về rồi hả chị?

- Ừm. Tuấn Hải ngủ chưa?

- Rồi! Cậu bé rất ngoan chị ạ. Thấy mà thương cho cậu bé quá, tuổi thơ đã không được nhận tình thương của mẹ.

Thượng Nguyên chép miệng:

- Nghĩ lại, chị em mình tuy bất hạnh nhưng còn hạnh phúc hơn Tuấn Hải nhiều, phải không? Tuổi thơ sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ. Còn Tuấn Hải thì tình thương của cha cũng không thể nào bù đắp được thiết vắng sự yêu thương của mẹ. Chỉ nghĩ, chị sẽ cố gắng để Tuấn Hải vui vẻ và hạnh phúc.

- Em nghĩ cũng giống như chị. Trên đời này không có gì sánh được bằng tình yêu thương nhân loại.

Thượng Nguyên mỉm cười:

- Các em của chị thật sự đã khôn lớn hết rồi!

- Chị 2! Ngoài cha mẹ ra, chị là người chúng em kính yêu nhất. Chị đã không ngại khó khăn để lo lắng cho chúng em. Em...

- Định khóc thật à?

- Khóc vì thương chị cũng không sao mà.

- Thượng Tuấn! Hãy để nước mắt rơi cho đúng nghĩa, chứ đừng bao giờ khóc bằng quơ nhé. Và trong lúc yếu đuối nhất cũng đừng để cho mọi người thấy. Hãy luôn dũng cảm để vượt lên số phận. Đời chẳng có gì đáng để ta phải lụy vì nó.

- Chị 2! Cứng rắn như chị, đàn ông đều phải sợ hết đó.

- Những người sợ chị là những người không phải đàn ông. Chị có gì phải đáng sợ đâu!

- Cũng phải. Chị em xinh đẹp và hiền như thế này

- Em muốn nói gì nữa đây?

-Ồ! Không. Em chỉ khen chị.

- Lắm lời

- Chị 2! Chị Vũ Hằng có người yêu rồi đó.

Thượng Nguyên ngạc nhiên:

- Sao em biết?

- Chẳng những biết, mà còn biết rất rõ nữa kìa. Bạn trai của chị Vũ Hằng là chú của học trò của em.

Thượng Nguyên buột miệng:

- Phi Ngỡ?

- Phải

- Sao chị không nghe nói

- 2 bên gia đình đã công nhận, cả thế giới đều biết, chỉ mình chị là không biết thôi!

- Hèn gì...lúc này Vũ Hằng khang khác và thường chọc ghẹo chị. Cái con nhỏ này...

Thượng Tuấn triết lý:

- Tình yêu lúc nào cũng làm con người tươi trẻ cả.

- Em có vẻ rành quá?

- Tại em thấy chị Vũ Hằng...

- Em thấy hay em đang ở vào tâm trạng đó?

Thượng Tuấn mắc cỡ:

- Chị 2...

- Em làm gì mà đỏ mặt thế kìa. Phải chăng đã yêu rồi?

- Em...Chị 2! Chị đừng giận. Sợ chị không bằng lòng nên em không dám nói!

- Em thiệt là...chị đâu cấm cản các em vấn đề đó, nhưng đừng để ảnh hưởng đến việc học của mình là được.

- Em biết rồi! Cảm ơn chị 2.

- Hôm nào đưa bạn em về đây chơi, để chúng ta cùng làm quen nhau

- Dạ. Em xin phép vào phòng với Tuấn Hải nghe chị 2?

Niềm vui của em trai làm Thượng Nguyên vui lây và cô chợt nghĩ đến mình, cảm giác cô đơn dường như xâm chiếm tâm hồn. Hạnh phúc đâu quá xa vời với cô, nhưng tại cô chưa chấp nhận đó thôi!

10. Chương 10

- Tuấn Hải! Con có biết số điện thoại cầm tay của ba không?

Cậu bé lắc đầu:

- Dạ kọ Nhưng của chú Vĩ Nam thì con có ghi

- Vậy thì được rồi! Con gọi cho chú Vĩ Nam xong nói chuyện với bà

Tuấn Hải thơ ngây:

- Tại sao phải nói chuyện với ba khi ba đang làm việc?

Nhìn đồng hồ, Thượng Nguyên thúc:

- Con đừng hồi lung tung. Gọi nhanh đi!

- Nhưng tự nhiên gọi, con biết nói gì đây

- Ờ, thì nhắn ba với chú Vĩ Nam về nhà ăn cơm, không cần phải ăn cơm ngoài

- Cô nấu cho ba con hả?

- Ừm.

Tuấn Hải vui mừng:

- Hay quá! Ba không cần phải than nữa rồi!

Thượng Nguyên thắc mắc:

- Tại sao phải than?

- Vì ba ăn cơm ngoài không quen. Từ hôm về Việt Nam tới giờ, chú Vĩ Nam nói ba sụt 3kg rồi đấy

- Thế sao không cho cô biết?

- Vì ba sợ phiền cô.

Thượng Nguyên lẩm bẩm:

- Đến khi bệnh còn phiền hơn.

Cô khoát tay:

- Thôi! Con lên gọi điện đi, để cô chuẩn bị dọn cơm.

Tuấn Hải dạ rất ngoan rồi chạy lên phòng khách. Rất nhanh cậu bé trở xuống với cái điện thoại và quyển sổ trên tay. Tuấn Hải đến gần Thượng Nguyên rụt rè...

- Cô Nguyên!

Thượng Nguyên hỏi nhưng không quay lại:

- Con gọi xong chưa?

- Dạ, con bấm hoài nhưng không được.

- Đưa đây cô xem.

Thượng Nguyên cầm lấy điện thoại:

- Con đọc số cho cô đi!

- 091223...

Sau 1 hồi tí nhỏ thì đã có người nghe! Thượng Nguyên trao máy cho Tuấn Hải:

- Con nói chuyện đi!

Cậu bé áp máy vào tai:

- Alô, chú Vĩ Nam phải không? Cho con nói chuyện với ba đi!

- Ừm. Cháu chờ máy nghe!

- Dạ.

- Con gọi cho ba có việc gì không Tuấn Hải?

Không tra! lời câu hỏi của Tuấn Dũng mà Tuấn Hải hỏi lại:

- Đã hết giờ làm việc chưa vậy ba?

- Rồi. Ba và chú Vĩ Nam đang trên đường tới nhà.

Cậu bé cuống quýt:

- Ba ơi đừng đi ăn cơm nha. Về nhà đi.

Tuấn Dũng lo lắng:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Dạ không. Cô Nguyên nấu cơm, bảo con gọi ba với chú Vĩ Nam về ăn

Tuấn Dũng thở phào:

- Vậy mà làm ba hết hồn. Chiều nay con không ở nhà cô Nguyên sao?

- Cô Nguyên đang ở nhà mình và đang chuẩn bị thức ăn. Ba và chú Nam về nhanh nghe.

- Ừ.

Tuấn Hải nhấn vào nút ngắt và để máy lên bàn Thượng Nguyên hỏi ngay:

- Ba nói sao?

- Ok. Mười phút nữa ba có mặt ngay.

Thượng Nguyên nhú mồm:

- Ok? Con học từ đó ở đâu vậy?

- Dạ không, là ba con nói. Cô Nguyên có cần con phụ gì không?

Cậu bé hít hít mũi:

- Ngửi mùi thơm, bao tử con nó kêu rồi nè.

Thượng Nguyên cười:

- Chờ ba chút thôi, hay là con giúp cô lấy đá bỏ vào ly đi.

- Dạ.

2 cô cháu lắng xăng, cuối cùng cũng hoàn chỉnh 1 bàn ăn. Tuấn Hải khen:

- Hấp dẫn ghê cô ơi.

Cậu bé hôn nhanh vào má Thượng Nguyên.

- Cô đã làm cho con nghiền các món ăn cô nấu rồi đó.

- Miễn đừng nghiện cô là được.

Vĩ Nam xuất hiện với khuôn mặt tươi vui. Tuấn Hải chạy đến:

- Ba con đâu chú.

- Ba đây.

Trên người Tuấn Dũng vẫn còn mặc nguyên bộ đồ vests. Anh ôm con trai vào lòng:

- Ở nhà ngoan chứ?

- Dạ. Rất ngoan.

- Ba có nên nghi ngờ không đây?

- Nếu không tin, ba cứ hỏi cô Nguyên.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Tuấn Hải không biết nói dối đâu thưa ông. Là cha nên tin vào con mình chứ.

Tuấn Hải gật đầu:

- Cô Nguyên nói đúng. Ba phải tin ở con.

- Ừm. Ba tin.

- Vậy ba và chú Nam đi thay bộ đồ nóng nực này đi, rồi xuống dùng cơm. Con và cô Nguyên chờ khá lâu rồi đấy.

2 người đàn ông vừa quay lưng đi thì Thượng Nguyên bẹo má cậu bé:

- Con tập nói chuyện kiểu người lớn từ hồi nào vậy?

- Cậu Thành dạy con đó. Cậu ấy nói con gần 4 tuổi rồi phải tập dần theo kiểu người lớn. Có những việc cũng phải tự làm, không thể nhờ người khác mãi được.

Thượng Nguyên vuốt tóc cậu bé:

- Chuyện trở thành người lớn của con còn lâu lắm. Bây giờ cô chỉ yêu cầu con học, ăn, ngủ, ngoan, biết nghe lời, đừng làm ba giận là được rồi.

- Con thương ba lắm. Con chưa bao giờ làm ba buồn cả.

- Cô biết, con là 1 đứa trẻ rất ngoan.

- Cô ơi! Cậu Tuấn, cậu Tâm, cậu Thành có ngoan không cô?

- Ngoan.

- Vậy những người ngoan cô đều thương phải không?

- Ừ.

- Thế ba con ngoan, cô có thương không?

- Cái này...

Cậu bé ôm cánh tay Thượng Nguyên:

- Cô ơi! Cô nói đi.

- Cô...

- Ba con ngoan lắm và là 1 người tốt nữa. Ba thường nhắc nhở con phải yêu thương và tôn trọng cô, không được làm cho cô buồn. Ba còn dặn phải quan tâm đến cô, thấy cô không được khỏe thì báo cho ba biết ngay để ba đưa cô đi bác sĩ. Ba con đáng được thương mà, phải không cô?

Nhìn đôi mắt trong sáng của Tuấn Hải, Thượng Nguyên không nỡ làm cậu bé buồn nên cô đành gật đầu:

- Ừ.

Cậu bé nhảy lên:

- Hoan hô, để con nói ba ngoan nhiều cho cô thương nhiều.

Thượng Nguyên hoảng hồn:

- Tuấn Hải! Con đừng la lớn mà.

Đúng lúc ấy, Tuấn Dũng và Vĩ Nam bước vào phòng ăn. Tuấn Hải reo lên:

- Ba ơi! Con nói ba nghe cái này nè.

Thượng Nguyên cuống quýt, cô vội nghiêm mặt:

- Tuấn Hải! Đừng làm rộn, đến giờ cơm rồi.

Cậu bé nhìn khuôn mặt Thượng Nguyên rồi tiu nghỉu:

- Dạ.

- Dạ sao còn đứng đó? Không mời ba với chú vào bàn đi.

- Con mời ba, mời chú Vĩ Nam.

Thượng Nguyên đặt cậu bé ngồi xuống cái ghế kế bên mình:

- Con ngồi đây với cô. Nhớ trong bữa ăn không ăn nói lung tung.

Nhìn Thượng Nguyên chăm sóc Tuấn Hải như 1 người mẹ, vừa làm ra vẻ như 1 bà cụ, Tuấn Dũng suýt bật cười nhưng anh cố ngăn lại. Không khéo chuyện không vui sẽ xảy ra, vì Thượng Nguyên vốn rất tự ái.

4 người quay quần bên bàn ăn, Tuấn Dũng luôn ước mình có 1 gia đình như vậy. Nhưng ước chỉ để ước, hiện tại anh không thể kia mà.

Tiếng Thượng Nguyên kéo anh về thực tại:

- Thức ăn không vừa miệng ông à?

Tuấn Dũng giật mình:

- Không. Ngon lắm.

- Ông đừng có nói dối. Chém cơm ông vẫn còn nguyên, đĩa ông vẫn còn khô kia mà.

Tuấn Dũng xởi lởi:

- Chỉ gửi thôi, tôi! cũng đã biết rất tuyệt. Nhưng tôi! đang băng khuâng không biết nên dùng món nào trước.

Thượng Nguyên vô tư gấp 1 miếng cá lóc bỏ vào chén Tuấn Dũng:

- Ông thử cái này đi.

Tuấn Dũng vừa nhai vừa thưởng thức vị ngọt của cá, vị cay của ớt, vị thơm của rau nộm. Thượng Nguyên chờ đợi:

- Thế nào?

- Ngon lắm. Tôi! đã từng ăn ở nhà hàng nhưng có lẽ không bằng cô nấu.

- Ông đừng khen để lấy lòng tôi! nghe.

- Thật mà. Không tin cô cứ hỏi Vĩ Nam xem.

Thượng Nguyên quay sang Vĩ Nam:

- Sao hả?

Vĩ Nam nhướn mắt:

- Cô cho tôi! nói thật chứ?
- Tôi! đang chờ đợi.
- Nãy giờ tôi! cứ im lặng, không lên tiếng là cô biết rồi.

Tuấn Dũng chụp lấy đĩa Vĩ Nam:

- Thì ra ông xấu quá đi.
- Xin lỗi nghe Thượng Nguyên. Cô nấu ăn ngon quá nên tôi! không thể cầm được để bảo cái miệng mình đừng ăn.

Thượng Nguyên dễ dãi:

- Nếu ông thích thì cứ việc thoải mái vì tôi! nấu rất nhiều.

Vĩ Nam buông đĩa:

- Nhưng chỉ có bữa nay thôi, rồi lại tiếp tục ăn cơm bụi tháng này qua tháng nọ, tội tôi! còn bộ xương mất thôi.

Thượng Nguyên liếc Tuấn Dũng rồi cúi xuống hỏi Tuấn Hải:

- Con thấy sao?
- Cô cho ba con và chú Vĩ Nam ăn chung đi, chứ ăn 1 mình thấy buồn lắm.

Tuấn Dũng vỗ tay:

- Câu nói hay nhất. Ba cảm ơn con đó Tuấn Hải.

Thượng Nguyên lườm dài:

- 2 ông là 2 kẻ cơ hội.
- Cô nói sao cũng được, miễn được ăn cơm nhà là tội tôi! mừng rồi. Thật ra, ngày nào cũng ăn nhà hàng, tôi! dị ứng quá. Nhiều khi cực chẳng đã phải ngồi với khách chứ tôi! không thích tí nào. Ăn cơm trong nhà, dù sao nó cũng ấm cúng mái ấm gia đình hơn.

Biết Tuấn Dũng sắp sửa lạc đề, Thượng Nguyên lãng chuyện:

- Cơm canh sắp nguội lạnh rồi, 2 ông tiếp tục dùng đi. Nhưng tôi! nói trước muốn ăn cơm nhà thì không được kêu la đó nghe.

Tuấn Dũng vui vẻ:

- Được ăn những món do chính tay cô nấu thì còn gì bằng.
- Thời gian của tôi! rất ít, ngoài giờ đến giảng đường, còn phải chăm sóc Tuấn Hải nè...

Vĩ Nam hốt ngang:

- Sau giờ làm việc chúng tôi! sẽ về phụ cô. Nhưng tôi! có 1 yêu cầu nhỏ mong cô giúp đỡ.
- Nếu nằm trong khả năng của tôi!, ông cứ nói.
- Lúc trước tôi! vốn là người rất ghét hôn nhân, vì tôi! nghĩ nó như nhà tù giam hãm đời người. Mãi đến sau này, tôi! theo Tuấn Dũng về Việt Nam và rồi gặp cô, tôi! bắt đầu có suy nghĩ khác. Phụ nữ Việt Nam rất dịu dàng, chung thủy và đảm đang, cho nên...
- Ông muốn tôi! giới thiệu cho 1 người chứ gì?
- Cô quả là hiểu tôi!.

Thượng Nguyên sửa lưng:

- Không phải hiểu ông, mà là hiểu câu chuyện ông đang nói.
 - Sao, cô có nhận lời giúp tôi! không?
 - Bạn gái với nhau thì tôi! rất nhiều, nhưng để coi đã. Ông thì không đến nỗi tệ, nhưng sợ họ không chịu sang Hàn Quốc.
 - Vì tình yêu, tôi! có thể ở lại Việt Nam.
 - Vĩ đại nha.
- Vĩ Nam hỏi lại:
- Còn cô, cô có thích Hàn Quốc không?
 - Tôi! chưa nghĩ là sẽ rời xa quê hương Việt Nam yêu dấu.
 - Nếu sau này người yêu của cô là 1 người sống ở Hàn Quốc thì cô nghĩ sao?
- Thượng Nguyên bối rối:
- Đó là tương lai.
- Vĩ Nam đặt tay lên vai Tuấn Dũng:
- Không ngại khó khăn để đạt được mục đích chứ.
- Bầu không khí có vẻ trầm lắng xuống, rồi bữa cơm cũng trôi qua.
- Vĩ Nam vỗ bụng:
- Chưa có bữa cơm nào tôi! ăn cơm nhiều và no như hôm nay. Cô Nguyên này! Ngày nào cũng như thế này thì tôi! trở thành thì tôi! thành con heo mất thôi.
- Tuấn Dũng xen vào:
- Cô mát tay quá, hèn gì Tuấn Hải lúc này tròn như hột mít.
- Thượng Nguyên che miệng:
- Thôi được rồi, các ông đừng khen và đừng chọc tôi! cười nữa. Hãy đưa Tuấn Hải đi súc miệng là tôi! cảm ơn rồi.
- Tuấn Dũng nháy mắt. Vĩ Nam hiểu ý nên bồng Tuấn Hải lên phòng khách.
- Thấy Tuấn Dũng còn đứng đó chổng mồm cái chén, Thượng Nguyên ngăn lại:
- Hãy để tôi!.
- Cô đùa:
- Ông đụng vào, nếu có lỡ bể thì có phải hại tôi! không?
- Tuấn Dũng không hiểu:
- Tại sao lại hại cô?
 - Bể thì bắt buộc phải đi mua chén mới, như thế không hại thì là gì.
- Tuấn Dũng cười:
- Vậy thì tôi! sẽ không đụng, nhưng mệt thì đừng có than.
 - Cảm ơn nhiều.

11. Chương 11

Nhưng Thạch Lâm chưa kịp nói gì thì Tuấn Dũng đã chỉ tay ra cửa:

- Đi ngay đi.

Thạch Lâm nhìn LAM TIÊN rồi nhìn Tuấn Dũng.

- Xin lỗi.

Anh lao nhanh ra ngoài như để chạy trốn tội lỗi. Còn LAM TIÊN thì ngồi bệt xuống nền gạch hoa, nước mắt trào tuôn.

Tuấn Dũng ôm đầu:

- Tôi! không muốn cô giải thích, vì tất cả những gì tôi! thấy thì tôi! không thể không tin.

-

- Xong công việc dưới bếp, Thượng Nguyên định lên lầu dỗ Tuấn Hải ngủ. Khi đi ngang qua phòng khách, thấy Tuấn Dũng đang chăm chú xem ti vi, cô làm lơ đi luôn. Nhưng cô chưa bước được vài bước thì:

- Thượng Nguyên!

Cô dừng chân quay lại:

- Ông gọi tôi!?

- Ừm. Tôi! muốn nói chuyện với cô.

- Nhưng...Tuấn Hải chờ tôi!.

- Cô yên tâm, thằng bé đã có Vĩ Nam rồi.

Tuấn Dũng chỉ vào ghế:

- Cô ngồi đi.

Thượng Nguyên miễn cưỡng ngồi xuống đối diện với Tuấn Dũng. Cô vào đề ngay:

- Tôi! đang chờ nghe.

- Đừng gấp gáp như vậy, tôi! sẽ không làm mất thời gian của cô đâu. Những việc tôi! muốn bàn với cô đều xoay vòng giữa cô, tôi! và Tuấn Hải con trai tôi!.

- Ông không hài lòng về tôi! à?

- Không phải. Tôi! rất lo vì sợ ảnh hưởng đến việc học của cô.

- Ông đừng nên bận tâm về vấn đề đó, tôi! biết tự sắp xếp cho mình mà. Với lại, Tuấn Hải rất ngoan và tôi! rất mến cậu bé.

Tuấn Dũng gục gặc:

- Tôi! biết và tôi! còn biết Tuấn Hải không muốn xa cô nữa kìa. Nếu lòng cô thật sự yêu thương Tuấn Hải thì xin cô hãy giúp tôi! đi.

Thượng Nguyên giật mình:

- O...ông đang nói gì vậy?

- Thượng Nguyên! Cô là 1 cô giáo tốt, có tấm lòng nhân hậu bao dung. Dù cô vẫn chưa coi tôi! là bạn, nhưng tôi! lúc nào cũng coi cô là 1 người bạn tốt của tôi!. Cô không vì tôi! thì cũng vì Tuấn Hải, tôi! không muốn những gì buồn đau đi sâu vào suy nghĩ thơ ngây của nó. Tôi! chưa hề cầu xin ai, nhưng hôm nay tôi! đã bỏ đi nguyên tắc của mình.

Thượng Nguyên cau mày:

- Xin ông nói rõ 1 chút, tôi! thật sự không hiểu.

Tuấn Dũng gơ tay:

- Thôi được. Nhưng tôi! xin cô đừng từ chối.

Thượng Nguyên thở ra:

- Nếu như sự việc ông yêu cầu nằm trong khả năng của tôi!.

Giọng Tuấn Dũng trầm buồn như 1 lời tâm sự:

- Cô cũng biết đó, tôi! không muốn con trai tôi! quên cội nguồn của mình, cũng như quên quê hương Việt Nam có 1 người bà đã sinh ra ba nó. Cho nên tôi! quyết định đưa Tuấn Hải trở về Việt Nam cho nó học Tiếng Việt để sống như người Việt. Ba mẹ tôi! đột ngột ra đi cũng vì những tranh đua bon chen của cuộc sống, tôi! không muốn sống như vậy để con trai tôi! phải mồ côi giống như tôi!. Mấy tuần nay tôi! suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng đi đến quyết định.

- Để Tuấn Hải trở về bên với mẹ nó?

- Không. Về với Lam Tiên, Tuấn Hải không có cuộc sống an toàn.

- Thế...

- Tuấn Hải sẽ ở lại Việt Nam. Tôi! về Hàn Quốc lần này là để lo giấy tờ định cư cho Tuấn Hải.

- Liệu vợ ông có đồng ý không?

- Tuấn Hải là sự vương vís, cô ấy còn mong thằng bé đi càng sớm càng tốt. Cô có biết vì sao tôi! chọn Việt Nam không?

- Vì ông có mang dòng máu Việt.

- Phải. Không hiểu vì sao tôi! luôn mang cảm tình với người Việt Nam. Và tôi! yêu quý đất nước này như đất mẹ của mình.

Tuấn Dũng nhìn Thượng Nguyên:

- Tôi! và Vĩ Nam bay về Hàn Quốc lần này có 2 công việc để làm. Thứ 1 là giải quyết 1 số vấn đề ở công ty để chuẩn bị mở chi nhánh mới ở Việt Nam. Thứ 2 là xúc tiến việc định cư ở Việt Nam của Tuấn Hải. Cho nên tôi! hy vọng cô giúp tôi!.

- Ông định bỏ Tuấn Hải 1 mình ở Việt Nam à?

- Thằng bé còn có cô chi.

- Nhưng tôi! không phải người thân.

- Hiện tại cô còn hơn người thân của Tuấn Hải nữa, nó rất vui khi ở lại bên cô.

- Tôi! không hiểu nổi ông nữa, Tuấn Dũng. Con ruột của mình mà lại đi giao cho 1 người không thân thích...

- Với ai thì tôi! không dám, nhưng với cô thì tôi! rất tin tưởng. Với lại lần này về Hàn Quốc, tôi! không tiện mang theo Tuấn Hải về bên ấy. Những gì thằng bé không nên thấy, không nên biết, tôi! sợ thằng bé đánh mất tuổi thơ.

Thượng Nguyên mai mỉa:

- Ông thương con quá nhỉ?

- Tuy tình thương cha không bằng mẹ nhưng tôi! sẽ cố gắng.

- Ông nghĩ ở với tôi! Tuấn Hải sẽ an toàn sao?

- Dĩ nhiên, tôi! đâu có sai lầm khi chọn cho con trai tôi! 1 cô giáo như cô. Thượng Nguyên! Cô là 1 người con gái tốt, nếu đã làm ơn thì làm ơn cho trọn đi.

Thượng Nguyên nhướng mắt:

- Ông không sợ tôi! nói ông lợi dụng lòng tốt của tôi! sao?

- Tôi!...cô đã nói như vậy thì tôi! không còn gì giải thích. Vì niềm vui của con trai tôi!, tôi! trở thành tiểu nhân cũng được.

Tình thương bao la của người cha đã làm động lòng Thượng Nguyên, và trái tim bé nhỏ của cô cũng lên tiếng bảo cô nhận lời.

Nhưng...nếu làm như vậy thì nguyên tắc của cô bị phá vỡ sao? Không những thế mà cô còn mở rộng con đường cho hình bóng kia bước vào trái tim cô.

Ừ nhỉ! Tình yêu là điều kỳ diệu mà còn là động lực nữa...

Thượng Nguyên trầm ngâm:

- Ông cũng biết rồi. Thời gian của tôi! không cho phép tôi! ở bên Tuấn Hải cả ngày. Ông giao Tuấn Hải cho tôi!, mỗi lần tôi! đến giờ phải đến giảng đường thì làm sao đây?

- Tôi! đã tính rồi, Tuấn Hải không những mến cô mà cả các cậu em của cô cũng vậy. Tình thương Tuấn Hải dành cho cô là nhất thì các cậu em cô phải là hai, ba. Cho nên tôi! có đề nghị chị em cô dọn đến đây ở với tôi!.

Thượng Nguyên tròn mắt:

- Dọn đến nhà ông?

- Ừ. Có gì lạ đâu. Tôi!, Vĩ Nam, Tuấn Hải ở rộng thênh thang. Hồng chừng chị em cô đến sẽ vui hơn đó.

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Không được đâu.

- Tại sao? Chị em cô đến đây ở đều có lợi cho 2 bên. Thứ 1 có thể trông coi và săn sóc Tuấn Hải giùm tôi! những lúc tôi! và Vĩ Nam đi vắng. Thứ 2, thay vì tiền để trả! tiền nhà hàng tháng, cô để dành tiền cho các em cô. Cô thấy tôi! nói có lý không?

Thượng Nguyên ngập ngừng:

- Tôi! sợ không giúp được gì cho ông, mà còn phiền ông nữa.

- Cô đừng lo điều đó, các em cô rất dễ thương. Tôi! mến cô ở sự chịu khó, tính nhẫn nại và tình thương vô bờ bến, còn tôi! mến chúng ở sự vô tư hoà đồng, không xa cách.

Thượng Nguyên chớp mắt:

- Ông có nói quá không đó?

- Tính tôi! không biết nịnh đầm đâu.

- Vấn đề ông đề nghị hãy để tôi! suy nghĩ lại nhé.

- Nhưng đừng lâu quá đấy, vì cuối tuần này tôi! và Vĩ Nam phải bay rồi.

- Nhanh vậy sao?

- Công ty đang lộn xộn, tôi! không thể bỏ.

Thượng Nguyên cắn móng tay. Từ chối thì không nỡ, vì cô không thể bỏ Tuấn Hải 1 mình nếu Tuấn Dũng phải về Hàn Quốc. Nhưng còn đồng ý, sau này ngày nào cũng phải đối diện với người cô yêu mà không được yêu thì thà đừng thấy còn hơn.

Nội tâm Thượng Nguyên đang rất mâu thuẫn. Trong lúc này đầu óc cô như mù mờ hẫng đi, không suy nghĩ được gì. Và trong lúc đó Tuấn Dũng rời khỏi chỗ mình ngồi từ bao giờ. Anh đặt vai lên tay cô với giọng nói êm dịu mà cô được nghe lần đầu:

- Đừng căng thẳng quá. Nếu em không muốn dọn đến thì tôi! cũng không ép, nhưng miễn đừng bỏ quên Tuấn Hải là được rồi.

Thượng Nguyên bất ngờ với tiếng “em” thoát ra từ miệng Tuấn Dũng. Ngược lên nhìn anh, cô mấp máy:

- Tuấn Hải cũng là niềm vui của tôi! mà. Ông cứ yên tâm mà trở về Hàn Quốc giải quyết công việc của mình.

Tuấn Dũng xúc động:

- Phải chi tôi! gặp em sớm hơn, và phải chi em là mẹ của Tuấn Hải nhỉ.

- Đó chỉ là ước mơ thừa ông.

- Nhưng tôi! muốn ước mơ đó trở thành hiện thực.

- Không bao giờ được, khi ông đang có cuộc sống riêng của ông và tôi! đang có cuộc sống riêng của tôi!.

Khuôn mặt Tuấn Dũng hằn lên sự đau khổ rồi trở nên lạnh lùng:

- Cô nói phải. Sự thật khó có thể thay đổi. Ngày mà tôi! hiểu tình yêu là gì thì tôi! không còn cơ hội.

Thượng Nguyên cúi đầu, câu nói của anh làm lòng cô đau xót. Anh vỗ vai cô:

- Đừng để ý những gì tôi! nói nhé, Thượng Nguyên.

Thượng Nguyên cắn môi:

- Ông muốn hoán đổi cũng dễ thôi mà. Nhưng không khéo ông sẽ mất tất cả.

- Được sống với người tôi! yêu thì tôi! không cần gì hết.

- Thời buổi bây giờ không có tiền là chết đó thừa ông. Chẳng lẽ được tình yêu rồi cùng nhau mà chết, tôi! không thể vì tình yêu mà bỏ các em rồi.

- Cho nên tới giờ chưa người nào gõ cửa được trái tim cô..

- Tại chưa đến lúc thôi.

- Hay cô chưa gặp đúng đối tượng?

- Có lẽ...

Tuấn Dũng chép miệng:

- Tôi! thì không được như cô rồi. Có gặp đối tượng tôi! cũng chẳng làm gì khác hơn được.

Thượng Nguyên chớp chớp:

- Hình như cũng đã khuya rồi, phải không ông.

Tuấn Dũng nhìn đồng hồ:

- Gần 11 giờ.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Tôi! phải về, kéo các em tôi! trông.

Tuấn Dũng đứng lên:

- Tôi! đưa cô về.

- Cám ơn ông trước. Hôm nay tôi! không thể từ chối vì tôi! không có mang xe theo.

Thượng Nguyên nhìn lên lầu:

- Tối nay không kể chuyện, ngày mai Tuấn Hải nhờ nhẽo cho mà xem.

Tuấn Dũng cười:

- Coi bộ Tuấn Hải nghiền nghe giọng nói của cô rồi đấy. Hôm nào tôi! cũng muốn nghe cô kể chuyện.

- Được thôi. Chỉ sợ ông không có can đảm nghe.

- Sao vậy?

- Vì câu chuyện tôi! kể chưa hết thì ông đã ngủ rồi.

Cả 2 bật cười, Tuấn Dũng ra dấu:

- Cô ra cổng đợi tôi! nhé.

- Vâng.

Trước khi Thượng Nguyên quay lưng, Tuấn Dũng nói với theo:

- Tôi! luôn hy vọng chị em cô đến ở với cha con tôi!.

Thượng Nguyên lẳng lặng ra cổng. Cô chỉ mong mau về đến nhà để tự do suy nghĩ.

Chuối người xuống nệm còn thơm mùi vải mới, Vũ Hằng nghiêng đầu nhìn bạn:

- Mày thì sướng rồi, được ở nhà mới, phòng máy lạnh tiện nghi đầy đủ. Tao thì có nằm mơ cũng không gặp được ông chủ tốt như ông chủ của mày đâu.

Thượng Nguyên ôm gối vào lòng:

- Cái gì đều có cái giá của nó cả. Không tự nhiên người ta mang tiền đến cho mày, mà không kèm 1 điều kiện.

- Không phải Tuấn Dũng muốn mày chăm sóc Tuấn Hải gìum sao?

- Đúng đó. Nhưng tao có linh cảm sẽ phải chăm sóc thằng bé suốt cuộc đời.

- Vậy thì càng tốt chứ sao. Mày thừa khả năng làm 1 người mẹ tốt và 1 người vợ hiền của Tuấn Dũng.

- Mày đừng có đùa. Tuấn Dũng đang còn có vợ ở Seoul đấy.

- Thì đã sao, hôn nhân không tình yêu thì sớm muộn gì cũng tan rã thôi. Yên tâm đi, lần này về Seoul có lẽ Tuấn Dũng sẽ ký dị với vợ mình. Mà nguyên nhân thì không vì ai cả mà muốn tốt cho cả 2.

- Như thế là bất hạnh cho Tuấn Hải lắm?

- Tại sao là bất hạnh chứ? Hiện tại thằng bé có mẹ mà như không có mẹ là gì?

Thượng Nguyên thở dài:

- Đôi lúc Tuấn Hải cũng có nhắc đến mẹ chứng tỏ thằng bé vẫn còn nhớ Lam Tiên.

- Ích gì chứ? Thằng bé cũng không thể kéo ba mẹ nó trở lại 1 gia đình hạnh phúc đâu. Cái việc Lam Tiên không theo về Việt Nam là 1 bằng chứng rồi.

Thượng Nguyên nhăn nhó:

- Mày làm ơn đi Vũ Hằng, đừng nói chuyện không hay nữa. Tao không muốn Tuấn Hải phải xa người nào giữa ba và mẹ. Làm con sống trong 1 gia đình mà cha mẹ phải ly dị nhau là 1 bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời.

- Ô! Con tim vĩ đại nhất. Nhưng mày nên nghĩ đến vấn đề ly dị nhau họ sẽ thấy thoải mái hơn là sống chung nhau như đũa ngọc. Tao thương nhiều cho Tuấn Hải, ai bảo thằng bé không may mắn ra đời.

Vũ Hằng soi vào mắt bạn:

- Tao hỏi thật mày nghe, nếu Tuấn Hải và ba nó trở về Seoul, mày có buồn không?

- Làm người dù có tình cờ gặp nhau thôi, chia tay cũng lưu luyến mà. Nhưng rồi trở lại nhịp sống cũng sẽ quên.

- Tao sợ mày không quên được.

- Ý gì đây?

- Nếu cha con Tuấn Hải không nở xa mày và mày cũng không xa họ. Mày nghĩ gì?

- Tao không nghĩ gì hết.

- Thật không? Làm bạn với mày mấy năm, không hiểu mày nhiều thì cũng hiểu mày ít chứ. Mày luôn dành cho Tuấn Hải 1 tình cảm đặc biệt và rất thiêng liêng, chứ do đâu mày lại chăm sóc thằng bé hết mình như vậy.

- Không phải Tuấn Hải, mà là cháu mày tao cũng làm vậy thôi.

- Thật chứ? Và anh Vũ Tâm mày cũng quan tâm như Tuấn Dũng?

Thượng Nguyên quay mặt chỗ khác:

- Tao không biết mày nói gì?

- Trong phòng này chỉ có tao với mày, mày không nên giấu 1 người bạn tốt như tao. Cứ trút cạn đi, xem tao có giúp gì được cho mày không? Thượng Nguyên! Tình yêu thôi, cũng đâu có gì là ghê gớm. Tuấn Dũng làm được, tại sao mày không làm được?

Thượng Nguyên giật mình chụp tay bạn:

- Tuấn Dũng đã làm gì?

Vũ Hằng cười:

- Thừa nhận rồi phải không?

Chợt hiểu ra kể của bạn, Thượng Nguyên đỏ mặt chống chế:

- Phản ứng tự nhiên của sự quan tâm thôi mà.

- Cái lần đầu tiên gặp Tuấn Dũng tao đã biết, qua ánh mắt nói lên được 2 người có cảm tình với nhau. Nhưng tại 2 người cố tình làm như không biết thôi. Giữa mày và Tuấn Dũng còn có 1 hàng rào chắn. Nếu thật lòng đến với nhau thì hàng rào đó cũng không có ý nghĩa gì, 2 người có thể bước qua nó 1 cách dễ dàng mà.

- Đơn giản như mày nghĩ thì tình yêu đâu khó khăn trắc trở, đâu phong ba bão táp, đâu biệt ly đón đau, đâu rơi nước mắt. Lý trí tao phải bắt trái tim tao dừng lại. Yêu Tuấn Dũng cuối cùng chẳng có kết quả gì.

- Chưa thử làm sao có kết quả?

- Chẳng lẽ mày bắt tao làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc, hay đứng bên lề hạnh phúc của người khác.

- Đâu nghiêm trọng vậy. Mày chỉ cần biết mày là người chiếm giữ trái tim của Tuấn Dũng thôi.

Thượng Nguyên nhếch môi:

- Chưa chắc. 1 người đàn ông quá thành đạt như Tuấn Dũng, khó có thể tin anh ta nghiêm chỉnh. Hôm qua có 1 cô gái tên Nguyệt Thu từ Seoul gọi điện qua tìm Tuấn Dũng.

- Biết đâu là đồng nghiệp thì sao?

- Tao không dám tin cho lắm. Nghe giọng cô ta nói, hình như giữa họ khá thân mật.

- Rồi mày ghen?

- Ghen?

Thượng Nguyên bật cười:

- Tao là gì của ông ta mà ghen chứ. Chẳng lẽ tao ghen cho vợ, hay con trai của ông ta.

Vũ Hằng nhận xét:

- Mày có 1 nhược điểm mà người ta dễ dàng nhận thấy. Đó là khi mày giận ai, tức ai hay không chấp nhận điều gì đều bộc lộ ra lời nói và khuôn mặt. Hồng chừng Tuấn Dũng biết mày yêu ông ta rồi đó.

- Không thể nào đâu. Tao thấy Tuấn Dũng đâu có phản ứng gì.

- Có lẽ Tuấn Dũng sợ mày tự ái. Tính tự ái của mày cao ngút trời mây. Tao phải công nhận cha con Tuấn Dũng chịu đựng 1 cô giáo nhiều tự ái như mày thật là hay.

Thượng Nguyên véo bạn:

- Mày đang trêu tao đấy à?

Vũ Hằng thở hắt ra:

- Anh Vũ Tâm của tao đúng là làm công tác xã hội, giới thiệu người ta để bây giờ mất luôn người ta, rõ ràng không duyên không nợ. Còn có duyên nợ thì xa cách cả 1 đại dương cũng có thể gặp nhau.

Thượng Nguyên hất mặt:

- Ê, nói nhảm gì thế? Tao lột lưỡi mày bây giờ?

Vũ Hằng xua tay:

- Không dám. Tao chỉ thương giùm số phận anh 2 tao thôi. Cái số phận thật hẩm hiu, bao cô bạn của mình đều có bạn, chỉ còn mình cô độc.

- Còn không biết làm mai cho anh Vũ Tâm...

- Cho tao xin đi. Càng làm mai, anh tao càng cô đơn. Cứ để anh ấy tự tìm lấy có lẽ tốt hơn đây.

Thượng Nguyên xoay sang bạn:

- Thế còn mày?

Vũ Hằng mở to mắt:

- Tao thì sao? Dính dáng gì đến chuyện của anh 2 tao?

- Mày không dính dáng đến VŨ TÂM thật, nhưng mày dính dáng đến Phi Ngừ. Phi Ngừ của mày đâu?

Vũ Hằng làm lơ vờ rờ trán bạn:

- Mày có nóng không, Thượng Nguyên? Tự nhiên lại nói lung tung.

Thượng Nguyên gạt tay bạn ra:

- Mày nói lung tung hay tao nói lung tung đây? Biết khôn thì thành thật khai báo. Nếu không thì đừng trách tao không nể tình bạn bè.

Vũ Hằng ỉu xiu:

- Đã biết hết rồi sao? Vậy mà tao cứ tưởng.

- Tưởng gì?

- Tưởng mày chỉ quan tâm đến cho con Tuấn Hải thôi.

- Nhảm nhí!

- Thật sự là vậy mà.

- Nhưng bây giờ tao đang muốn biết chuyện của mày và Phi Ngừ. Bộ định gửi thiệp cưới rồi đó là bất ngờ cho tao sao?

- Thượng Tuấn đã nói...

- Chỉ là 1 phần thôi, 1 phần nữa là do tao tự biết.

- Tao...

- Vậy mà nói coi tao là bạn bè thân. Thật ra trong thâm tâm mày đâu có nghĩ thế.

Vũ Hằng hoảng hốt:

- Thượng Nguyên! Xin đừng giận mà. Tại tao chưa có dịp thôi.

- Thế bao giờ mới có dịp?
- Hôm qua tao và Phi Ngữ có đến tìm mày, được bà chủ nhà cho biết chị em mày đã dọn đến nhà trọ mới. Không có địa chỉ trong tay biết đâu mà tìm. Cho đến sáng nay mày gọi điện thì Phi Ngữ đã đi làm không thể đưa tao đến thăm mày.

Cô vui vẻ:

- Biết chỗ mới rồi. Lần sau tao và Phi Ngữ nhất định đến làm phiền mày.
- Nhớ đó, đừng nói suông.
- Quân tử nhất ngôn.

Vũ Hằng hạ giọng:

- Nhưng ông Dũng...
- Yên tâm, ông ta khá dễ chịu. Với lại về Hàn Quốc lần này không biết là bao lâu ông ta mới bay sang. Trong tháng này, mày có thể ra vào tự do.
- Tốt rồi, hôm nào rủ vào người bạn nữa đến đây quây 1 lần cho thoải thích.
- Ừm.

Vũ Hằng ngả người, nhìn lên trần nhà:

- Tao ước được như mày đó, Thượng Nguyên. Tự do tự tại, không bị quản lý bởi 1 tước quyền nào.
- Nhưng bù lại tao phải có trách nhiệm làm tròn. Cuộc sống của chị em tao không biết ngày mai sẽ ra sao? Chẳng nhẽ bọn ba má nhà thuê, không có sự an toàn và ổn định cho tương lai.

Vũ Hằng ôm vai bạn:

- Sắp tốt nghiệp rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, phải cố tập trung vào nó. Bao giờ ra trường có việc làm ổn định rồi tính. Ông trời không phụ lòng kẻ tốt đâu.
- Tao cũng nghĩ như vậy. Nhưng tao không thể không lo. Thượng Thành năm nay còn phải thi ĐH nữa.
- Mày có cần tao giúp đỡ gì thì cứ lên tiếng, chúng ta là bạn bè thân mà.
- Cám ơn mày, Vũ Hằng. Mấy năm qua, không nhờ mày an ủi động viên thì có lẽ tao không đứng vững như ngày hôm nay. Không có 1 người thân nơi phố thị này, tao không nghĩ là chị em tao có thể tồn tại, lại còn đến được giảng đường. Tao có nằm mơ không? Bao nhiêu khó khăn chị em tao vượt qua được, chẳng nhẽ bây giờ bó tay trước những việc còn con sao? Không. Tao không đầu hàng số phận, hay theo sự an bài của định mệnh đâu.

Vũ Hằng chớp mắt:

- Kết bạn với mày thật là không uống. Tao đã họ được ở mày những đức tính mà chưa bao giờ tao gặp được ở người bạn gái khác. Mày kiên trì, chịu khó, nhẫn nại, tự tin, bản lĩnh, cao thượng và tình thương bao la. Nếu người đàn ông nào được mày để ý tới thì thật là hạnh phúc nhất trên đời.
- Mày có ca ngợi tao quá không đấy?
- Không quá chút nào, mà đều đúng sự thật. Vĩ Nam, Phi Ngữ, anh 2 tao cũng nói như vậy mà.
- Sao lại có họ vào đây?
- Bởi họ là những người đã từng để ý mày và tao cũng biết anh 2 tao không bao giờ có phần phước được mày quan tâm.

Thượng Nguyên đẩy bạn:

- Nói gì không đâu, tao đâu có gì bằng các cô gái khác.

- Tuy vật chất mây không bằng họ, nhưng mây có cả 1 kho tàng đức tính của người phụ nữ. Chính lòng vị tha và bao dung của mây đã làm cảm động bao người đàn ông.

- Giống trong phim quá.

- Tao đang nói sự thật. Tuy những người không được mây đặc biệt quan tâm đến, họ đều chúc phúc cho mây, để cùng mây gồng gánh trách nhiệm của tình người.

Thượng Nguyên xúc động:

- Vũ Hằng!

- Nè, đừng khóc chứ. Mây đâu phải là tiểu thư mau nước mắt.

- Trong lúc tao không còn khái niệm được niềm vui và hạnh phúc nữa thì luôn có những người tốt bên cạnh tao thế mà...tao lại vô tình lướt đi qua họ không hề quen biết. Vũ Hằng! Tao đáng trách lắm phải không?

- Không đâu. Họ đều hiểu mây và tôn trọng mây. Vì mây là người con gái họ muốn làm bạn. Riêng tao, mây luôn thần tượng trong tao.

Thượng Nguyên vỗ má bạn:

- Đừng bao giờ có thần tượng, vì thần tượng dễ bị sụp đổ lắm.

- Với tao, mây mãi mãi tốt đẹp, không bao giờ sụp đổ cả. Nhưng không riêng gì tao đâu. Còn có người luôn coi mây là thần tượng trong tim.

- Ai vậy?

- Cha con Tuấn Hải.

- Mây thật là...

- Không tin thì mây cứ việc đi hỏi. Nhất là cậu học trò cưng của mây đó, cái gì cô giáo cũng nhất nhất. Thằng bé còn nói thương cô giáo như thương ba vậy.

Thượng Nguyên thở dài:

- Tại vì nó còn nhỏ, nó không hiểu được gút mắc của người lớn đó thôi. Xa nhau rồi, nó lại thấy người khác tốt hơn tao. Suy nghĩ trẻ con đâu vững vàng.

- Mây không định ở đây à?

- Đâu phải là nhà của tao.

- Cha con Tuấn Dũng không giữ chân mây được sao?

- Họ lấy quyền gì?

- Chẳng lẽ mây không thương Tuấn Hải và không có chút xíu tình cảm nào với Tuấn Dũng.

Thượng Nguyên nhếch môi:

- Có thì đã sao. Tao không muốn người khác thương hại chị em tao, Tuấn Dũng đối xử tốt với tao, người khác đến ông ta cũng đối xử vậy thôi, không chừng còn tốt hơn nữa là.

- Tao không nghĩ Tuấn Dũng là con người như vậy. Cha con họ đối xử với mây ra sao thì tự mây biết lấy. Nếu mây cố tình không chấp nhận nó vì tự ái sau này mây đừng hối hận.

- O...sao hôm nay mây toàn bênh vực cho họ không vậy?

- Tại vì tao không muốn thấy họ bị mây bỏ rơi.

- Bỏ rơi?

Thượng Nguyên bật cười:

- Tao bỏ rơi họ hay họ bỏ rơi tao cái đó còn phải hỏi lại. Bản thân tao không muốn làm trò hề trước mặt kẻ khác.

- Mà nói...

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Đừng nói nữa, ý tao đã quyết thì khó lay chuyển được.

- Rời khỏi nơi đây rồi mày đi đâu?

- Nơi nào chị em tao có thể sống được.

- Không định về quê sao?

- Chưa phải lúc.

- Nghe tao nói đây, Thượng Nguyên. Quyết định việc gì cũng để cho em mày ra trường chứ, đi tới đi lui như thế không khéo sẽ ảnh hưởng đến việc học của nó.

- Tao...

- Mọi chuyện hãy tạm gác qua 1 bên. Mày thương em mày thì tương lai của chúng nó là trên hết.

Thượng Nguyên chớp mắt:

- Cám ơn lời mày đã nhắc nhở. Nếu không, tao đã có lỗi với ba mẹ tao nơi tuổi vàng.

Vũ Hằng tròng mắt nhìn bạn, cô phải làm 1 điều gì đó cho Thượng Nguyên thôi. Nếu thật sự Tuấn Dũng và Thượng Nguyên có duyên với nhau thì Thượng Nguyên không phải xa ngôi nhà này rồi.

Thượng Nguyên lắc đầu vào:

- Chị 2! Chị có điện thoại.

Thượng Nguyên nhồm dậy:

- Em có biết ai không?

- Hình như là anh Tuấn Dũng.

Thượng Nguyên nhíu mày:

- Anh Tuấn Dũng. Ê! Ai dạy em gọi như vậy?

Thượng Nguyên để tay lên miệng:

- Bí mật.

- Em nói cho chị nghe đi.

- Đã nói là bí mật thì làm sao mà nói. Thôi, xuống nhanh đi, điện thoại đường dài đó bà chị.

- Nè...

Thượng Nguyên biến mất để lại bao suy nghĩ trong Thượng Nguyên. Xoay người nhìn bạn, thấy Vũ Hằng tủm tỉm cười, Thượng Nguyên chậm chân bỏ ra ngoài.

12. Chương 12

- Ông cứ nói.

- Ngày mai là đại hội cổ đông.

- Thì sao.

- Tôi! muốn nhắc...

Tuấn Dũng khoát tay:

- Điều đó ông không cần phải lo cho tôi!. Ngày mai ông đến đúng giờ là được rồi, nhắc nhở Giao Nguyệt không được chậm trễ đó.

- Vâng. Nhưng...

Tuấn Dũng ngẩng lên:

- Ông hôm nay kỳ lạ đó Vĩ Nam. Nói không đầu không đuôi cứ ấp a ấp úng. Sao không thẳng thắn đi? Làm việc với tôi! bấy lâu nay mà ông chưa hiểu tính tôi! sao?

Vĩ Nam hít 1 hơi:

- Trong cuộc họp cổ đông ngày mai có mặt ba vợ ông, ông Lam Điền.

Tuấn Dũng chụp vai Vĩ Nam:

- Ông nghe tin này ở đâu?

- Giám đốc công ty Hải Dương nói chuyện với tổng giám đốc công ty thương mại Seoul và tôi! đã vô tình nghe được. Là tin chính xác đó thưa ông. Giám đốc công ty Hải Dương còn cho biết, ông Lam Điền đang có ý định kéo 2 cổ đông mới về với mình, nếu như...

Tuấn Dũng nắm chặt 2 tay vào nhau:

- Lôi kéo, muốn hất cẳng tôi! à? Không dễ dàng vậy đâu.

- Vậy ông sẽ làm gì?

- Tôi! trở về đây là để giải quyết mọi chuyện. Vậy mà họ muốn chơi tôi! 1 ván bài mới. Lam Tiên phản bội tôi!, bạn thân của tôi! phản bội tôi! và cả ba vợ tôi! cũng muốn tiêu diệt tôi! ra ngoài thì dù tôi! không thích chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á nhưng tôi! vẫn muốn có nó. Con hổ muốn ngủ lại chọc con hổ thức, đúng là không lường trước hậu quả.

- Tổng giám đốc à! Nhưng mà ai sẽ giúp ông đây? Trong khi hiện tại ông Lam Điền còn có Thạch Lân nữa.

- Thạch Lân, thêm 2 cổ đông nữa tôi! cũng không ngại. Ông hãy mau bán hết cổ phiếu ở Thụy Sĩ và ngân hàng London cho tôi!.

- Như thế chúng ta sẽ lỗ nặng đó.

- Tôi! không cần biết, chiều nay tôi! muốn có nó, không cần phải thêm ý kiến gì.

- Vâng.

Tuấn Dũng mím chặt môi:

- Nếu người ta muốn đoạn tuyệt chấm dứt tình nghĩa thì tôi! còn lưu luyến nhân nhượng làm gì nữa. Thật là uổng công ba mẹ tôi! lúc còn sống luôn coi trọng ông ta. Bây giờ...thật ở đời không ai biết được chữ ngờ.

Tuấn Dũng buông người xuống ghế:

- Tôi! không yêu Lam Tiên nhưng tôi! vẫn làm tròn trách nhiệm của 1 người chồng, tôi! chưa bao giờ có lỗi với cô ấy. Tại sao cô ấy lại phản bội tôi! chứ? Còn Thạch Lân nữa, bạn thân của tôi! lại quan hệ với vợ tôi!. Vĩ Nam! Ông biểu tôi! phải làm gì đây?

- Tổng giám đốc! Xin ông hãy bình tĩnh.

- Lúc này tôi! bình tĩnh nhất đấy. Chính mắt mình nhìn thấy vợ mình và người đàn ông kia, còn đau đớn nào hơn.

Vĩ Nam ngập ngừng:

- Có điều này, không biết ông có muốn nghe không?
- Tôi! đang chờ.
- Phu nhân và Thạch Lâm lúc trước là người yêu của nhau.

Tuấn Dũng cười trong cay đắng:

- Thì ra là vậy. Hèn gì cô ấy luôn viện ra lý do để được ở lại Seoul, không phải vì công việc mà vì người tình của mình. Tôi! đúng là 1 thằng ngốc nên mới không nhận ra điều đó.
- Tổng giám đốc! Lúc Thạch Lâm quay về Hàn Quốc, tôi! đã từng thấy phu nhân và anh ta cặp nhau đi vào nhà hàng và dạo phố.
- Sao lúc đó ông không nói?
- Tôi! sợ...
- Gia đình tôi! có chuyện chứ gì? Hừ! Bấy lâu nay có hạnh phúc đâu mà giữ, chỉ là những thứ giả tạo thôi.

Tuấn Dũng lắc vai Vĩ Nam:

- Ông nói đi, Lam Tiên yêu Thạch Lâm, tại sao lại chấp nhận lấy tôi!?
- Rất dễ hiểu, vì ông Lam Điền đang làm kinh tế. Bây giờ ông ta làm được Phó chủ tịch hội đồng quản trị. Thêm ông bà tổng giám đốc đã mất thì ông ta muốn trở mặt lúc nào mà không được.
- Hoá ra ông ta kinh doanh hạnh phúc của con mình à? Thế ông ta đang có sự giúp đỡ của Thạch Lâm.
- Xem ra ông ta muốn thắng tay với ông rồi đấy.

Tuấn Dũng đập tay xuống bàn:

- Hừ! Tôi! sẽ chờ xem ông ta giỏi trò gì?
- Không cần phải chờ ông ta hành động. Vì ông ta nghĩ chắc chắn ông sẽ thua nên đã đưa nước cờ Lam Tiên ly dị với ông để lấy Thạch Lâm, khi ông ta nắm trọn trong tay chức chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á.
- Nằm mơ đi.
- Chứ ông ta đâu biết ông có tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ và Anh.

Tuấn Dũng nhếch môi:

- Lam Điền, tôi! để ước mơ của ông thành sự thật đâu. Ông đã không tình nghĩa thì tôi! nể gì phải nghĩ. Rồi đây con gái ông sẽ sống trong ân hận và nhục nhã vì đã phản bội tôi!.
- Ông định xử cô Lam Tiên ra sao?
- Chỉ cần tài khoản về kịp, chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á thuộc về tôi! thì tôi! không cần phải sự xự gì hết. Tự cô ấy ý thức được rồi xa tôi! thôi.
- Việc ông Lam Điền không ngờ tới là chính ông đã hại con gái mình.
- Mấy năm tình nghĩa vợ chồng thế mà Lam Tiên vẫn không nghĩ. Tôi! thấy tiếc cho cô ấy quá. Vĩ Nam này! Dù chuyện gì có xảy ra đi nữa ông nhớ đừng để tờ báo nào đăng việc của Lam Tiên đã làm nghe.
- Ông thật là...chưa biết thắng hay thua mà đã nghĩ đến việc tha thứ cho người khác rồi. Trái tim nhân hậu và bao dung, ông có khác gì Thượng Nguyên luôn nghĩ cho người mà không cần người đáp lại.

Tuấn Dũng mơ màng:

- Ở gần Thượng Nguyên, tôi! không cảm thấy có áp lực, mà lại rất thích thú khi chọc giận được cô bé. Mấy ngày nay tôi! lúc nào cũng nhớ đến Thượng Nguyên và Tuấn Hải. Hình như hình ảnh Thượng Nguyên đã ăn sâu vào tim óc tôi! mất rồi. Mỗi khi căng thẳng hay yếu lòng buồn chán, tôi! luôn nghĩ đến Thượng Nguyên, quả thật là 1 điều kỳ diệu, nó cho tôi! thêm sức mạnh và niềm tin.

Vĩ Nam cười:

- Ông đã tìm được ½ của mình.

Tuấn Dũng than vãn:

- Nhưng tôi! đã có 1 đời vợ và 1 đứa con. Tôi!...không xứng đáng yêu cô ấy.

- Ông tự cho mình không xứng đáng thì càng làm cho 2 người đau khổ thêm. Thôi thì liều 1 phen, biết đâu may rủi Thượng Nguyên cũng yêu ông. Cô ấy rất yêu thương Tuấn Hải, ông đã thấy.

- Cô ấy thương con tôi! thì có liên quan gì đến tôi! nào?

- Sao không liên quan chứ, Tuấn Hải chính là sợi dây dây 2 người lại gần nhau hơn. Ông phải luôn tạo niềm tin cho chính mình.

- Quả thật, đứng trước Thượng Nguyên, tôi! như 1 gã khờ. Phải chăng là cô ấy quá trong sáng?

- Nếu ông đã nghĩ được thì đừng để vuột mất cô ấy. Mất Lam Tiên, ông không nuôi tiếc. Nhưng mất Thượng Nguyên, ông sẽ phải nuôi tiếc suốt 1 đời.

- Dù có như thế nào tôi! cũng không thể mất Thượng Nguyên.

- Phải đó, tôi! luôn ủng hộ ông vì Thượng Nguyên là bà mai của tôi! mà.

Vĩ Nam, Tuấn Dũng siết chặt tay nhau, họ rơi vào im lặng vì có cùng chung 1 suy nghĩ.

Lam Tiên, người phụ nữ ngày xưa mà Vĩ Nam thăm ngưỡng mộ đâu rồi? Những hành động vừa qua đã làm anh thất vọng quá.

Tại sao người đàn ông Lam Tiên yêu thương không phải là Tuấn Dũng mà là Thạch Lân chứ?

Tổng giám đốc của anh có chỗ nào không tốt? Thậm chí còn hơn cả Thạch Lân nữa kia. Hay tại con tim có lý lẽ riêng của nó, nếu thế thì...Vĩ Nam này không có gì để giải thích.

Tội nhất là Tuấn Hải, trở thành 1 đứa bé không mẹ.

Vĩ Nam thở dài. Tuấn Dũng đang dốc hết sức mình vào chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á, ngày mai rồi mọi việc có trở nên đơn giản không? Khi Tuấn Dũng chỉ muốn lật ngựa con bài với Lam Điền chứ anh không mấy năng nổ với chức vụ ấy.

Nếu Tuấn Dũng đánh bại được Lam Điền thì sao đây? Anh phải ngồi vào chiếc ghế ấy, như thế thì mọi dự tính cho cuộc sống mới ở Việt Nam đành dang dở, và lần này thì anh phải hy sinh tình yêu duy nhất của mình sao? Ôi! Chuyện đời thật khó mà lường trước.

Chẳng lẽ bây giờ đi khuyên Tuấn Dũng hãy bỏ hết tất cả ở đây để sống theo lý tưởng, ước mơ và tiếng gọi con tim của mình? Đành để sự nghiệp bao năm gây dựng của ba mẹ Tuấn Dũng cho người khác muốn làm gì thì làm sao?

Không được, dù muốn dù không cũng phải sát cánh ủng hộ, giúp đỡ Tuấn Dũng, không thể để sản nghiệp họ Khang rơi vào tay Lam Điền, 1 con người luôn bội ước.

Cũng may là Giao Nguyệt gọi điện về gấp, nếu không thì việc gì sẽ xảy ra sau ngày đại hội cổ đông? Thật là quá tức khi Lam Điền ngày càng lộng quyền. Kinh doanh chất xám thì không bằng ai nhưng lại quá nhiều thủ đoạn. Con người như vậy khó mà có thể đứng chung. Sống không tình nghĩa, làm giàu trên thất bại của kẻ khác, thật chỉ đem cả hạnh phúc của con gái mình ra kinh doanh thật không còn gì diễn tả.

Người đáng trách không phải là Lam Tiên, vì cô ấy chỉ là con cờ trong tay người điều khiển. Nhưng cô lại quá nhu nhược, đành buông rơi tình yêu của mình bước chân vào địa ngục. Cô không biết làm sao để kiềm chế bản thân, hành động của 1 con người thiếu suy nghĩ. Để giờ đây đau khổ không những cô mà bất hạnh cho Tuấn Dũng và Tuấn Hải.

Gia đình rạn nứt, sự nghiệp bị đe dọa, dồn ép Tuấn Dũng vào con đường phải phản kháng và nếu không khôn ngoan 1 chút thì có lẽ sẽ mất tất cả.

Hiện giờ Tuấn Dũng là con người không yên ổn, anh đang bị cuốn theo cơn xoáy của sự bon chen và tranh giành ích lợi. Nhưng anh vẫn còn đủ tỉnh táo để đối diện và ứng phó, chứ không u mê quên cả nhân nghĩa như Lam Điền.

Chỉ mong sao Tuấn Dũng sáng suốt vượt qua để thực hiện lý tưởng riêng của mình trong 1 mái nhà đầy tiếng cười và niềm vui.

Ba mẹ Tuấn Dũng đã mất, nhưng mẹ anh lại là người Việt Nam chính gốc. Hy vọng việc anh xin cư ở quê hương mẹ mình chính phủ Việt Nam sẽ cho phép. Còn không nữa, anh có thể xin giấy phép đặt văn phòng đại diện công ty Nam Á ở Việt Nam. Như thế anh có thể gần gũi với Thượng Nguyên và những con người anh yêu mến. Việt Nam đâu phân biệt mà da và chủng tộc, ta có thể sống bình dị như người Việt Nam, hướng gì Tuấn Dũng lai Việt và cũng là người châu á.

Với thời đại vi tính điện tử bây giờ thì Việt Nam cách Hàn Quốc không xa lắm. Đã bao người Việt Nam đến Hàn Quốc rồi đó.

Vĩ Nam tin chắc 1 ngày không xa, anh sẽ được hưởng lây hạnh phúc của kẻ khác và vui lây với niềm vui của kẻ khác.

Cô gái không kiêu kỳ có cái tên Thượng Nguyên làm cho Vĩ Nam nhớ mãi.

Nếu như Lam Tiên không là hạnh phúc cho cha con Tuấn Dũng, thì Thượng Nguyên, cô sẽ là người mang niềm hạnh phúc ấy đến.

Chợt Tuấn Dũng vỗ vai Vĩ Nam:

- Ông đang nghĩ gì vậy?

Vĩ Nam thành thật:

- Tôi! đang nghĩ đến cô gái có tên là Thượng Nguyên.

Tuấn Dũng chau mày:

- Thượng Nguyên, ông cũng để ý cô ấy nữa sao?

- Không giấu gì ông, mới gặp tôi! đã nghĩ nhiều về cô ấy. 1 cô gái gặp nhiều bất hạnh nhưng tâm hồn cô ấy luôn cao đẹp. Tôi! biết Thượng Nguyên không bao giờ là của riêng tôi!, cho nên tôi! vội dẹp đi những ý nghĩ trong đầu, mà xem cô ấy như 1 người bạn rất thân. Ông tổng! Xin ông đừng lo lắng tôi! là đối thủ của ông.

- Vĩ Nam này! Tôi! xem ông là đối thủ của tôi! bao giờ? Tôi! cũng như ông thôi, Thượng Nguyên không bao giờ là của riêng tôi!. Cô ấy chăm sóc và yêu thương Tuấn Hải đó là vì cuộc sống cô ấy phải làm việc, chứ không phải vì thương hại hoàn cảnh của tôi! mà cô ấy ban bố tình thương.

- Ông tổng! Ông nghĩ Thượng Nguyên là người như vậy?

- Tôi! không biết.

- Trong đôi mắt như biết nói kia, nó chứa đựng rất nhiều tình yêu thương. Thượng Nguyên yêu Tuấn Hải là xuất phát từ tình yêu thương chân thật từ lòng mình.

- Còn đối với tôi!, cô ấy xem là kẻ xa lạ, lúc nào cũng xem tôi! là 1 người chủ không hơn không kém.

- Sự thật là vậy mà. Không phải ông đang thúc Thượng Nguyên làm việc sao? Và cô ấy đã nhận đồng tiền từ tay của ông.

- Đến nước này mà ông còn nói những lời đó được sao?

- Chứ ông bảo tôi! làm gì?

- Tôi!...

- Nếu thật sự ông quan tâm Thượng Nguyên thì ông nên cởi bỏ lớp vỏ bọc giả ông chủ của mình để hoà đồng với mọi người. Đem cả trái tim và tấm lòng của mình ra để Thượng Nguyên nhìn thấy. Vì người con

gái ông yêu ông có thể làm tất cả. Thượng Nguyên có trái tim đầy lòng yêu thương, tôi! nghĩ cô ấy sẽ cởi mở với ông hơn.

Tuấn Dũng cúi đầu nén tiếng thở dài:

- Nhưng tôi! vẫn thấy mình không xứng đáng. Tôi! yêu Thượng Nguyên, tôi! có thể làm tất cả để cô ấy hạnh phúc...Tôi! không thể làm tổn thương cô ấy.
- Rồi ông tự chôn chặt tình yêu kia để âm thầm đau khổ? Như thế ông không phải là Tuấn Dũng rồi.
- Đau khổ? Lam Tiên, việc làm của cô ấy đã cho tôi! đau khổ. Bây giờ có đau khổ thêm cũng không sao.
- Ông đem 2 sự đau khổ kia ra so sánh à? Vậy có đúng không? Tuy LAM TIÊN phản bội ông nhưng cô ấy không phải người ông yêu, đau khổ có thể sẽ 1 sớm 1 chiều rồi sẽ phai. Nhưng còn Thượng Nguyên, cô ấy chính là trái tim ông, ông can tâm để cô ấy chấp nhận tình cảm của kẻ khác sao? Như thế đau khổ của ông sẽ còn tăng lên gấp bội. Chi bằng...

Tuấn Dũng khoát tay:

- Nếu chúng tôi! có duyên nợ với nhau, thoát khỏi nhau cũng không được. Thôi thì cứ để tự nhiên đi.
- Ông...
- Đừng nói gì thêm, bây giờ việc tôi! quan tâm là cuộc họp cổ đông ngày mai. Chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị phải thuộc về tôi!. Và sau đó những gì tiếp theo tôi! sẽ cho ông biết.
- Tổng giám đốc! Ông ngồi vào chiếc ghế ấy, còn Tuấn Hải ở Việt Nam thì sao?
- Từng bước sẽ được ổn. Tôi! không bao giờ để Tuấn Hải phải buồn.

Có tín hiệu trên bàn làm việc, Vĩ Nam nhanh nhẹn:

- Tôi! đang nghe.
- Ông Vĩ Nam! Việc ông nhờ tôi! đã làm xong. 3 giờ chiều nay ngân hàng Thụy Sĩ và ngân hàng London sẽ gọi điện sang.
- Cảm ơn cô. Còn gì nữa không?
- Có cô Nguyệt Thu muốn gặp tổng giám đốc.
- Cô chờ tôi! chút nhé.

Vĩ Nam quay sang Tuấn Dũng:

- Nguyệt Thu chờ ông.
- Nói với Giao Nguyệt hướng dẫn cô ấy lên văn phòng làm việc của tôi!.
- Vâng.

Vĩ Nam nói vào máy:

- Hướng dẫn Nguyệt Thu lên phòng làm việc của tổng giám đốc.
- Vâng.

Tuấn Dũng xoay người trên ghế:

- Giao Nguyệt đã nói gì?
- Mọi việc coi như đã hoàn thành. Chỉ còn chờ cú điện thoại của họ thôi

Tuấn Dũng búng tay:

- Ok. Tôi! cảm thấy nhẹ nhõm rồi. Ông căn dặn Giao Nguyệt cố gắng chờ tin tức của 4 người còn lại trong hội đồng quản trị. Việc tài khoản chỉ là cái cớ để tôi! giữ vững công ty chứ hiện tại 12 người trong hội

đồng quản trị tôi! đã được 3 người ủng hộ. Chỉ cần 4 người nữa thôi thì tôi! có thể ngang nhiên ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị mà tôi! không cần tranh đấu.

- Vâng, 4 người kia...công ty ta phải ký hợp đồng với họ sao?

- Chẳng có gì phải ngạc nhiên, sau khi tôi! nhận vai trò chủ tịch hội đồng quản trị thì ông sẽ thay thế tôi! ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc đang bỏ trống cũng đang bị dòm ngó.

- Tôi!...

- Tôi! biết khả năng của ông sẽ làm được điều đó. Mười mấy năm cùng tôi! lăn lộn trên thương trường, tôi! không hiểu ông thì ai hiểu ông đây, ban quản trị họp hội đồng đại hội cổ đông. Cơ hội luôn tới với ông và tôi!. Tôi! sẽ chuyển tất cả tài khoản của tôi! sang cho ông để ông nắm chắc chiếc ghế tổng giám đốc sau đó ông sẽ là người ủng hộ tôi! trong việc tranh chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị với ông Lam Điền. Như thế không phải kế hoạch của chúng ta hoàn hảo sao?

Vĩ Nam vỗ tay:

- Ông quả thật là cao thủ, vấn đề vô cùng có lợi như vậy mà tôi! không hề nghĩ ra. Phen này cái lão già Lam Điền trọn trắng mắt mà nhìn trăm muôn nghìn kế vẫn không vượt qua nổi ông. Ông ta hy sinh con gái thật là vô ích.

- Tôi! thật lấy làm tiếc cho Lam Tiên, cô ấy có 1 người cha lúc nào cũng chỉ nghĩ cho mình.

- Ấu đó cũng là số phận của mỗi con người. Tôi! hỏi thật, ông có còn oán giận Lam Tiên không?

- Oán giận ư?

Như 1 đoạn phim quay lại, hôm đó Tuấn Dũng và Vĩ Nam đáp máy bay về Hàn Quốc. Đáng lẽ ra từ phi trường đến thẳng công ty nhưng không hiểu sao Tuấn Dũng đòi qua nhà thay bộ đồ khác.

Vĩ Nam cùng theo, xe ngừng trước cổng, Tuấn Dũng đề nghị Vĩ Nam vào phòng khách ngồi nghỉ 1 chút nếu không đến công ty sẽ không có cơ hội để nghỉ.

Vĩ Nam nghe theo, 2 người song song vào phòng khách. Cũng chỉ là mấy cô bạn đến thăm thôi.

Sau đó Tuấn Dũng đi lên lầu. Cánh cửa căn phòng của 2 vợ chồng được kéo ra. Tuấn Dũng trọn tròn mắt khi trên giường có Thạch Lân và Lam Tiên.

Tuấn Dũng lắp bắp:

- 2 người đang làm gì vậy?

Lam Tiên cuống quýt kéo mền che thân thể không mảnh vải của mình.

- Anh Dũng.

Tuấn Dũng nắm chặt 2 tay, cơn giận lẫn đau đớn của anh dồn đến tột cùng. Lúc ấy anh chỉ muốn giết chết tôi! gian phu dâm phụ kia, nhưng không hiểu sao anh không làm được điều đó.

Tuấn Dũng lao ra khỏi phòng, nếu ở đây anh không nghĩ mình dẫn được.

Trở xuống phòng khách, khuôn mặt Tuấn Dũng đỏ đẫm và đôi mắt nẩy lửa.

Vĩ Nam bật dậy:

- Ông không được khoẻ à? Ngồi xuống nghỉ đi.

Tuấn Dũng gạt tay Vĩ Nam ra hét lớn:

- Đồ phản bội!

Tiếp theo sau là những bước chân xuống lầu. Vĩ Nam đưa mắt nhìn và anh chợt hiểu ra tất cả. LAM TIÊN dám làm cái việc đồi bại vậy sao? Còn Thạch Lân nữa, anh ta nghĩ gì mà lại đi quan hệ với vợ của bạn lại thêm tại ngay trong căn nhà này.

Anh xách cặp đứng lên:

- Ta đi thôi Vĩ Nam.

- Ngày mai thôi! muốn thấy tờ đơn ly dị của cô.

Vĩ Nam thúc nhẹ:

- Sao hả?

- Tôi! phải tra! lời sao với ông? Nói còn oán giận hay cảm ơn Lam Tiên? Nếu tôi! chọn 2 chữ “cảm ơn” thì ông nghĩ gì?

Vĩ Nam lắc đầu:

- Không nghĩ gì hết.

- Tại sao?

- Ông trời đã không đặt để cho ông và Lam Tiên sống với nhau cả đời thì cũng đúng thôi. Vì ông và Lam Tiên không nợ nhau, mà nợ Thượng Nguyên và LAM TIÊN.

- Nói hay lắm, tôi! muốn đấm ông hết sức.

Vĩ Nam cười:

- Sự thật mất lòng nhau mà.

- 2 người làm gì mà vui thế, cho tôi! tham gia với.

Vĩ Nam và Tuấn Dũng đồng quay lại, Vĩ Nam chau mày:

- Cô có biết thế nào là lịch sự không? Tại sao vào phòng mà không gõ cửa?

Nguyệt Thu hất mặt:

- Sao anh biết là không? Tôi! gõ muốn gãy cả tay mà có ai nghe đâu. Cho nên tôi! mới đẩy cửa vào đấy chứ.

Tuấn Dũng kéo Vĩ Nam rồi ra dấu cho Nguyệt The:

- Em ngồi đi.

- Cảm ơn.

- Tìm anh có việc gì?

Vĩ Nam lẩm bẩm:

- Ngoài cái việc nhớ anh ra thì còn việc gì khác nữa.

Nguyệt Thu cũng không vừa:

- Nay anh đang nói cái gì đó? Tôi! đến đây với lòng chân thành vì có việc hệ trọng. Nếu không biết rõ thì làm ơn ngồi yên đi.

- Lòng chân thành, việc hệ trọng, ai mà tin cho nổi. Hôm nay tôi! sẽ là người bất lịch sự, không đi đâu hết mà ở đây để học vài chiêu đeo đuổi đàn ông của cô.

Vĩ Nam ngân nga:

- Ở trên đời này chỉ có trâu đi tìm cọc, chứ nào cọc lại tìm trâu.

- Anh...Tuấn Dũng

- Đừng nghe Vĩ Nam nói nhảm. Hôm nay em tìm anh hay tìm Vĩ Nam?

- Dĩ nhiên là anh rồi.

- Thế muốn nói với anh điều gì?

Vĩ Nam nhíp nhíp chân, anh làm như không quan tâm nhưng tai anh vẫn để ý.

- Đại hội cổ đông ngày mai đã được dời lại đến đầu tuần sau.

Vĩ Nam nhồm lên:

- Tin này ở đâu cô có?

- Tôi! vô tình nghe ba tôi! và tổng giám đốc công ty thương mại nói chuyện. Chẳng những việc họp đại hội cổ đông và việc họp ban quản trị để bầu ra quản trị mới cũng bị dời. Nghe đâu đó là đề nghị của 2 cổ đông cũ và mấy cổ đông mới. Họ cho rằng quá gấp gáp họ không chuẩn bị được gì.

- Việc này có phải do ông Lam Điền làm không? Ai đã cho ông ta biết...

Tuấn Dũng ngả người ra ghế:

- Bất luận do ai làm tôi! cũng không cần biết. Tôi! đang muốn những cổ đông mới đứng về phía tôi!, việc này tôi! giao cho ông đó Vĩ Nam.

- Vâng.

- Còn việc dời ngày cuộc họp không ảnh hưởng gì đến chúng ta, có thời gian tôi! cảm thấy thư thả hơn.

Tuấn Dũng mỉm cười với Nguyệt Thu:

- Cám ơn em về cái tin này.

- Chỉ cám ơn suông thôi sao?

- Chứ em muốn gì nào? Trong khi em không thiếu gì cả.

Nguyệt Thu nũng nịu:

- Em muốn anh mời em 1 bữa cơm.

- Ok. Không thành vấn đề. Vĩ Nam! Ông biết chỗ nào ngon nhất không?

- Dạ biết.

- Vậy làm phiền ông hướng dẫn chúng tôi! vậy.

- Vâng, thưa ông.

Vĩ Nam xem đồng hồ:

- Sắp đến giờ nghỉ hay là chúng ta đi luôn?

- Cũng được.

Tuấn Dũng và Vĩ Nam tươi cười, còn Nguyệt Thu thì bụng thụng.

Lần nào lên kế hoạch cũng bị tên Vĩ Nam phá hỏng.

Chứ Nguyệt Thu đâu có biết Vĩ Nam và Tuấn Dũng lúc nào cũng là cặp bài trùng

13. Chương 13

- Vũ Tâm à! Anh đừng kích thích trí tò mò của em nữa có được không? Thật sự công việc em làm chưa xong mà.

- Hãy nhường chỗ bận rộn của em cho Vũ Hằng và San San đi, để họ tập làm dâu.

San San ré lên:

- Anh thật không công bằng, chị Nguyên cũng đang tập làm dâu vậy.

- Thượng Nguyên khác, còn em và Vũ Hằng khác.
- Tại sao khác? Chúng em là phụ nữ với nhau mà. Anh đang thiên vị thì có.
- Thiên vị với Thượng Nguyên thì ích lợi gì cho anh chứ? Bộ anh không sợ Tuấn Dũng bầm xác anh hay sao?
- Ai mà biết được điều đó.

Thượng Nguyên giậm chân:

- Nè, hai người vừa phải thôi nghe. Tuấn Dũng thì có liên can gì đến tôi nào?
- Liên can hay không liên can làm sao tụi này biết được. Chẳng phải ngày nào ông ta cũng gọi điện về hỏi thăm chị đó sao?
- San San.
- Thượng Tuấn là người luôn nghe những cuộc điện thoại ấy.

Thượng Nguyên tròn mắt:

- Sao chị không hề hay biết?
- Vì ông ấy dặn không được nói ra.
- Tại sao?
- Em không được rõ lắm.

Thượng Nguyên dựa vào tường:

- Định bày trò gì nữa đây?

Vũ Hằng lên tiếng:

- Chắc không có việc gì đâu ngoài việc hỏi thăm sức khoẻ mày và Tuấn Hải. Thả lỏng mình đi, đừng căng thẳng quá.

San San phụ hoạ:

- Chị Vũ Hằng nói phải đó. Tuấn Dũng quan tâm đến chị nhưng cố tình không cho chị biết thôi. Ông ta có ý tốt mà.

Vũ Hằng đẩy vai bạn:

- Đừng suy nghĩ nữa, tiếp tục công việc của mình đi, hay là ra xem ảnh với anh Vũ Tâm.
- Tao không làm và tao cũng không xem. Tao muốn ngồi không.
- Vậy thì tùy.

Thượng Nguyên kéo ghế:

- Hình như mấy lúc gần đây mọi người thường bí mật với tao.

Vũ Hằng chau mày:

- Gì nữa?
- Không phải vậy sao? Cả những cú điện thoại Tuấn Dũng gọi về từ Hàn Quốc, tao là người không biết gì.
- À! Hoá ra là mày đang trông điện thoại của ông ta.

Thượng Nguyên nẹt ngang:

- Trông gì chứ? Mày đừng có nghĩ lung tung.

Vũ Hằng trêu ghẹo:

- Không đánh mà khai kìa San San. Ngày mong đêm nhớ, ăn ngủ không yên, đích thị là nàng ta đang yêu.

Thượng Nguyên trừng mắt:

- Tao khốp cái mỗ mày bây giờ, ăn với nói.

- Nhưng phải là sự thật không? Để cho Tuấn Hải nó mừng vì nó trông tiếng mẹ Nguyên lắm đó.

- Diên khùng!

- Hổng tin thì mày cứ hỏi Tuấn Hải.

- Con nít thì biết gì, tại thằng bé thiếu tình mẹ đó thôi.

- Mày nữ ngồi nhìn Tuấn Hải ngày nào cũng khóc vì thiếu tình mẹ như bao đứa trẻ khác hay sao?

Thượng Nguyên thở dài:

- Tao thì giúp được việc gì ngoài việc vai trò của một cô giáo.

- Ít ra tình thương của mày làm cho Tuấn Hải không còn tủi thân nữa.

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Nay mai mẹ Tuấn Hải sẽ qua, cậu bé sẽ không còn buồn nữa.

- Mày tin có điều ấy à?

- Tin chứ.

- Thì mày cứ chờ đi, tao không bao giờ tin vợ Tuấn Dũng sẽ sang Việt Nam. Dù cho có điều đó nhưng là bao lâu nữa? Hiện tại Tuấn Hải đang rất cần mày, cần tình thương và sự che chở của mày. Tao hỏi thật mày nghe, nếu xa Tuấn Hải mày có thấy buồn không?

- Ngoài ba mẹ và các em tao ra, Tuấn Hải là người tao thương yêu nhất.

- Vậy là đủ rồi, Tuấn Hải không bao giờ muốn xa mày. Tình cảm khăng khít của cậu bé cũng đủ nói lên điều đó. Tao khuyên mày đừng bao giờ có ý định rời xa ngôi nhà này.

Thượng Nguyên nhìn bạn:

- Mày đang xin giùm cho cha con Tuấn Hải ư?

- Mày nghĩ sao cũng được.

- Đã nhận bao nhiêu tiền của họ rồi?

- Mày...

Thượng Nguyên cười:

- Tao đùa thôi, nhưng tao cần phải suy nghĩ lại để không tổn thương ai.

Vũ Hằng siết tay bạn:

- Tao đang chờ kết quả tốt.

Thượng Nguyên liếc bạn:

- Nếu mày không phải là em Vũ Tâm, tao cứ nghĩ mày là cô của Tuấn Hải mất thôi.

- Tao có muốn mà không được, ngặt nỗi cha con Tuấn Hải chỉ thích mỗi mình mày thôi.

- Đồ quý.

Thượng Nguyên quay lưng:

- Không thèm nói chuyện với mày nữa, tao lên xem hình với Vũ Tâm đây. Nè, bao giờ thức ăn chín gọi tao đó.

Nhìn theo dáng Thượng Nguyên, Vũ Hằng nói với San San:

- Em phải luôn cầu nguyện để cho Tuấn Dũng và Thượng Nguyên mau đến với nhau. Lúc đó em sẽ không gặp phải bà chị chồng khó tính nữa.

San San khúc khích:

- Thế còn chị, chị có cần em cầu nguyện không?

- Cám ơn em, chị đã có Phi Ngữ rồi.

Thoáng thấy dáng Thượng Nguyên, Vũ Tâm gọi:

- Lại đây này, hình chụp vui lắm.

Thượng Nguyên vô tư sà xuống bên Vũ Tâm:

- Cho em xem nào, đẹp vui ra sao mà anh cứ quảng cáo mãi.

Quả nhiên khi xem ảnh, Thượng Nguyên cười không ngớt, thậm chí còn phá lên cười.

Đêm sinh nhật Ân Ân thật là vui, có mặt đầy đủ bá quan văn võ. Nhân vật chính Ân Ân và người tình trăm năm Vũ Tâm không tính. Những gương mặt quen thuộc Vũ Hằng, Phi Ngữ, Thượng Tuấn, San San, Thượng Tâm, Thượng Thành, có cả Tuấn Hải nữa.

Trong ảnh, cử chỉ hành động của họ đều có thể làm cho mọi người cười. Nhất là những trò của Thượng Tuấn, cái thằng ngày thường ít nói thế mà trong đêm sinh nhật Ân Ân nói như sáo.

Thêm Tuấn Hải, tám hình nào cũng cười tươi, cười đến híp cả mắt.

Cảm động nhất là tấm ảnh Tuấn Hải hôn lên má cô giáo Thượng Nguyên và còn kèm theo câu nói “Con yêu cô nhất”.

Vũ Tâm cười nhỏ:

- một đại gia đình hạnh phúc phải không em?

- Gần giống như vậy.

- Trong buổi tiệc, các vị khách nam bạn của Ân Ân, họ luôn ngưỡng mộ em.

- Vậy sao? Họ ngưỡng mộ về điều gì? Khía cạnh nào?

- Tất cả, đức tính và con người của em.

- Tại sao họ biết?

- Xin lỗi, Ân Ân đã vô tình ca ngợi em với họ.

Thượng Nguyên kêu lên:

- Thế là chết em rồi. Nếu mai này em có điều gì không đúng or sơ xuất thì sao đây?

- Làm con người ít ai mà hoàn hảo, bản thân họ cũng biết điều đó nên họ không để ý đâu.

- Thật là tự nhiên làm khó em.

Vũ Tâm bật mí:

- Có một vấn đề em chưa biết nè, ba mẹ Ân Ân cứ tưởng Tuấn Hải là con trai của em. hai ông bà già còn nói chắc gia đình em hạnh phúc lắm.

Không dẫn được, Thượng Nguyên ngã ra cười rũ rượi:

- Vũ Tâm ơi! Anh làm em đau bụng mất. Nếu Tuấn Hải mà là con của em thì còn phải nói. Họ còn đồn gì nữa không anh?

- Giám đốc công ty xây dựng Trần Phong ngỏ lời nhờ anh giới thiệu em với họ.

- Để làm gì?
- Em thử suy nghĩ xem.
- Ôi!

Thượng Nguyên cười đến ra nước mắt, xong cô khoát tay:

- Hãy để em xem hết cuốn album này đã.

Vũ Tâm chỉ:

- Em xem tấm ảnh này nè. Giống mẹ với con không?

Thượng Nguyên ngắm tấm ảnh Tuấn Hải ôm cổ cô, và cô cũng ôm Tuấn Hải trong vòng tay mình. Nụ cười của hai người rạng rỡ và tuyệt vời làm sao.

Vũ Tâm và Thượng Nguyên cứ thế mà chú ý đầu vào cuốn album. Quên hết khoảng không gian quanh mình.

Đến khi nghe tiếng động khá lớn nơi cửa. Cả hai mới giật mình nhìn lên.

Thượng Nguyên ngỡ ngàng đứng bật dậy:

- Ông chủ!

Tuấn Dũng nhếch môi:

- Vui vẻ nhỉ?

Chiều hướng có vẻ không tốt, nên Vũ Tâm lên tiếng, anh cố gắng mềm mỏng giải thích:

- Xin đừng hiểu lầm chúng tôi.
- Những gì tôi thấy mà bảo tôi không nên tin à? Sao phụ nữ các người đều giống nhau thế?

Thượng Nguyên dần lòng, cô nhỏ nhẹ:

- Ông chủ! Tôi xin lỗi, không được phép của ông mà tôi đưa các bạn tôi về đây. Lần này ông tới sao không gọi điện báo trước?
- Hừ, báo trước. Nếu tôi báo trước thì đâu thấy cảnh tượng như thế này. Thượng Nguyên! Tôi rất lấy làm tiếc khi luôn nghĩ tốt về cô.

Vũ Tâm bước lên:

- Ông Dũng! Nghe tôi nói đã.

Tuấn Dũng ngăn lại:

- Giờ thì tôi không muốn nghe.
- Ông chủ!

Thượng Nguyên bắt lực nhìn theo bóng dáng Tuấn Dũng khuất ở cầu thang.

Cô buông người xuống salon, ôm đầu:

- Tôi không hiểu gì hết.

Vũ Tâm mím môi:

- Để anh lên giải thích với ông ta.

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Vô ích thôi.
- Nhưng ông ta đã hiểu lầm em.
- Cứ để ông ta hiểu lầm đi, như thế càng tốt hơn.

- Sự hiểu lầm của Tuấn Dũng không đơn giản, hình như ông ta đang tức giận vì ghen.

- Ghen ư?

- Phải đó, ông chủ đang buồn mà cũng đang ghen.

Thượng Nguyên, Vũ Tâm cùng quay lại:

- Vĩ Nam! Ông cùng tới với Tuấn Dũng?

- Đúng.

Vừa lúc Vũ Hằng và San San chạy lên, giọng oang oang:

- Ăn được rồi, thức ăn ăn được rồi, Thượng Nguyên

-Nhưng thấy tất cả đều im lặng, gương mặt có vẻ căng thẳng. Vũ Hằng ngơ ngác hỏi San San:

- Có chuyện gì vậy?

- Em không biết.

Vũ Tâm đứng gần đó cốc vào đầu em gái.

- Đừng lo ăn uống nữa, xảy ra chuyện lớn rồi. Ông chủ Thượng Nguyên đã về.

- Thêm một người thì càng vui chứ sao.

- Không như em tưởng đâu. Ông ta thấy anh và Thượng Nguyên ngồi xem album ở đây liền dửng dưng nổi giận bỏ lên lầu.

Vũ Hằng lẩm bẩm:

- Như thế thì không ổn thật.

Phát hiện ra Vĩ Nam, cô chạy lại:

- Tôi muốn biết chính xác, tại sao ông chủ ông nổi giận với ban tôi? Nó đâu có lỗi gì chứ, nếu ông chủ ông không hài lòng vì nó thì nó sẽ dọn đi ngay.

Vĩ Nam giơ tay:

- Ok. Bây giờ mọi người cứ bình tĩnh và ngồi xuống đi.

Vũ Hằng ấn bạn:

- Để xem Vĩ Nam biện hộ cho ông chủ mình điều gì. Đừng ỷ có tiền rồi bắt nạt kẻ đang gặp khó.

Vũ Tâm lên tiếng rầy em gái:

- Em bớt nói một chút được không Vũ Hằng? Để nghe Vĩ Nam nói gì kìa?

Thượng Nguyên im lặng, ví như Vĩ Nam không nói cô cũng hiểu được phần nào cơn giận của Tuấn Dũng, thì ra tình cảm anh dành cho cô là thật sự. Và cô có nên chấp nhận nó không khi cô cũng ngày đêm mong nhớ.

Vĩ Nam trầm giọng:

- Tôi không biện giải mà chỉ nói lên sự thật để mọi người hiểu Tuấn Dũng nhiều hơn. Ông ấy không xa cách và cũng không đáng ghét. Ông ấy rất đáng để cho chúng ta làm bạn.

Vũ Hằng nóng nảy:

- Nghĩa là sao?

- Chuyện không có gì là tốt đẹp, nếu không nói ra thì mọi người sẽ không thông cảm cho ông ấy. Còn nói ra, liệu mọi người có dè bieu ông ấy không?

Thượng Nguyên rần giọng:

- Tôi cam đoan sẽ không có điều đó xảy ra.

Mọi người đều nhìn Thượng Nguyên, nhưng cô vẫn phớt lờ:

- Ông có thể yên tâm. Nếu ông và Tuấn Dũng đã xem chúng tôi là bạn thì chúng tôi sẵn sàng chia sẻ những gì mà các ông gặp phải.

Lời nói của Thượng Nguyên như một động lực giúp Vĩ Nam can đảm hơn. Anh gật đầu:

- Thật ra đây cũng chỉ là chuyện riêng tư thôi, Tuấn Dũng vừa li dị với vợ và ở công ty, việc làm của Tuấn Dũng đang có những rắc rối và biến động lớn, cho nên ông ấy đâm ra cáu gắt và bực bội.

Đúng là một tin bất ngờ, nhất là đối với Thượng Nguyên. Chuyện hôn nhân của Tuấn Dũng lại đi đến kết thúc không được vui và điều cô lo sợ nhất cho Tuấn Hải đã đến rồi.

Tuổi thơ của thằng bé thật là bất hạnh, ba mẹ không được hạnh phúc, không được tình thương của mẹ nay lại phải xa mẹ.

Thượng Nguyên phải làm sao đây để giúp họ, dù rất yêu thương Tuấn Hải nhưng cô không thể nào đóng vai trò làm mẹ.

Thượng Nguyên hỏi như muốn không thành câu:

- Họ không thể cứu vãn được sao?

- Hôn nhân không tình yêu, không hạnh phúc, chia tay nhau họ trút được gánh nặng xiềng xích trói buộc. Có điều cuộc chia tay này làm cho Tuấn Dũng khá đau đớn.

- Tôi vẫn không hiểu lắm.

- Chuyến trở về Hàn Quốc đáng lý ra là để giải quyết một số việc ở công ty. Nhưng Tuấn Dũng lại phát hiện ra sự thật vô cùng phũ phàng là vợ mình ngoại tình với kẻ khác, ông già vợ lại mang con gái ra kinh doanh. Bây giờ lại muốn loại Td ra khỏi tập đoàn Nam Á.

Thượng Nguyên không nén được:

- Cuối cùng như thế nào?

- Tình nghĩa vợ chồng không còn nhưng không muốn vợ bị tổn thương nên Tuấn Dũng không với báo chí điều gì, kể cả việc vì sao hai người ly hôn nhau.

- Thế còn công ty?

- Để thắng được ông bố vợ không tình không nghĩa. Tuấn Dũng phải rút hết tiền ở ngân hàng Thụy Sĩ và London để đầu tư vào công ty. Ông ấy buộc phải ký nhiều hợp đồng mà không mang nhiều lợi ích cho mình. Chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị thuộc về ông ấy. Và tôi được Tuấn Dũng đề cử chức tổng giám đốc thay ông ấy.

Chợt nhiên Vĩ Nam hạ giọng:

- Thượng Nguyên! Tôi mong cô hãy hiểu điều này. Lúc sự việc xảy ra ở Hàn Quốc như vậy, buộc Tuấn Dũng phải lựa chọn một trong hai con đường, mất tất cả và được nhìn thấy cô Tuấn Dũng suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng không thể nào chọn lựa một trong 2. Nên việc đầu tiên là phải ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị và sau đó trở về Việt Nam để được gặp cô, Tuấn Dũng đã hy sinh rất nhiều, mất gần phân nửa tiền ở tài khoản.

Vũ Hằng chép miệng:

- Tuấn Dũng mới đúng nghĩa là một người đàn ông mà xã hội đang cần và các cô gái đang cần.

- Sự việc này chưa chấm dứt đâu. Lòng tham không đáy của ông bố vợ không được ngăn chặn kịp thời. Vụ scandal của chủ tịch hội đồng quản trị còn nhiều dấu chấm hỏi. Cho nên trong lúc này mọi người đừng trách móc ông ấy, Tuấn Dũng rất yêu Tuyết Hoa. Ông ta có thể bỏ tất cả ở Seoul để được sống bên Tuyết Hoa. Và ông ấy rất nổi giận khi thấy Tuyết Hoa ngồi với người đàn ông khác cũng là chuyện thường tình thôi.

Vũ Hằng vung tay:

- Chu choa! Tình yêu của người đàn ông đã có vợ cùng mãnh liệt thế sao? Thượng Nguyên! Mà đúng là có phước.
- Tao không biết có phước hay là tai vạ đây. Lúc này tại mà không thấy chứ ông ta làm tao mất cả hồn.
- Có yêu mới ghen chứ mà. Bây giờ thì không cần phải bận khoăn nữa, vì Tuấn Dũng đã được tự do.
- Cái đó quả thật đang còn nằm trong suy nghĩ của tao..

Vĩ Nam bắt tay Vũ Tâm:

- Tôi thay mặt chủ, tôi xin lỗi anh chuyện vừa rồi.

Vũ Tâm dễ dãi:

- Tôi hiểu mà. Tôi xem Thượng Nguyên như Vũ Hằng, lúc nào tôi cũng mong cô bé được hạnh phúc. Tuấn Dũng là một người đàn ông tốt, tôi có thể an tâm.

Thượng Nguyên xụ mặt:

- Em không có dự định làm bạn với Tuấn Dũng đâu, anh đừng vội chúc mừng. Con tim có lý lẽ riêng của nó, đừng nghĩ em thương Tuấn Dũng rồi có thể yêu Tuấn Dũng, coi chừng lầm to đấy.
- Thật ra em muốn gì đây?
- Không muốn gì hết.
- Trong lúc này em phải giúp đỡ Tuấn Dũng chứ.
- Em có nói không giúp đâu, nhưng làm bạn để an ủi thì được, còn tiến xa hơn thì xin lỗi vậy. Con tim em từ lâu đã giá lạnh mất rồi.
- Trong em như có hai con người vậy. Anh thật không hiểu nổi em.

Vĩ Nam chen vào:

- Đừng ép cô ấy, Tuấn Dũng có một người bạn tri kỷ như Thượng Nguyên là tốt rồi. Lúc này cô ấy không chấp nhận Tuấn Dũng vì không muốn mình là người cơ hội. Với lại Tuấn Dũng yêu Thượng Nguyên, nhưng biết Thượng Nguyên có yêu Tuấn Dũng không, đó là hai điều khác nhau.

Vũ Hằng nhanh miệng:

- Đúng đúng. Cần phải có thời gian để thích nghi. Huống chi Tuấn Dũng còn đang đứng trước cái bẫy của kẻ xấu, không biết sẽ bị hại lúc nào. Từ từ đi, bao giờ có cảm giác an toàn hãy tính.

San San bây giờ mới lên tiếng:

- Em ủng hộ điều chị Vũ Hằng vừa nói. Điều trước tiên phải làm là đừng để chị Thượng Nguyên và Tuấn Dũng ở trên hai chiến tuyến nữa. Nếu điều ấy làm được thì cơ hội của hai người rất nhiều.

Vĩ Nam gục gặt:

- Tôi đồng ý. Hãy để cho hai người có thời gian nhiều sẽ tốt hơn.

Thượng Nguyên bực mình:

- Mấy người coi tôi là gì đây hả? Muốn nói sao, làm gì cũng được ư? Bây giờ mọi người nên hiểu, người đang buồn, đang giận, đang ghen chứ không phải tôi. An ủi là đi an ủi ông ta kìa.

Vũ Hằng nhướn mày:

- Hơ! Có phải mà đang làm lấy không Thượng Nguyên?
- Hà tất phải vậy.

Vũ Hằng đặt tay lên vai bạn:

- Tinh thần của Tuấn Dũng đang căng thẳng, mày mới là nguồn an ủi lớn nhất của ông ấy đấy.
- Tao sẽ làm gì được?
- Cái đó tự mày, chứ tao không thể giúp được.

Thượng Nguyên thở dài:

- Ông ta đau khổ, nhưng có lẽ không bằng sự bất hạnh của Tuấn Hải đâu. Thành bé không có tình thương của mẹ, bây giờ lại xa mẹ. Tôi thật không thể làm nơ.
- Nghĩa là...
- Tôi sẽ yêu thương Tuấn Hải, bất cứ sau này ra sao tôi vẫn yêu thương nó. Còn việc ba nó có cưới thêm vợ tôi cũng chẳng quan tâm.

Vĩ Nam thở phào:

- Thế thì coi như đã yên ổn. Còn việc ở Seoul tôi sẽ giúp Tuấn Dũng. Gia đình sụp đổ cũng là ảnh hưởng lớn, dù không yêu vợ cũng không thể coi là không có chuyện gì. Tôi luôn hy vọng mọi người coi Tuấn Dũng như là bạn, để ông ấy không thấy cô đơn.

Vũ Hằng vui vẻ:

- Anh không phải lo Thượng Nguyên là bạn của chúng tôi thì những người quen biết của Thượng Nguyên đều là bạn, phải không nào?
- Ai bảo với mày như vậy?
- Bộ không đúng sao?

Thượng Nguyên đứng lên bỏ đi:

- Hừ! Đúng là cái đồ nhiều chuyện.

Vũ Tâm nhắc nhở:

- Đừng ghẹo Thượng Nguyên nữa, không khéo cô ấy giận thật đấy. Hãy lo ra sau chuẩn bị đi rồi mời Tuấn Dũng xuống dùng cơm, chúng ta cùng cời mở với nhau.

Vũ Hằng vòng tay:

- Xin tuân lệnh đại huynh. Ta đi San San.

Nhìn em gái, Vũ Tâm chỉ biết lắc đầu.

Vĩ Nam nhận xét:

- Các cô thật là vô tư, chả bù với chúng tôi, không già cũng trở thành ông cụ mất

Vũ Tâm bật cười rồi quay sang Vĩ Nam:

- À! Lúc này có các cô tôi không tiện hỏi, bây giờ tôi cũng muốn tò mò. Sự việc ở Seoul sao rồi?

Vĩ Nam đốt cho mình điếu thuốc:

- Thì ông thử nghĩ xem, chuyện chủ tịch hội đồng quản trị ly dị với vợ đâu phải là chuyện bình thường. Báo chí chờ chờ để đăng tin, còn bạn bè đồng nghiệp họ đang đặt dấu hỏi, cuộc sống êm đềm của vợ chồng tại sao dừng một cái lại ly dị nhau? Với lại vợ chồng Tuấn Dũng lại là những người có địa vị trong xã hội, một ngày có thể nhận hàng trăm cú điện thoại từ báo chí đến người có óc tò mò. Tuấn Dũng thật là đau đầu.
- Vậy khi bay sang đây mọi chuyện đã dàn xếp ổn thoà? chưa?
- Có thể gọi là ổn nhưng tôi không dám bảo đảm họ sẽ không tìm ra địa chỉ ở đây.
- Tôi cũng nghĩ vậy. Chủ tịch hội đồng quản trị đang chạy trốn dư luận, hay đang đi tìm lý lẽ riêng của con tim mình?

- Theo ông thì trường hợp thứ một hay trường hợp thứ 2?

Vũ Tâm ngẫm nghĩ:

- Có lẽ là cả 2. Thôi tạm lánh một thời gian bao giờ lắng đọng rồi tính. Nhưng ông có nghĩ đến nếu như họ biết và cho rằng Tuấn Dũng ly dị vợ là do có sự xuất hiện của kẻ thứ 3.

- Ông có thể yên tâm. Sẽ không bao giờ có chuyện đó, Nếu như Lam Tiên không cố tâm hãm hại Tuấn Dũng. Nhưng điều đó tôi nghĩ cũng hơi xa, tôi tin rằng Lam Tiên không có đủ can đảm để trả lời báo chí về hành động của cô ta.

- Thế ông không nghe câu phòng bệnh hơn trị bệnh sao?

- Tôi có nghe. Sự việc mà trái với nghĩ của tôi thì không đợi đến Tuấn Dũng, mà tôi sẽ đứng ra mở cuộc họp báo vạch trần sự thật xem cha con Lam Tiên còn chỗ nào để đứng.

- Xem ra ông là người giúp việc khá trung thành.

- Tôi có thể làm bất cứ điều gì cho Tuấn Dũng. Mười mấy năm trước, nếu không có ông ấy thì tôi đã không có ngày hôm nay. Trong người Tuấn Dũng mang đầu dòng đầy tình yêu thương của người Việt Nam: Chan hoà, nhân ái, bao dung. Cho nên tôi tự nói với mình, chuyện của Tuấn Dũng cũng là chuyện của tôi. Ông không biết đâu, tình yêu Tuấn Dũng dành cho Tuyết Hoa làm tôi không thể tưởng tượng được. Yêu mà luôn dành vật mình không xứng đáng với người mình yêu, không dám bày tỏ rồi tự mình ôm lấy nỗi đau riêng mình.

Vĩ Nam thở ra:

- Về chuyện này, tôi không biết làm sao mà giúp.

- Thượng Nguyên và Tuấn Dũng, nếu họ yêu nhau thì chỉ có họ giúp chính họ thôi. Hạnh phúc họ hưởng, đau khổ họ chịu, còn chúng ta chỉ có thể là người ủng hộ họ.

- Nếu cả hai đều cho là không xứng đáng?

Vũ Tâm so vai:

- Như thế thì ta cũng đành chịu.

- Tôi biết vì Thượng Nguyên mà Tuấn Dũng bỏ nhiều cơ hội tốt ở Seoul. Ai đó cho Tuấn Dũng là ngu ngốc, nhưng riêng tôi, tôi sẽ ủng hộ việc làm của Tuấn Dũng. Áo ảnh, danh vọng phù hoa chỉ thoáng chốc, hạnh phúc mới lâu dài.

- Tôi tán đồng suy nghĩ của ông. Vậy chúng ta hãy cùng họp lại với nhau, để giúp họ nhìn ra tình yêu của mình đi.

- một ý kiến hay. Cứ như thế này mà làm đi.

- À! Ông cho tôi hỏi thêm một câu...

- Nếu trong phạm vi cho phép, tôi sẽ trả lời.

- Ở Seoul, Tuấn Dũng có người bạn gái nào đặc biệt không?

- Đặc biệt.

Vĩ Nam nhú mào:

- Theo tôi được biết thì không. Nhưng có một cô đồng đánh hay bám theo, đó là Nguyệt Thu.

- Tuấn Dũng có chút tình cảm gì hay quan tâm gì đến cô Nguyệt Thu không?

- Tuyệt nhiên là không. Mỗi lần Nguyệt Thu tìm là Tuấn Dũng bán cái cho tôi, còn không thì tôi phải tìm cách giúp ông ạ. Nói thật nghe, con gái mà đồng đánh, kiêu kỳ là tôi dị ứng vô cùng.

Vũ Tâm cười lớn:

- Ha...ha...ha...Không ngờ ông cũng biết sợ.

- Phải sợ chứ, tôi đâu phải người đàn ông thích chiều chuộng. Tính tôi hay nói thẳng, cho nên trong công ty người Nguyệt Thu ghét nhất là tôi.
- Có người ghét cũng còn được, không có người ghét không có người thương mới nguy.
- Nghe nói đối tượng của ông là Thượng Nguyên, có phải không?

Giọng Vũ Tâm ai oán:

- Đã vỡ mộng rồi, trái tim cô bé chẳng có ai khác ngoài 3 đứa em trai, và cha con Tuấn Hải cho nên tôi đành tìm con thuyền khác. Đấy, lúc này tôi và Tuyết Hoa đang xem album ảnh sinh nhật của người yêu tôi thì Tuấn Dũng về tới và dùng dùng nổi giận. Tự ái của Thượng Nguyên cao lắm, mà cô ấy đã không một lời oán trách hay giận giữ là hay lắm rồi.
- Nên mới nói, Thượng nguyên là cô gái mà đàn ông chúng ta đang tìm kiếm.

Tiếng Vũ Hằng oang oang:

- Nè, mấy ông kia có đói bụng không? CƠM canh nguội hết rồi. Anh Vũ Tâm à! Anh và Vĩ Nam xuống chùng dung đi rồi chúng ta rút quân. Để cha con Tuấn Dũng và chị em Thượng Nguyên dùng sau.
- Cái con bé này...có người yêu rồi mà y con nít.
- Những người như Vũ Hằng rất ít mang tâm trạng.
- Tôi thì không biết đến bao giờ nó mới nghiêm chỉnh đảm thắm như Thượng Nguyên
- Mỗi người đều có tính cách riêng, ông đừng so sánh như vậy, không khéo cô bé sẽ giận.

Vĩ Nam đứng dậy cùng kéo theo Vũ Tâm:

- Thôi, chúng ta xuống phòng ăn đi. Nếu không, cô bé lại la ầm lên nữa bây giờ.

14. Chương 14

Tuấn Dũng vuốt tóc con trai:

- Tuấn Hải! Con còn nhỏ, con không biết gì đâu?

Cậu bé cãi lại:

- Ai nói con còn nhỏ chứ. Con đã gần 4 tuổi rồi.
- Như thế cũng chưa gọi là lớn đâu.

Tuấn Hải ngậy thơ:

- Làm sao để gọi là lớn hả ba?
- Bằng cậu Tuấn, cô Nguyên ấy.
- Vậy người lớn đâu có lỗi gì, chỉ con nít mới có lỗi, phải không ba?

Tuấn Dũng giải thích:

- Người lớn có lỗi riêng của người lớn, con nít có lỗi riêng của con nít.
- Con không hiểu lắm câu nói của ba?
- Bao giờ con lớn con sẽ hiểu.

Tuấn Hải suy nghĩ như người lớn.

- Con nhớ cô Nguyên đã từng dạy con: Làm người sống ở đời phải biết tha thứ và thương yêu nhau, có như thế cuộc sống mới cho ta nhiều điều thú vị. Còn như khư khư ôm mãi cơn giận trong lòng thì tâm hồn con người khó có thể thanh thản. Ba ơi! Con đã từng phạm lỗi nhưng cô Nguyên đều tha thứ hết cho con. Cô không giận, không phạt như ba, mà trái lại cô còn mỉm cười ôm con vào lòng mà nói: cô rất yêu con.

Cậu bé ngược nhìn cha:

- Ba ơi! Ba làm như con được không? Hãy mỉm cười với cô Nguyên cho cô ấy đừng buồn nữa. Hãy yêu thương cô Nguyên như yêu thương con nhen ba.

- Ba...

Tuấn Dũng thật khó trả lời, hiện giờ anh đang yêu, ai hiểu rõ nỗi lòng anh đây?

Cậu bé lắc tay cha:

- Hứa với con đi bạ Đêm nào cô Nguyên cũng thở dài khó ngủ. Con không biết phải làm sao để an ủi cô ấy. Con nghe cô Vũ Hằng kể, chị em cô Nguyên bất hạnh không còn cha mẹ, chỉ có 3 chị em nương tựa vào nhau mà sống. Cô Nguyên trong trái tim cậu Tuấn, cậu Tâm, cậu Thành là một người chị tuyệt vời nhất. Cô Nguyên rất hiền, hiền hơn mẹ của con nhiều. Hôm ba giận dữ với cô Nguyên, thật ra cô ấy đâu có lỗi. Chú Vũ Tâm mang hình sinh nhật cô Ân Ân đến cho cả nhà cùng xem mà. Sinh nhật cô Ân Ân con cũng có đi nữa.

Tuấn Dũng hỏi:

- Cô Ân Ân là ai vậy?

- Là bạn gái của chú Vũ Tâm. Cô ấy cũng đẹp, nhưng không bằng cô Nguyên của con. Với con, cô Nguyên là nhất đấy.

Tuấn Hải dùng đôi bàn tay nhỏ ôm lấy mặt Tuấn Dũng:

- Có phải ba giận cô Nguyên vì chú Vũ Tâm không?

- Sao con hỏi như vậy?

- Chứ cô Nguyên đâu có lỗi gì với bạ Cô yêu thương con hết lòng, còn lo lắng chăm sóc cho con.

Tuấn Dũng nắm lấy hai tay con trai, lắc đầu:

- Ba không hề giận cô Nguyên của con về chuyện chú Vũ Tâm.

- Vậy thì là chuyện gì?

- Không chuyện gì luôn.

- Thật chứ ba?

- Không tin ba ư?

Cậu bé vui mừng:

- Tin chứ. Con cảm ơn ba.

- Tại sao phải cảm ơn?

- Vì ba không còn giận cô Nguyên nữa.

Tuấn Dũng cụng đầu con trai:

- Ba có muốn giận cũng không được, vì ba sợ con trai của ba sẽ bỏ ba.

- Không đâu. Con sẽ không bỏ ba đâu. Nhưng con không nói chuyện với ba mà chỉ nói chuyện với cô Nguyên thôi.

Tuấn Dũng bật cười:

- Bộ con thương cô Nguyên nhiều lắm hả?

- Dĩ nhiên rồi, vì cô Nguyễn cũng thương con như thế mà.

- Thế còn mẹ?

Cậu bé ngập ngừng:

- Con không biết?

- Sao thế?

- Mẹ cứ đánh và mắng con hoài. Mẹ không thương con.

Vì ám ảnh đó mà Tuấn Hải trở nên sợ hãi người mẹ sinh thành ra mình.

Cậu bé thút thít:

- Mẹ không bao giờ thương con cả, không lúc nào mẹ không mắng con, nào là con không nên ra đời trong hoàn cảnh này. Lúc ba đi vắng mẹ xô con vào tường u trên đầu nè. Vú Huyền có dặn nếu như ba có hỏi thì bảo bị té, bằng không ba sẽ gây với mẹ. Con thì không muốn ba mẹ gây nhau đâu.

Tuấn Dũng ôm con vào lòng:

- Tội nghiệp con tôi!

- Ba ơi! Từ lúc xa mẹ đến giờ con không bị la và bị đánh nữa. Nhưng con lại nhớ vú Huyền. Ba có cách nào đưa con về thăm vú Huyền không?

Td ướm thử:

- Con không nhớ mẹ sao?

- Đôi lúc cũng có, nhưng nhớ đến lúc bị mẹ đánh con lại thôi không nhớ nữa. Ba ơi! Tại sao mẹ không thương con như những người mẹ khác thương con mình hả ba?

Tuấn Dũng không dám nhìn con trai vì anh rất sợ phải trả lời câu hỏi đó. Tuy đó là câu hỏi rất ngây thơ của trẻ con thế mà Tuấn Dũng lại không thể tìm ra câu trả lời.

Tuấn Dũng đánh trống lảng:

- Con có thích cô Nguyễn không?

Nhắc đến Thượng Nguyên, Tuấn Hải tươi ngay nét mặt:

- Thích chứ. Cô Nguyễn không những thương con mà còn rất tốt đối với con. Những ngày ba và chú Vĩ Nam đi xa, cô Nguyễn ngủ với con nè, kể chuyện cho con nghe nè. Cô Nguyễn dạy con không có quyền giận mẹ con, dù người có đánh hay làm sai điều gì thì mẹ cũng vẫn là người sinh thành ra con. Ba ơi! Cô Nguyễn dạy đúng phải không ba?

- Ừm!

Cậu bé khoe:

- Không những cô Nguyễn yêu thương con mà các cậu cũng yêu thương con nữa. Ngày nào các cậu cũng trở con đi chơi, còn đi ăn kem nữa. Nhất là cậu Thượng Tuấn, cậu hay chở con đến nhà cô San San.

- Ô! Sao thời gian ba vắng mặt có nhiều người mới vậy?

- Ba không biết đâu, cô San San là người yêu của cậu Thượng Tuấn.

- Ai nói với con?

- Thì cô Nguyễn nói. Cô còn cầu mong cho họ luôn là một đôi.

- Tuấn Hải này! Nếu mẹ không bao giờ đến thăm con thì sao?

- Chắc là do mẹ bận nhiều chuyện quan trọng, nhưng con không trách mẹ cũng không giận mẹ.

Tuấn Dũng không biết mở lời như thế nào:

- Vậy...nếu có ai đó thay thế địa vị của mẹ con trong lòng con thì con có bằng lòng không?

Cậu bé mở to mắt:

- Thay thế mẹ có nghĩa là sống chung với ba và con như cô Nguyên và mấy cậu đó hả?

- Không giống như cô Nguyên, họ sẽ là mẹ của con.

Tuấn Hải lắc đầu:

- Con không chịu. Con không muốn xa cô Nguyên.

- Ba có nói là con xa cô Nguyên đâu nào.

- Vậy...ý của ba sao?

- Cô Nguyên sẽ là mẹ của con, con có chịu không?

- Mẹ của con....mẹ Lam Tiên vẫn là mẹ chứ?

- Ừ!

- Mẹ Lam Tiên, mẹ Nguyên, con sẽ có hai người mẹ.

- Con chịu không?

- Chịu chịu. Hay quá, con có hai người mẹ để thương yêu con, mẹ Nguyên ở gần con, lâu lâu chúng ta sẽ về thăm mẹ Lam Tiên.

Không muốn phá vỡ niềm vui của con trẻ nên Tuấn Dũng đành gật đầu.

- Đúng rồi.

Anh nghĩ, lúc Tuấn Hải lớn nó sẽ hiểu và còn yêu thương Tuyết Hoa nhiều hơn. Trong lúc không có tình thương của mẹ ruột thì Tuyết Hoa chính là người mẹ mà Tuấn Hải đang cần.

Cậu bé ôm cổ Tuấn Dũng:

- Ba có hỏi ý kiến cô Nguyên chưa? Con rất sợ cô ấy từ chối. Ba có để ý không? Từ hôm ba về tới nay, cô Nguyên đâu có nói chuyện với ba.

Tuấn Dũng cười:

- Cô Nguyên đang giận ba mà.

- Vậy ba làm sao để cô Nguyên đừng giận đi. Nếu không con sẽ giận ba luôn.

- Được rồi, ba sẽ đi năn nỉ cô Nguyên của con. Nói rằng cô không tha thứ thì con trai tôi sẽ giận tôi.

- Ba dễ thương lắm.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài. Tuấn Hải để tay lên miệng:

- Chắc là cô Nguyên tìm con đó.

Tiếng Thương Nguyên vọng vào:

- Tuấn Hải! Con có trong đó không?

Cậu bé nói nhỏ:

- Ba ơi! Đúng là cô Nguyên rồi, ba hãy nằm xuống đi.

- Chi vậy?

- Thì ba cứ nằm đi.

Làm theo lời con trai, Tuấn Dũng muốn xem con anh bày trò gì.

Kéo chăn đắp ngang bụng cho ba rồi Tuấn Hải mới đến mở cửa.

- Cô Nguyễn!

- Con làm gì trong phòng của ba vậy? Sao không xuống ăn cơm?

Tuấn Hải im lặng. Quan sát khuôn mặt buồn buồn của cậu bé, Tuyết Hoa quan tâm:

- Tuấn Hải, con có vẻ không được vui. Nói cô nghe nào, có phải ba rầy con không?

Cậu bé lắc đầu:

- Dạ không.

- Vậy là chuyện gì?

- Ba con...

Thượng Nguyên hấp tấp:

- Ba con sao?

Cậu bé mếu máo:

- Tự nhiên ba con ngồi dậy không nổi.

Thượng Nguyên hoảng hốt lao vào phòng. Cô sờ tay lên trán Tuấn Dũng.

- Không nóng sốt, chẳng lẽ bị trúng gió?

Thượng Nguyên lay gọi:

- Tuấn Dũng! Ông đừng làm tôi sợ nghe, Tuấn Dũng.

Tuấn Hải chạy đến:

- Bây giờ phải làm sao đây cô?

- Con chạy xuống lầu bảo cậu Tuấn đưa cho cô chai dầu nước xanh.

- Dạ.

Nhìn vẻ quỳnh quáng như thật của Tuấn Hải, Tuấn Dũng suýt bật cười, nhưng anh cố gắng kiềm chế lại. Lỡ diễn tuồng rồi phải diễn cho trót chứ sao.

Thượng Nguyên ngồi xuống bên mép giường, cô cúi xuống, hơi thở phả vào mặt Tuấn Dũng làm anh trên người chịu đựng.

Thượng Nguyên thì thầm:

- Ông sẽ không có chuyện gì đâu phải không? Bất luận chuyện gì xảy ra, ông cũng phải vượt qua Tuấn Hải đang cần ông, mọi người đang cần ông, trong đó có...

Thượng Nguyên bỏ lửng câu nói, cô thở dài:

- Nhưng điều ấy sẽ không bao giờ xảy ra đâu, không bao giờ.

Bỗng Thượng Nguyên lay mạnh Tuấn Dũng:

- Ông Dũng à! Ông Dũng!

Cô bật dậy:

- Không được. Phải gọi điện cho xe cấp cứu thôi.

Nhưng bàn tay Thượng Nguyên bị giữ chặt bởi bàn tay ai đó. Cô quay lại và đôi mắt mở to.

- Ông...ông...không bị sao à?

Tuấn Dũng ngồi dậy bỏ chân xuống giường. THượng Nguyên lùi ra xa:

- Thì ra ông gạt tôi.

- Xin lỗi nghe Thượng Nguyên. Tôi không cố ý...tại...

Thượng Nguyên giận:

- Đừng giận với bởi...ông giận như thế đủ chưa? Làm tôi hết hoảng, lo lắng, sợ hãi, ông vui sướng lắm phải không?

- Thượng Nguyên...

Cô bịt tai lại:

- Đừng nói gì thêm nữa, tôi không muốn nghe. Ngày mai tôi xin nghỉ, ông tìm người khác mà dạy cho Tuấn Hải đi.

Thượng Nguyên mở cửa đi ra ngoài, nhưng cô sững lại vì Tuấn Hải đã đứng nơi cửa từ lúc nào, đỏ mắt đỏ hoe:

- Cô Nguyên! Cô đừng bỏ đi có được không?

- Con đã nghe hết rồi sao? Vậy cô không còn gì để nói với con nữa. Ba con thật quá đáng.

Cậu bé chột quỳ xuống dưới chân Thượng Nguyên làm cô trợn mắt:

- Con làm gì vậy?

- Lỗi là ở con, con đã làm liên lụy ba để cô phải giận bạ Cô Nguyên! Con xin lỗi. Thật ra người bày trò giả bệnh là con.

- Sao con phải làm như thế?

- Vì cô giận ba, cô không gặp mặt ba, làm không khí trong nhà ngột ngạt. Con không chịu được cho nên...

- Cho nên con bảo ba con giả bệnh để cô phải đến?

- Dạ.

- Cô có nên tin con hay không?

- Cô Nguyên tin con đi, ba con là người vô tội. Ba con biết cái vô lý của mình lúc trước, muốn xin lỗi cô mà chẳng có cơ hội. Con...con biết cô là người có tấm lòng nhân hậu, đầy tình yêu thương, biết tha thứ.

Tuấn Hải nắm lấy tay Thượng Nguyên

- Cô đừng giận ba con nữa nghe.

Thượng Nguyên đỡ thằng bé:

- Con đứng dậy đi.

- Con sẽ không đứng, con sẽ quỳ cho đến bao giờ cô tha thứ cho ba con mới thôi.

- Con ép cô ư?

- Dạ, con không dám. Con còn nhớ cô dạy con sống ở trên đời điều tốt nhất là phải biết tha thứ. Cô Nguyên! Co như con cầu xin cô đi.

Thượng Nguyên thở hắt ra:

- Thôi được rồi, con đứng lên đi. Cô sẽ không giận ba nữa.

Thằng bé mừng rỡ:

- Cảm ơn cô.

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Nhưng lỗi của con, cô phải phạt. Con nít mà dám bày trò phạt người lớn.

Tuấn Hải quỳ trở xuống:

- Cô phạt gì con cũng chịu hết. Chỉ xin cô đừng bỏ con.

Nước mắt cậu bé chực trào:

- Mẹ con đã bỏ con rồi, bây giờ cô đừng bỏ con nữa nghe cô.

Thượng Nguyên ôm Tuấn Hải vào lòng:

- Ai nói với con là mẹ con bỏ con?

- Con ở đây lâu rồi mà mẹ đâu có đến thăm con.

Thượng Nguyên biện hộ:

- Mẹ không đến, biết đâu mẹ bận công việc.

- Không. Mẹ không bận, mẹ cũng chẳng thèm đến với con. Bởi vì mẹ chưa bao giờ yêu thương con cả.

- Tuấn Hải.

- Nhưng con không buồn và không giận mẹ đâu.

Cậu bé hôn vào má Thượng Nguyên:

- Bù lại con đã có cô yêu thương con rồi. Bây giờ và mãi mãi cô đừng hết yêu thương con nha.

Thượng Nguyên thấy vui. Cô vỗ nhẹ vào đầu cậu bé:

- Thương thì thương con, nhưng cô vẫn không quên phạt con.

Tuấn Hải nhướng mắt về phía cha để cầu cứu, Tuấn Dũng bước ra:

- Tôi xin chịu phạt thay con tôi được không?

Thượng Nguyên cười nhẹ:

- Hai cha con ông cũng ăn rở giữ hạ Con vì cha mà cầu xin tha thứ, cha vì con mà chịu phạt thay Được, tôi sẽ cho hai người toại nguyện. Tuấn Hải! Tối nay con sang ngủ với ba con nhé.

- Còn cô?

- Cô ngủ một mình.

- Sao...

- Đây là hình phạt của con, đừng hỏi nhiều.

Cậu bé nhõng nhẽo:

- Cô Nguyên ơi! Hồng có cô, con ngủ hồng được.

- Không được cũng phải được.

Khuôn mặt cậu bé xìu xuống:

- Con luôn mong ước ba người chúng ta ngủ chung. Vậy mà... ba ơi! Hai tiếng mẹ Nguyên chắc là khó mà gọi.

- Tuấn Hải! Con đang nói gì đó?

Cậu bé lè lưỡi:

- Dạ, không có gì.

- Đừng bày đặt kéo mép nhé.

Tuấn Dũng hỏi:

- Còn hình phạt của tôi?

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Tôi vẫn chưa nghĩ ra.
- Hay là vậy, cho tôi tự phạt lấy mình được không?
- Ông nói thử xem.
- Để tạ lỗi của mình, tôi xin mời mọi người một bữa cơm ở nhà hàng.

Thượng Nguyên nhướng mắt:

- Mọi người nào?
- Thì... Vũ Tâm, Ân Ân – Phi Ngữ, Vũ Hằng – San San, Thượng Tuấn - Thượng Tâm, Thượng Thành, Vĩ Nam...

Tuấn Hải nhanh miệng:

- Con, ba và cô Nguyên.

Thượng Nguyên mắng yêu:

- Giỏi quá há.

Tuấn Dũng nhìn Thượng Nguyên bằng đôi mắt nồng nàn:

- Em đồng ý chứ?

Thượng Nguyên tránh ánh mắt ấy:

- Mọi người đồng ý thì tôi sao cũng được.
- Ok. Tôi sẽ thông báo cho họ. Ngày mai là thứ 7, chúng ta chọn ngày mai đi.

Tuấn Hải vỗ tay:

- Hoan hô, một chiều hưởng vô cùng tốt đẹp. Vui quá, con đã hoá giải được giận hờn.

Thượng Nguyên hét nhỏ:

- Nè, con định cho cả làng biết hết hay sao?
- Con còn muốn cho cả thế giới biết nữa kìa. Vui quá là vui.

Bất ngờ Tuấn Hải vấp phải cái ghế gần đó té nhào. Không hện mà Tuấn Dũng và Thượng Nguyên cùng lao đến.

Thượng Nguyên ôm Tuấn Hải vào lòng, Tuấn Dũng vô tình lại ôm trọn luôn hai người.

Tuấn Hải dù đau nhưng cũng nhoẻn miệng cười, nụ cười như bắc nhịp cầu giữa hai trái tim của hai người mà cậu bé yêu thương.

Nhà hàng Ngân Đình không rộng lắm, nhưng phong cảnh dễ chịu hơn vì nó nằm cạnh mé sông, gió dịu dịu mát làm cho tâm hồn con người thư thái hơn, nhẹ nhàng hơn, và nó có gì đó của chất lãng mạn.

Gió từ sông thổi vào làm cho mái tóc ngang vai của Tuyết Hoa cứ rối tung, cô phải dùng tay giữ nó lại.

Tuấn Hải ngồi giữa Thượng Nguyên và Tuấn Dũng, cậu bé cứ y như con lật đật, lóc cha lóc chóc không yên, khi thì phá phách cái này, khi thì phá phách cái kia, khiến cho Tuấn Dũng phải lên tiếng:

- Con không ngồi yên được một chút sao, Tuấn Hải?

Cậu bé xụ mặt:

- Con đang đói bụng mà. Thường thì giờ này cô Nguyên cho con ăn cơm rồi.

Vũ Hằng nhìn đồng hồ rồi nói:

- Ông gọi thức ăn đi, đừng chờ anh hai tôi nữa. Đã gần 8 giờ rồi mà không thấy tức có nghĩa là không đến.
- Nhưng tôi đã dặn kỹ...

- Biết đâu anh hai tôi bận công việc đột xuất.

Tuấn Dũng nhú mày:

- Công việc gì chứ?

- Theo ông, thứ 7 những người yêu nhau họ có công việc gì?

Tuấn Dũng chợt hiểu, anh hỏi:

- Mọi người nghĩ sao?

- Ông là chủ nhân thì tùy ở ông thôi.

Tuấn Dũng trao thực đơn cho THượng Nguyên

- Em gọi thức ăn đi.

Tiếng “em” của Tuấn Dũng làm cho Thượng Nguyên lúng túng trước mặt mọi người.

- Tôi...tôi có biết gì đâu. Hay là để cho Vũ Hằng và San San đi.

Vũ Hằng lắc đầu:

- Ăn thì tụi này ăn được, còn lựa chọn...tao nghĩ mày là người nội trợ giỏi mày nên đi chợ hay hơn.

Mọi người tán đồng:

- Đúng đó, Thượng Nguyên cứ thoải mái đi chợ đi. Tuấn Dũng sẽ là người chủ chi.

Thấy THượng Nguyên có vẻ khó khăn với mái tóc dài của mình, Tuấn Dũng móc túi áo lấy ra cây kẹp:

- Em kẹp tóc lên đi.

THượng Nguyên chần chừ rồi nhận nhưng không dám nhìn anh:

- Cảm ơn.

Mọi người ồ lên:

- Chu đáo quá.

Vũ Hằng ganh tị:

- Tao muốn được như mày lắm Thượng Nguyên. Nhưng Phi Ngừ của tao không biết bao giờ mới được như Tuấn Dũng của mày.

Phi Ngừ choàng tay qua vai người yêu:

- Anh cũng muốn được như Tuấn Dũng lắm nhưng ngặt nỗi mái tóc của em không được dài như Thượng Nguyên. Nó ngắn quá đi, kẹp lên ai mà coi.

Vũ Hằng cong môi:

- Em sẽ để tóc dài.

- Tuấn Hải ngày đó anh sẽ tặng kẹp cho em.

Tuấn Dũng cười, anh phân trần:

- Thật ra tôi cũng không biết gì cả. Lúc ở nhà chuẩn bị đi, Tuấn Hải bỏ vào túi tôi cây kẹp và nói: “Ba hãy mang theo, sẽ có lúc cô Nguyên cần đến nó.” Thế là tôi phải để yên cây kẹp trong túi áo.

Thượng Thành khen:

- Tuấn Hải giỏi quá, đến cậu là em ruột cô Nguyên mà còn chưa biết rõ cô Nguyên cần gì và muốn gì nữa. Còn con, chỉ ở gần cô Nguyên có vài tháng thôi mà biết hết.

Cậu bé hếch môi lên:

- Có gì đâu mà khó, chỉ cần để ý một chút là biết ngay thôi.

Vũ Hằng chen vào:

- Vậy là mấy cậu và ba thua Tuấn Hải xa lắc rồi.

Vĩ Nam khoát tay:

- Mấy người không biết đói nhưng tôi đói đó nghe. Muốn nói gì thì vừa ăn vừa nói cũng được mà. Thượng Nguyên cô còn chần chừ gì nữa, gọi thức ăn mau lên.

Tuấn Hải kêu lên:

- Chú Nam xấu đói quá, không giống cháu gì hết trơn. Đói thì cũng phải yên lặng vì mình đâu phải chủ nhân. Nhóng lên nhóng xuống họ cũng biết là mình đói rồi.

Vĩ Nam méo mặt còn mọi người được một phen cười.

Tuấn Dũng nhắc nhở:

- Con yên lặng để cô Nguyên chọn thức ăn nào.

- Dạ.

Xem qua một lượt thực đơn, Thượng Nguyên chọn 4 món: lẩu lươn, cá chép chiên xù, thịt bò lá lốt và cánh gà chiên bơ.

Từng món từng món được bày ra bàn. Vĩ Nam xuyết xoa:

- Thượng Nguyên đi chợ tuyệt lắm. Nhưng hình như những món này đều là khoái khẩu của cha con Tuấn Hải.

Vũ Hằng phát hiện:

- Đúng đó. Thượng nguyên đâu có biết ăn lươn và thịt bò. Quả tang nha, hai người không đường nào chối cãi.

Thượng Nguyên hắt mặt:

- Gì chứ?

- hai người đã tương thông nhau linh hồn và suy nghĩ.

- Diên khùng.

- Không đâu, tao đoán là chính xác nhất.

- Vậy mà thử đoán xem bao giờ tao chết? Nếu giỏi đoán như vậy sao lúc này không gọi thức ăn đi để tao gọi rồi chọc ghẹo.

Tuấn Dũng khều tay Thượng Nguyên:

- Em đừng có nóng, nóng nảy sẽ lọt vào bẫy của họ đấy.

- Nhưng...

Thượng Tâm lên tiếng:

- Bất kể chị Nguyên gọi thức ăn vì ai, vì anh Dũng hay Tuấn Hải cũng được. Chỉ nên biết một điều là chị ấy muốn chúng ta cùng ngon miệng, phải không?

Thượng Tuấn tán đồng:

- Phải đó. Theo em biết thì anh Nam, anh Ngữ cũng rất thích món lẩu lươn mà đâu riêng gì anh Dũng. Còn chị Vũ Hằng, chị thích nhất là cánh gà chiên bơ, em còn nhớ mỗi lần chị đến nhà, chị đều bắt chị hai làm món đó cho chị ăn.

- Thì chị có nói gì đâu. Tại tính chị thích chọc ghẹo thôi.

Cô nhìn bạn:

- Thượng Nguyên! Đừng giận tao, kéo bữa ăn không ngon.
- Xin lỗi, tao hơi nóng nảy.

Tuấn Dũng vỗ tay:

- Tốt cả rồi.

Anh đề nghị:

- Chúng ta uống rượu khai vị chứ?
- Đồng ý.

Tuấn Dũng mở nắp chai rượu ngoại và rót vào ly cho mọi người. Anh giơ cao ly rượu:

- Nào chúng ta cùng nâng cao ly để mừng hoà bình được lập lại và mãi mãi vui vẻ như hôm nay.
- Dô.

Tuấn Dũng nhìn Tuyết Hoa:

- Sao em không nâng cao ly cùng mọi người?
- Tôi...không biết uống.
- Rượu nhẹ thôi.

Vũ Hằng đặt ly xuống bàn:

- Anh Dũng nói không sai đâu. Mà uống thử xem. Tao uống được, San San cũng uống được mà.

Tuấn Hải đòi:

- Con uống nữa.

Tuấn Dũng kê ly vào miệng con trai, cậu bé uống một ngụm rồi chép chép miệng:

- Ngon lắm cô Nguyên ơi.

Vũ Hằng thúc bạn:

- Mạnh dạn lên, lỡ mai mốt mà có đi dự tiệc chiêu đãi thì sao?
- Đời nào tao mới đến được những chỗ đó mà mà không.
- Ai biết đâu được.

Thượng Nguyên bưng ly rượu của mình lên. Tuấn Dũng chạm nhẹ ly vào ly cô:

- Chúc ngon miệng.

Thượng Nguyên nhắm mắt uống một hơi, Tuấn Dũng bật cười:

- Em uống như vậy làm sao thưởng thức được vị ngon của nó.

Đặt ly trả về chỗ cũ, Thượng nguyên nhón một miếng táo trên bàn bỏ vào miệng, cô nhăn mặt:

- Hăng quá.
- Tại em không quen thôi, chứ rượu này uống vào giúp chúng ta ngon miệng hơn.
- Tôi đành chịu què vậy.

Thượng Thành đổi ly rượu bằng nước ngọt cho chị mình.

- Tập dần cũng được mà chị 2.

Thượng Nguyên rụt vai:

- Tập gì thì chị cũng có thể nhưng rượu thì miễn bàn.

Thượng Nguyên cùng Tuấn Dũng chăm sóc cho Tuấn Hải, hai người như cha mẹ hiền vậy.

Người ngoài nhìn vào, nếu như không biết họ sẽ bảo đó là một gia đình hạnh phúc.

Đối với Vĩ Nam, người biết rõ câu chuyện cũng đang ngưỡng mộ họ kia mà.

Chợt điện thoại của Tuấn Dũng reo. Anh đứng dậy:

- Mọi người cứ tự nhiên.

Anh xin phép rời bước ra phía trước:

- Alô.

- Anh Tuấn Dũng!

Tuấn Dũng giật mình:

- Nguyệt Thu!

- Phải, là em đây. Báo cho anh một tin quan trọng này. Cuối tuần này em sẽ sang Việt Nam.

- Cái gì?

Tuấn Dũng lắp bắp:

- Sang Việt Nam ư?

- Phải. Anh đã từng mời em sang thăm quan Việt Nam, quê mẹ của anh mà. Và em đã quyết định sang đây một chuyến

15. Chương 15

Trời ơi! Như vậy là nguy to rồi. Chuyện của anh và Thượng Nguyên đang có chiều hướng tốt, thế mà đúng lúc này Nguyệt Thu lại xuất hiện. Tuy giữa anh và Nguyệt Thu không có gì nhưng không bảo đảm là không quen. Phải làm sao đây?

Tiếng Nguyệt Thu lãnh lút:

- Tuấn Dũng! Anh không thích em sang bên ấy hả?

- Ờ...Thích chứ. Nhưng...

- Nếu anh thích là được rồi.

- Nguyệt Thu! Em có thể dời chuyến bay lại được không? Cuối tuần này anh phải bay sang Nhật để khảo sát thị trường rồi anh không thể đón em được.

- Bay sang Nhật khảo sát thị trường, chuyện này cũng phiền đến chủ tịch hội đồng quản trị nữa sao?

- Em phải hiểu, anh không thể nào để Vĩ Nam một mình.

- Em biết, nên em đâu thể ganh tị với anh tạ. Em sang Việt Nam sẽ đến nhà của anh ở.

Tuấn Dũng cuống quýt:

- Càng không được. Anh đi thì nhà của anh khoá cửa, em làm sao vào nhà.

- Thế còn Tuấn Hải?

- Anh gọi nó chỗ người bạn thân.

- Vậy...

- Thật sự...

- Em không làm anh khó xử đâu, để em tính lại đi.

Tuấn Dũng mừng rỡ:

- Cảm ơn em đã hiểu.

- Nhưng bao giờ anh về, nhớ gọi điện để em đặt vé máy bay ghen.

- Ok.

- À, anh đang làm gì vậy?

- Đang ăn cùng mấy người bạn.

- Hoá ra em làm dang dở bữa ăn của anh rồi. Thôi, không làm phiền anh nữa, em cúp máy đây.

- Bye.

Tuấn Dũng thở phào, anh trở về lại bàn tiệc nhưng khuôn mặt kém vui hơn lúc đầu.

Thượng Tuấn quan tâm:

- Anh không sao chứ Tuấn Dũng?

Tuấn Dũng lắc nhẹ đầu:

- Không sao.

Vĩ Nam hỏi:

- Điện thoại từ Seoul phải không?

- Ủ. Có lẽ tôi phải bay sang Nhật một chuyến.

Thấy mọi người buông đùa nhìn mình, Tuấn Dũng xởi lời:

- Chẳng có chuyện gì quan trọng đâu, mọi người cứ dùng đi, dùng quá quan trọng vấn đề của tôi. Chỉ là chuyện nhỏ ở công ty, tôi và Vĩ Nam có thể giải quyết được.

Vĩ Nam hòa theo:

- Tuấn Dũng nói phải. Mọi người đừng làm mất cuộc vui của mình.

Thượng Nguyên nghiêm trang:

- Nếu như ông cần sự giúp đỡ thì cứ lên tiếng. Tôi và mọi người ở đây rất sẵn sàng.

Tuấn Dũng bưng ly nước lên:

- Dùng nước ngọt thay rượu để nói lời cảm ơn trước nhé.

Tuấn Dũng vuốt tóc Tuấn Hải:

- Con trai của ba no chưa?

- Dạ, no rồi.

- Sao ba không hỏi cô Nguyên no chưa? Con thấy cô ấy chưa ăn gì hết đó.

Tuấn Dũng nhìn sang Thượng Nguyên:

- Tuấn Hải nói em chưa ăn gì có phải không?

- Và ông tin lời thằng bé?

- Lời con nít nói đôi khi đáng tin hơn người lớn chứ. Với lại anh rất biết Tuấn Hải, thằng bé không biết nói dối.

- Vậy thì tôi nói thật, tôi có ăn nhưng ăn ít.

- Em không được khoe hở?

Thượng Tâm trả lời thay:

- Không phải. Tại chị em xưa nay vậy, ăn không nhiều

Tuấn Hải nín áo ba:

- Ba ơi! Ba có cần con giúp gì không?

- Chỉ cần con ngoan, không phá phách, biết nghe lời, không làm cô Nguyên buồn. Đó là con giúp ba rồi.

Tuấn Hải nghiêng đầu:

- Cái đó con làm được.

Vũ Hằng chồm chồm môi:

- Tuấn Hải này! Hãy làm sao cho ba và cô Nguyên xích lại gần nhau hơn, đó là một điều giúp đỡ tốt đó.

- Con không hiểu lời cô nói cho lắm.

Phi Ngữ lên tiếng:

- Trời ơi! Em nói cao siêu quá làm sao thằng bé 3, 4 tuổi hiểu cho được. Phải dùng lời lẽ thực của cuộc sống hàng ngày một chút.

- Nghĩa là...

Thượng Nguyên trợn tròn mắt:

- hai người đang nói bậy để đầu óc trẻ con phải không?

Tuấn Hải xoay tay lia lịa:

- Không đâu, không đâu. Cô Hằng và chú Ngữ đã nói lên suy nghĩ của con rồi. Con rất thích cô làm mẹ của con. Ngoài mẹ ruột của con ra, chỉ có cô là con đã từng xem như người mẹ ruột thứ hai của mình.

Vũ Hằng góp ý:

- Tao thấy Tuấn Hải đang nói thật lòng mình đấy. Thượng Nguyên! Chẳng lẽ mày không yêu thương thằng bé?

- Yêu thương, thì có thể làm mẹ được sao? Tao không nghĩ như vậy.

- Mày không bằng lòng?

- Tao có thể xem Tuấn Hải là cháu của tao.

- Sau này đừng hối hận.

- Có gì mà phải hối hận chứ.

Tuấn Dũng ngăn cản:

- hai cô đừng cãi nhau nữa. Tuấn Hải không được người mẹ như Thượng Nguyên , đó là vì nó không có phước thôi.

Thượng Thành thúc nhẹ:

- Chị 2.

- Gì nữa?

- Chị không thấy tội nghiệp anh Dũng và Tuấn Hải sao?

- Tội nghiệp thì sao chứ? Mỗi người đều có số phận của mình. Chị em ta mất cha mất mẹ, không nhà không cửa phải trôi nổi đó cũng là số phận của chúng ta, chị thương Tuấn Hải với vai một người cháu thì cứ để như vậy đi.

- Nhưng...

- Đừng xen vào chuyện của chị, em hãy cố gắng thi đậu đại học đó là điều chị mong đợi.

- Dạ.

Vũ Hằng hạ giọng:

- Thượng Nguyên! Nếu những lời nói của tao có những gì không đúng thì tao xin lỗi mày vậy.

- Bỏ đi, tao không muốn suy nghĩ về những chuyện đó nữa.

Vũ Hằng cùng Phi Ngừ đứng lên:

- Tao xin phép về trước vì Phi Ngừ còn có hẹn khác.

Phi Ngừ bắt tay Tuấn Dũng:

- Cảm ơn buổi chiều dài của em.

- Không có gì.

- Tổng chào.

Mọi người lần lượt đứng lên. Thượng Tuấn, San San rồi Vĩ Nam, Thượng Tâm, Thượng Thành.

Trước khi Vĩ Nam ra xe, Tuấn Dũng còn dặn dò:

- Ngày mai, tôi có vài chuyện muốn nói với ông.

- Vâng.

Cuối cùng chỉ là Tuấn Dũng, Thượng Nguyên và Tuấn Hải.

Tuấn Dũng gọi người phục vụ tính tiền rồi nói với Thượng Nguyên:

- Em dẫn Tuấn Hải ra cổng, tôi đi lấy xe.

Sự lạnh lùng của Tuấn Dũng, Thượng Nguyên thấy con tim mình se thắt. Những lời nói của cô vừa rồi đã sai rồi ư? Lý ra cô không nên thốt ra những lời đó, mà thật lòng con tim cô cũng không muốn. Thế tại sao...

Thượng Nguyên thở dài. Cô vừa làm đau khổ chính cô mà đau khổ luôn người khác. Tuấn Hải đâu có tội gì. Lời nói kia chỉ là một ước mơ thôi mà. Sống có ước mơ không được sao? Thế mà cô nỗ lực dập tắt đi ước mơ của thằng bé. Nhìn thằng bé lúc này nửa như buồn ngủ và nửa như buồn cô, lòng Thượng Nguyên cảm thấy ray rứt bất khoan. Thôi thì cứ để mặc cho số phận đi, còn chống đối làm gì nữa. Hơn ai hết, bây giờ Thượng Nguyên biết rất rõ con tim cô đang có hình bóng của ai. Và Thiên Bình đã từ lâu đi vào dĩ vãng. Quá khứ ta nên dứt bỏ để nhìn thấy tương lai xán lạn hơn.

Chắc ở tuổi vàng ba mẹ cô cũng không muốn nhìn thấy tình trạng cô như thế này đâu. Mình yêu mà tự chối bỏ có phải là đau khổ lắm không?

Thượng Nguyên đỡ Tuấn Hải xuống ghế.

- Ta đi thôi, kéo ba con chờ lâu.

Thằng bé nắm tay Thượng Nguyên mà mắt nhắm mắt mở, miệng ngáp không ngừng. Thượng Nguyên hỏi:

- Con buồn ngủ lắm hả?

- Dạ không.

- Như vậy mà chưa chịu buồn ngủ, thật là quá buồn.

Ra đến cổng nhà hàng, Tuấn Dũng mở cửa xe, Thượng Nguyên đề nghị ngồi ở băng sau cho Tuấn Hải dễ ngủ. Còn Tuấn Dũng thì nghĩ Thượng Nguyên muốn tránh mặt anh.

Về bề ngoài của Tuấn Hải vuồn ngủ như thế, nhưng khi chui vào xe thì...

- Ba ơi! Con muốn đi dạo.

Tuấn Dũng cho xe lăn bánh, chạy được một quãng thì Tuấn Hải đã ngủ khì trên tay Thượng Nguyên, cô sửa cho Tuấn Hải nằm thoải mái hơn rồi ngắm cậu bé trong giấc ngủ.

Giấc ngủ của trẻ con thật là vô tư, không suy nghĩ, không vướng bận, không lo toan. Ước gì cô cũng được như vậy.

Nhưng ước mơ chỉ là ước mơ mà thôi, hiện tại cuộc sống đâu cho phép cô vô tư, chỉ lo chuyện cuộc sống của chị em cô cũng đã rối tung lên hết rồi còn đâu óc đâu mà nghĩ đến chuyện khác. Thậm chí Thượng Nguyên còn không dám ước mơ gì cho riêng mình. Nếu như cô yêu thì phải sống cho tình yêu của cô, còn các em thì sao đây? Cô không thể bỏ mặc các em cô được, hy vọng lí trí của cô sẽ thắng được con tim cô.

Thượng Nguyên vuốt tóc Tuấn Hải, gương mặt thẳng bé giống ba như đúc. Tuy tuổi còn nhỏ mà trên gương mặt kia hằn lên vẻ cương nghị và tự tin. Phải chăng cô yêu Tuấn Dũng bắt nguồn từ khuôn mặt này đây?

Tiếng gọi của Tuấn Dũng cất lên làm Thượng Nguyên giật mình thoát khỏi suy nghĩ:

- Tuấn Hải! Con nói chuyện cho ba nghe đi.

- Thăng bé đã ngủ rồi, thưa ông.

Xe đến ngã tư rồi quẹo trái. THượng Nguyên biết là Tuấn Dũng lái xe về nhà, cô cũng chẳng để ý làm gì.

Trong xe, hai người cùng thức nhưng vô cùng im lặng, bởi tại ai cũng có tự ái quá cao.

Những ngày kế tiếp sau sự biến động nhỏ ở nhà hàng thì khoảng cách giữa Tuấn Dũng và Thượng Nguyên càng xa vời vợi. Người cùng sống trong nhà mà phải chịu theo không khí nửa nóng nửa lạnh của họ càng muốn sốt lên.

Thượng Thành gần đến ngày thi nên ngày nào cũng ở thư viện hoặc ở lớp học cùng bạn.

Thượng Tâm không muốn xen vào chuyện riêng của chị, càng không muốn khơi lại nỗi đau nên anh không có ý kiến. Ngoài giờ học, giờ làm anh trò chuyện vui đùa cùng Tuấn Hải, để thăng bé bớt buồn khi thiếu vắng tình thương của mẹ.

Thượng Tuấn bận rộn chuyện học hành, chuyện dạy kèm, chuyện San San nên chẳng còn thời gian đâu mà gặp gỡ chị mình nhiều như lúc trước.

Vĩ Nam thì trở về Seoul, còn Tuấn Dũng thì hầu như ngày nào cũng đi, có khi bỏ cả cơm trưa, cơm chiều. Về nhà thì khá khuya, lúc ấy Thượng Nguyên ở trong phòng làm sao mà gặp.

Sống cùng chung một mái nhà, mà hình như ai cũng bận bịu việc riêng với công việc của mình. Thậm chí Thượng Tuấn nghĩ mỗi người đang có một cuộc sống và một thế giới riêng.

Ngày ngày đối diện với mâm cơm luôn thiếu vắng người, Thượng Nguyên không còn chịu nổi được nữa. Và cô cũng đi đến thư viện với tâm hồn trống rỗng.

Các em cô đã khôn lớn, cô không thể ép buộc chúng ngày nào cũng phải quây quần bên cô như thuở còn bé để nghe kể chuyện để nghe vổ về. Chúng nó cần phải có cuộc sống riêng, rồi một ngày nào đó chúng nó có gia đình rồi phải sống xa cô.

Thượng Nguyên có cảm giác cô đang lẻ loi cô độc và phải đối diện với chính mình.

Vũ Hằng nói rất đúng:

“Cơ hội không đến lần thứ 2, nếu ta không nắm bắt cơ hội tốt thì thật là uổng phí”. Biết rằng cô thương các em của cô, nhưng cô phải nghĩ đến bản thân mình một chút, chúng nó không thể ở mãi bên cô mà chúng nó cần phải có cuộc sống riêng.

Tuy giờ đây tình cảm chị em không hề thay đổi nhưng chúng nó có vẻ đã xa cô.

Cô không thể ích kỷ được mà cô phải hiểu chúng hơn. Có lẽ người ở bên cạnh cô không phải là các em cô mà là cha con Tuấn Hải.

Đối diện với sự thật và chấp nhận sự thật thôi. Mấy ngày nay, Thượng Nguyên muốn nói chuyện với Tuấn Dũng nhưng có gặp mặt được đâu. Ngày đi thực tập gần kề biết làm sao đây? Tuấn Hải thì lại không chịu ngủ chung với mấy cậu, thiệt là...

Cô đi đến 3 tuần lễ, trong thời gian ấy ai nấu ăn cho mọi người trong nhà đây? Thượng Nguyên đang băn khoăn về vấn đề ấy.

Vắng cô, Thượng Nguyên không lo sợ mọi người buồn, mà lo lắng mọi người khó ăn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Sự lo lắng của Thượng Nguyên đâm ra cô trở thành người mẹ tốt của mọi người trong nhà chứ không phải của riêng Tuấn Hải.

Hôm nay là 5 tháng 4, chỉ còn hai ngày nữa thôi cô sẽ cùng các bạn đi thực tập ở tỉnh Cần Thơ Thế mà mọi việc cô vẫn không an tâm, dù Thượng Tuấn, Thượng Tâm, Thượng Thành đã hứa hẹn.

Nhìn mãi vào đồng hồ, Thượng Nguyên đang nóng lòng chờ Thượng Tuấn.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Thượng Nguyên vọng ra:

- Vào đi.

Thượng Tuấn đẩy cửa lách người vào:

- Chị 2, có chuyện gì mà gọi em gấp thế?

Thượng Nguyên ra hiệu:

- Em ngồi đi rồi hãy nói.

Thượng Tuấn kéo cái ghế trong phòng ngồi đối diện với chị và chờ đợi.

Thượng Nguyên hỏi:

- Thượng Tâm và Tuấn Hải có ở phòng khách không?

- Dạ có. Để em gọi hai người lên nghe.

Thượng Nguyên ngăn lại:

- Không cần, chị chỉ muốn nói chuyện với em.

- Em đang nghe.

- Thanh minh vừa qua chị em mình đã không về quê viếng mộ ba mẹ, như thế là đã mang tội bất hiếu rồi. Nhưng chị nghĩ ba mẹ cũng không giận chúng ta đâu. Chị tính vậy, khoảng 3 tháng nữa chị ra trường, lúc đó chị em mình về luôn, em thấy sao?

- Chị 2! Không phải chị ra trường sẽ về quê sao? Bây giờ thì thời gian ấy cũng gần rồi, chị tự quyết định đi, tụi em tôn trọng ý kiến của chị.

Thượng Nguyên đến bên cửa sổ:

- Tốt nghiệp ra trường chị định về quê làm.

- Chị đang chạy trốn ư?

- Tại sao em lại nói như vậy?

- Chị 2! Em thừa biết chị dành rất nhiều tình cảm cho anh Dũng và hết lòng yêu thương Tuấn Hải. Thế sao chị không chấp nhận tình yêu của anh Dũng để hai bên vui vẻ và Tuấn Hải có thêm người mẹ như thằng

bé từng ước mong? Trong lòng chị yêu mà người mặt chị lại phủ nhận. Làm như thế thì cả hai rất đau khổ chị biết không?

- Chị...

- Chị 2! Chị đừng viện lý do vì tội em. Chị chấp nhận anh Dũng, chúng ta sống chung một nhà vui vẻ như một gia đình mà. Tội em sẽ không ganh tỵ chị chia sẻ bớt tình cảm cho người khác đâu. Chị mãi mãi là người chị tuyệt vời nhất trong lòng tội em. Biết đâu tình cảm không thiếu mà có thêm, anh Dũng đang hết lòng yêu thương tội em và đối xử với tội em rất tốt đó.

Thượng Nguyên chớp mắt:

- Em không khó chịu khi chị yêu một người đàn ông đã có vợ sao?

- Nếu tội em khó chịu thì đã phản kháng từ đầu, đã không dọn về đây, đã không hết lòng ủng hộ anh chị. Anh Dũng là một người đàn ông tốt, tại anh ấy không may khi bị người ta đem chuyện hôn nhân ra làm kinh doanh. Hiện giờ anh Dũng là người đau khổ nhất khi đã có vết thương lòng mà còn bị chị từ chối. Gặp em như anh Dũng, tự ái của một người đàn ông cao độ em không thêm đeo đuổi chị nữa. Xã hội này còn có biết bao người con gái tốt và đẹp hơn chị nhiều.

Thượng Nguyên quay phắt lại:

- Em đang trách chị phải không?

- Xin lỗi, em chỉ nói lên sự thật thôi. Nhưng mà tình yêu rất khó lý giải, Tuấn Dũng đã yêu chị thì đừng bao giờ hỏi tại sao anh ấy yêu chị. Cũng như chị, nếu đã yêu anh Dũng mà em hỏi vì sao chị chọn anh ấy mà không chọn người khác chị trả lời cho em đi. Cho nên mới nói, chị đừng bao giờ vì chút tự ái mà đánh mất tình yêu của mình. Tội em đã hết lòng ủng hộ chị thì chị còn chần chờ gì nữa. Không thiếu những cô gái đẹp chờ đợi vòng tay anh Dũng đâu. Chị mà tự ái từ chối hoài anh Dũng đi lấy người khác thì không những đau khổ cho anh ấy mà còn đau khổ cho người con gái vô tội và cho cả chị và Tuấn Hải nữa. Từ lâu thằng bé đã coi chị như một người mẹ rồi mà. Suy nghĩ lại đi chị 2.

Thượng Nguyên khoanh tay:

- Chị gọi em vào để chị nói chuyện cho em nghe hay em nói chuyện cho chị nghe đây?

Thượng Tuấn cười:

- Chị đừng giận, tại những gì em muốn nói nay mới có dịp nói thôi. Nhưng dù sao chị cũng phải cảm ơn em mà.

- Đúng. Chị cảm ơn em nhiều lắm. Vấn đề chị đang băn khoăn không phải là chấp nhận hay không chấp nhận anh Dũng. Bởi vì anh ấy mua chuộc tội em hết rồi.

- Vậy vấn đề gì?

- Chuyện công ty, tập đoàn Nam Á ở Seoul vì một tình yêu mà anh ấy từ bỏ sự nghiệp thì không hay cho lắm.

Thượng Tuấn gục gặc:

- Chị nói em mới nhớ. Hiện giờ anh Dũng đang làm chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Nam Á mà.

- Rảnh rồi em hỏi thăm Tuấn Dũng thử xem. Nghe Vĩ Nam nói ông Lam Điền gì đó sẽ không để cho Tuấn Dũng ngồi yên ở chiếc ghế ấy đâu.

Thượng Tuấn cau mày:

- Vậy là gay go rồi. Sự nghiệp một đời mà để lọt vào tay kẻ khác thì không hay cho lắm. Thôi được, em sẽ lo liệu việc này giúp chị. Chị hai này! Chị có nghe vì người mình yêu mà làm tất cả không? Có thể anh Dũng vì yêu chị mà không màng đến công ty nữa cũng nên. Anh ấy ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị vì không muốn ông Lam Điền gì đó tự tung tự tác thôi. Và nếu cần, anh Dũng có thể bỏ chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị ngay bây giờ.

Ngừng một chút, Thượng Tuấn nói tiếp:

- Chị 2! Cho nên hiện giờ anh Dũng rất cần tình yêu ở chị và sự ủng hộ của chị về mặt tinh thần. Chị và Tuấn Hải là niềm tin lớn nhất cho anh ấy vượt qua bao khó khăn trở ngại.

Thượng Nguyên gật đầu:

- Chị hiểu rồi, và chị biết mình nên làm gì.

Thượng Tuấn vui vẻ:

- Chúc chị vui vẻ, chúng em luôn mong muốn nhìn thấy nụ cười trên môi chị và được nhìn thấy chị hạnh phúc bên người mình yêu.

Ánh mắt Thượng Nguyên lấp lánh niềm vui:

- Cảm ơn em. Chị sẽ không chối bỏ cơ hội đến với mình nữa.

Thượng Tuấn đặt tay lên vai chị 2:

- Nhưng chị cũng đừng quên không ít người sẽ ganh tỵ với chị. Đặc biệt là những người sẽ và đang có cảm tình với anh Dũng.

Thượng Nguyên mở to mắt:

- Em đã biết bí mật gì nữa ư?

Thượng Tuấn chối nhanh:

- Không, không. Em chỉ suy nghĩ vậy thôi. Cuộc sống không có gì là tuyệt đối cả, nếu chị đang ở mặt tốt thì chị phải nghĩ đến mặt xấu của nó. Chị quên, em có người yêu rồi sao?

-Ồ! Có lẽ già rồi nên đầu óc không được minh mẫn nữa.

Thượng Tuấn nghiêng đầu ngắm chị:

- Em nào thấy chị già đâu. Thậm chí còn trẻ và đẹp thêm ra. Hăm ba so với ba hai thì nó còn xa lắm.

- Em đang trêu chị phải không?

- Không đâu, em nói thật. Tuy nhọc nhằn về cuộc sống nhưng chị vẫn trẻ đẹp hơn so với tuổi của chị.

Thượng Nguyên sờ lên má mình:

- Vậy thì chị có nên cảm ơn em không?

- Tùy ở chị, nhưng em nhìn thấy chị cười là đủ.

Thượng Nguyên nén tiếng thở dài, cô quay đầu nhìn ra cửa sổ. Không còn suy nghĩ chuyện này thì chuyện khác vẫn bắt cô phải suy nghĩ.

Ai biểu cô đa cảm làm chi, ai biểu cô giàu lòng yêu thương làm chi để chẳng lúc nào yên tâm mà cứ bồn khoăn mãi.

Thượng Tuấn bước đến bên chị:

- Sao đột nhiên chị lại buồn như vậy?

- hai ngày nữa chị phải đi thực tập.

- Đó là nhiệm vụ của người sinh viên, có gì đâu mà chị buồn?

- Ở vào hoàn cảnh như chị, em có hiểu cho chị không? Chị chẳng yên tâm được khi Tuấn Hải không ai chăm sóc. Còn việc ăn uống của anh Dũng và các em nữa.

- Vậy chị xin trưởng đoàn cho cả gia đình chúng ta theo đi.

- Em còn đùa được sao?

- Chứ biết làm sao hơn bây giờ. Chị hai ơi! Chị làm ơn bớt bận tâm cho người khác bớt một chút đi, lúc ấy chị sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Chị đi thực tập, Tuấn Hải ở nhà còn có tụi em và ba của nó nữa. Em, Thượng Tâm và Thượng Thành không biết chăm sóc một đứa trẻ ba, bốn tuổi hay sao mà chị lo. Dù sao Tuấn Hải cũng mền tụi em mà, chị hãy yên tâm mà hoàn thành công việc của mình đi. Đợi ra trường rồi làm một người mẹ tốt cũng chưa muộn.

Thượng Nguyên cú vào đầu em trai:

- Ăn với nói. Được rồi, trong thời gian chị đi thực tập, công việc nhà và săn sóc Tuấn Hải chị giao lại cho em, không cần bận khoăn.

Thượng Tuấn né người trêu chọc:

- Ối dào! Chỉ là những chuyện cỏn con ấy. Vậy mà em tưởng chị đang lo lắng không ai nấu cơm cho anh ấy và kiểm tra lúc anh ấy đi về...Bộ chị sợ anh Dũng lén phéng với cô nào trong lúc chị đi vắng sao?

Thượng Nguyên mắc cỡ:

- Em lại nghĩ đi đâu thế?

- Em có thể bảo đảm với chị, sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu. Anh Dũng chung tình lắm. Trong trái tim rĩ máu kia có chị và chỉ một mình chị mà thôi.

-

Thượng Nguyên giậm chân:

- Thượng Tuấn, chị không nói chuyện với em nữa.

- Vậy em cảm ơn chị nhiều nghe. Thật ra nãy giờ em cũng mong cho chị kết thúc sớm câu chuyện, vì đã tới giờ em hẹn với San San. Good bye chị hai yêu dấu.

Thượng Tuấn chuồn nhanh ra khỏi phòng, để lại sự ầm ức trong lòng Thượng Nguyên

@***@***@***@***@

Vừa định quăng cái cặp lên bàn thì Thượng Thành trợn tròn mắt:

- Ủa, anh Dũng! Sao hôm nay anh về sớm thế? Vào nhà thấy cửa mở toang em cứ tưởng chị hai về, mừng chết đi được.

Anh buông người xuống salon:

- Không có hôm nào mệt như hôm nay.

- Bộ học nhiều lắm à?

- Nếu học nhiều thì nói làm gì. Sáng làm điểm tâm, chiều tranh thủ về sớm nấu cơm, hỏi anh có chết người không chứ?

- Vậy...không phải công việc ấy là chị hai em làm sao?

- Trời! Anh giống như người trên cung trăng quá, Tuấn Dũng. Chị hai em đi thực tập ở tỉnh Cần Thơ gần tuần nay, anh không biết sao?

Tuấn Dũng ngơ ngác:

- Thượng Nguyên đi thực tập?

- Bộ anh không biết thật à?

- Em không nói ra thì anh cũng không biết.

Thượng Thành nhún vai:

- Cũng phải thôi, sáng ra anh đi sớm, bỏ luôn cơm trưa và chiều. Tối lại về khuya thì làm sao biết chuyện gì. Nghe anh 3 nói, chị hai có tìm anh để cho biết vấn đề đó, nhưng không cách nào gặp được. Hình như trước khi đi chị hai có viết mấy chữ để lại cho anh. Anh xem chưa?

- Có lẽ anh sơ ý.

Thượng Thành băng quơ:

- hai người cứ trốn mãi bản thân mình, không biết bao giờ mới có thể ngồi lại mà vui vẻ với nhau. Ai ai cũng có lòng tự ái cao ngút trời.

- Không phải em đang nói anh chứ Thượng Thành?

- Đúng, mà không đúng. Thật sự em đang nói anh đấy. Anh yêu chị hai em, sao anh không biết tạo cơ hội cho mình? Còn nghe chị ấy không bằng lòng là anh đành bỏ cuộc sao?

Tuấn Dũng thở hắt ra:

- Chứ em bảo anh phải làm gì bây giờ? Người ta đã từ chối chả nhẽ mình cứ làm mặt dày.

- Đúng. Yêu thì phải chấp nhận bị nói. Còn nếu như anh, em thấy anh không thành ý chút nào. Có người bị từ chối 10 lần, họ còn không bỏ cuộc, huống chi anh chỉ mới lần đầu. Hãy cố gắng lên.

Tuấn Dũng nhắm mắt:

- Anh thật lòng yêu chị hai em. Anh không mạnh dạn vì thấy mình không xứng đáng.

Thượng Thành nhăn mặt:

- Cái gì mà xứng đáng hay không xứng đáng ở đây? Đã là tình yêu thì không nói đến hai chữ ấy. Anh cứ luôn luôn cho mình không xứng đáng thì thôi, ngay từ đầu đừng yêu Yêu chi để rồi tự Ôm đau khổ một mình. Chị hai em cũng giống như anh ở chỗ đó, yêu rồi để nói là mình không xứng đáng. Thật ra anh và chị ấy định làm khổ mình đến bao giờ?

- Anh đã một đời vợ.

- Thì đã sao?

- Còn Thượng Nguyên là một cô gái trong sáng và cao đẹp, giàu tình thương yêu.

- Rồi vì lẽ đó mà anh tự cho mình không xứng đáng?

Tuấn Dũng gật đầu, Thượng Thành xua tay:

- Đừng cho là em hỗn nhạ Anh và chị hai em đều khờ cả. Tự nhiên rồi tìm điểm tốt của người mình yêu ra làm bức tường ngăn cách. Anh thì thấy điểm tốt của chị 2, chị hai thì thấy điểm tốt của anh. hai người cứ như thế mà chối bỏ tình yêu của nhau thật là...anh ngại mình có gia đình, còn chị hai từ lâu đã mất niềm tin ở đàn ông.

Tuấn Dũng nhồm dậm:

- Em nói...

- Chuyện dài dòng lắm. Anh chỉ cần biết giờ đây chị hai em không còn ác cảm với đàn ông nữa, vì chị ấy đã yêu anh và nhìn thấy ở anh không phải người đàn ông nào cũng như nhau đều là phản bội.

Tuấn Dũng lẩm nhẩm:

- Phản bội?

- Đúng. Lúc ba mẹ em còn sống, chị hai em có quen một người đàn ông tên Thiện Bình. hai gia đình qua lại với nhau còn muốn đi đến hôn nhân. Nhưng không ngờ, tai nạn xảy ra, tử thần đã cướp đi sinh mạng của ba mẹ em, gia đình buồn đau, tài sản bị người khác chiếm đoạt. Trong lúc chị hai em đau khổ và cần anh Bình nhất thì anh ta đã quay lưng quen với một người con gái khác. Và kể từ đó, chị em phải ly hương bốn ba tìm cuộc sống. Cũng nhờ bản lãnh của chị hai mà tụi em mới được tồn tại và học hành đến nơi đến

chôn ở cái đất thành thị nhiều cạm bẫy này. Tụi em rất thương chị hai và mong muốn chị ấy vui vẻ và hạnh phúc.

Nghe qua câu chuyện tưởng như hoang đường nhưng là sự thật đó, Tuấn Dũng vô cùng xúc động khi được nghe kể về cuộc đời của người anh yêu.

Đáng lý ra anh phải tìm hiểu sớm hơn để giúp Thượng Nguyên phần nào bớt đi gánh nặng.

Thượng Thành nhìn Tuấn Dũng:

- Những gì bí mật của chị 2, em đã nói hết. Vậy anh nghĩ sao về chị 2?
- Càng nghe, anh càng hiểu và yêu chị hai em nhiều hơn. Cho nên bắt đầu từ bây giờ, bất luận thế nào anh cũng không để mất Thượng Nguyên. Cô ấy không những giàu tình thương mà còn giàu nghị lực khiến anh khâm phục.
- Và bây giờ anh đã hiểu vì sao tụi em luôn luôn tôn trọng và nghe lời chị hai chứ gì? Chị ấy vừa là một người bạn, vừa là một người chị, vừa là một người mẹ. Em còn nhớ lúc em bệnh, chị ấy vừa đi làm, vừa đi học, vừa chăm sóc em, mệt mỏi rã rời mà chị ấy không một tiếng rên than, chị hai cố gắng vượt lên để không đầu hàng số phận. Ước mơ của chị là tốt nghiệp Đại Học để tương lai xán lạn hơn, điều đó sắp trở thành sự thật rồi.

Tuấn Dũng gật đầu:

- Phải, và anh sẽ giúp chị hai em làm nốt những việc còn lại. Có một căn nhà ở thành phố, các em đều phải tốt nghiệp Đại Học.

Thượng Thành sáng mắt:

- Anh giỏi thật đó. Điều đó em vẫn chưa nói mà.
- Nếu anh không hiểu thì anh không xứng đáng để yêu chị em. Thượng Thành! Hãy xem đây là nhà của mình. Anh muốn chị em em luôn gần gũi anh và chúng ta sống như người một nhà có được không?

Thượng Thành vỗ tay:

- Hay quá. Cuối cùng chúng em cũng có được một mái nhà. Em cảm ơn anh.

Tuấn Dũng không đồng ý:

- Người chung một nhà thì không cần phải cảm ơn đâu.
- Phen này đợi chị hai về ăn mừng mới được. Nhưng mà anh Dũng nè! Anh có trở về Hàn Quốc nữa không?
- Cái đó thì phải hỏi ý kiến chị em đã. Nếu chị em cho ở lại thì anh ở lại.

Thượng Thành nhướng mắt:

- Chưa gì mà coi bộ anh “nhất vợ nhì trời” rồi đó nghe. Vấn đề đi hay ở đều phụ thuộc ở chị hai em. Lỡ chị ấy bảo anh trở về thì anh cũng trở về nữa sao?
- Thượng Nguyên không tuyệt tình như thế đâu em.
- Ô! Lại bệnh nhau nữa kìa. Anh Dũng! Em hỏi câu này, anh phải trả lời cho thật nghe.
- Bày đặt rào trước đón sau nữa. Thôi được cứ hỏi đi.
- Nếu như anh kết hôn với chị em và định cư luôn ở Việt Nam thì chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị phải làm sao?

16. Chương 16

- Anh nói chơi hoài.
- Không đâu. Anh đang nói thật đó. Vì nó mà anh đánh mất cả hạnh phúc của mình. Thà rằng anh chọn lựa hạnh phúc, sự nghiệp kia ta có thể bắt đầu lại mà.
- Nhưng khó khăn lắm anh mới có được sự nghiệp to lớn như thế, bỏ đi không uổng sao?
- Vậy hạnh phúc em bỏ đi suốt đời em có tìm lại được không? Ta còn sức lực, ta còn đôi tay thì sự nghiệp tạo dựng lại mấy hồi.
- Anh nói cũng phải. Mà chị hai em sẽ không bao giờ đồng ý để anh bỏ tất cả bên kia đâu.
- Ai nói là anh bỏ, chức chủ tịch hội đồng quản trị anh không làm nữa thôi. Còn cổ phần của anh, anh có thể bán cho người khác lấy tiền về Việt Nam đầu tư không được sao? Anh muốn xoá sạch hết kỷ niệm không vui ở Seoul.

Thượng Thành nhú mày:

- Có thể mà em cũng không nghĩ ra. Sao mà ngu thế.
 - Không phải ngu mà là chậm hiểu thôi.
- Cả hai bật cười. Thượng Thành đứng lên:
- Em phải vào nấu cơm đây, kéo Tuấn Hải về lại la âm lên là đói bụng.
 - Vừa lo học, lại vừa phải lo chuyện nhà cực lắm phải không thành?
 - Thì đó là công việc chị hai em vẫn làm.
 - Bấy lâu nay anh thật là vô tâm.
 - Anh biết không, trưa chiều gì chị hai cũng đợi cơm anh hết. Anh thử nghĩ đi, chị hai cố tình nấu những món ăn mà anh thích, mà anh thì chẳng về, thử hỏi chị ấy buồn hay vui?
 - Anh biết, anh biết. Từ nay về sau sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa đâu.
 - Là do anh hứa đó ghen.

Tuấn Dũng đứng lên theo:

- Anh phụ với em.
- Có được không đây?
- Đừng khinh dễ ông này này chứ em. Anh thường chiến trứng ốp – la lắm.
- Vậy cũng nói.
- À! Anh quên hỏi Tuấn Hải đâu rồi?
- Ra công viên với anh Tư.
- Hình như Tuấn Hải mến chị em em hơn là mến ba nó.
- Phải vậy thôi. Gần ai nhiều thì mến người đó nhiều.

@@*@*@*

Thượng Tuấn sờ lên trán Tuấn Hải:

- Thằng bé nóng quá, em xuống nhà gọi điện cho anh Dũng đi Thượng Tâm. Xem có cần phải đưa thằng bé vào bệnh viện không?
- Dù đàn mơ màng, nhưng khi nghe đến hai chữ bệnh viện thì Tuấn Hải giãy nảy lên:
- Không, con không vào bệnh viện đâu.

- Nào ngoan nào. Bệnh thì phải vào bệnh viện để khám và chích thuốc mới hết bệnh chứ.

- Con không chịu. Bác sĩ chích thuốc đau lắm.

Thằng bé mếu máo:

- Cô Nguyễn ơi! Cô về với con đi, cô đừng bỏ con. Con hứa con sẽ ngoan, con nhớ cô lắm.

Thượng Tuấn dỗ dành:

- Đừng khóc, cô Nguyễn không bao giờ bỏ con đâu.

- Cậu gạt con. Cô Nguyễn không bỏ con mà cô Nguyễn đi mất tiêu.

Thằng bé lay tay Thượng Tuấn:

- Có phải ba con đã làm điều gì cho cô Nguyễn giận không cậu?

- Ồ, không có đâu. Tại cô Nguyễn đi công tác thôi.

- Đi công tác là đi giống như ba con đó hả cậu?

- Ừ.

- Nhưng ba con đi đâu có lâu như cô Nguyễn. Ngày nào con cũng trông mà cô Nguyễn vẫn không về.

Thằng bé thút thít:

- Cô Nguyễn bỏ con thật rồi.

Thượng Tuấn ôm thằng bé vào lòng:

- Ngoan, con nằm nghỉ cho khoẻ đi. Nếu không, cô Nguyễn về sẽ rất là lo lắng khi thấy con bệnh đó.

- Thật hả cậu?

- Gạt con làm gì.

Tuấn Hải ngoan ngoãn nằm xuống giường, nhưng vừa nhắm mắt lại đã mở mắt ra ngay:

- Không được. Con mà ngủ, cô Nguyễn về con không hay thì cô Nguyễn lại đi nữa.

Thượng Tuấn vuốt tóc thằng bé:

- Con yên tâm. Cô Nguyễn về, cậu sẽ gọi con.

Thằng bé dặn dò:

- Cậu đừng quên đó.

Tuấn Hải nhắm hờ mắt, không lâu thì rơi vào mê man, môi khô nứt mà vẫn gọi tên cô Nguyễn.

Thượng Tuấn quay sang Thượng Tâm còn đứng gần đó:

- Em đi gọi điện đi, để anh canh chừng Tuấn Hải.

Thượng Tâm lắc đầu:

- Không ngờ thằng bé nhớ chị hai đến phát bệnh như vậy. Ở Cần Thơ, chị hai có nhớ Tuấn Hải hay không?

- Không những nhớ Tuấn Hải mà còn nhớ anh em chúng ta và anh Dũng nữa.

- Tình thương mến của chị hai nhiều quá.

Thượng Tâm mở cửa phòng xuống lầu:

- Chị 2, dù có nhớ thương chị cũng đừng để như Tuấn Hải nghe. Nơi Cần Thơ ấy, chị mà bệnh rồi tụi em và mọi người biết đâu mà tìm. Hay là chị mau mau về đi, Tuấn Hải và mọi người đang nhớ và trông chị lắm.

Ra đến phòng khách, Thượng Tâm đến ngay máy điện thoại, anh bấm số điện thoại di động của Tuấn Dũng.

Tiếng tíť liên hồi, chúng tỏ là bị bận. Thượng Tâm gác máy, hai phút sau anh lại nhắć ống nghe lên...Bận tiếť.

Thượng Tâm cau mày:

- Điện thoại di động mà nói chuyện gì khiếť thế?

Năm phút sau, Thượng Tâm nhắć ống nghe, bắt quá tam thôi nghe, không được nữa là không gọi nữa đâu. Tít...

Cũng may, lần này máy không bị kẹt.

- Alô Tuấn Dũng nghe đây.

- Anh Dũng! Anh đang ở đâu vậy?

- Thượng Tâm hả? Hiện giờ anh đang ở gần nhà thờ Đức Bà.

- Anh có thể về nhà ngay được không?

- Có chuyện gì không em?

- Tuấn Hải đang bị sốt. Thằng bé cứ đòi gặp chị 2.

- Được rồi, anh về ngay. Cúp máy nhé.

- Vâng.

Thượng Tâm gác máy, anh ngồi luôn ở phòng khách để chờ Tuấn Dũng.

Không đầy 15 phút sau thì nghe tiếng chuông cổng, Thượng Tâm hấp tấp đi ra.

Cánh cổng được mở rộng ra, xe Tuấn Dũng vào sân. Cùng bước xuống với anh là một người đàn ông. Thượng Tâm đoán đó là vị bác sĩ riêng của Tuấn Dũng.

Thượng Tâm khép cổng, cúi đầu chào vị bác sĩ rồi theo chân hai người vào nhà.

Không dừng lại ở phòng khách mà Tuấn Dũng đưa luôn vị bác sĩ ấy lên lầu.

Cửa phòng Tuấn Hải bật mở, Thượng Tuấn đứng lên:

- Anh Dũng!

Đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh Tuấn Dũng như muốn hỏi. Tuấn Dũng giới thiệu ngắn gọn:

- Tùng Quân – bác sĩ của gia đình.

Thượng Tuấn lịch sự:

- Chào bác sĩ.

Vị bác sĩ cũng giơ tay:

- Chào cậu.

Tuấn Dũng hỏi:

- Tuấn Hải sao rồi?

- Thằng bé cứ gọi mãi tên chị 2.

- Để tôi xem nào.

Thượng Tuấn nhích người ra sau để nhường chỗ cho vị bác sĩ khá trẻ.

Tùng Quân sờ lên trán thằng bé, rồi tiếť theo là những dụng cụ của một người bác sĩ. Anh đo nhiệt độ rồi khám tổng quát xong đầu đấy anh kết luận:

- Thằng bé bị cảm nhẹ, không cần phải đến bệnh viện cũng không cần phải chích thuốc.

Dùng cây viết ghi ghi, TQ trao tờ giấy cho Tuấn Dũng:

- Đây là toa thuốc, cậu cứ mua và cho thằng bé uống. Nếu đến tối không thuyên giảm thì gọi điện cho tôi ngay.

- Cảm ơn cậu.

- Không có gì, đó là trách nhiệm của người bác sĩ chúng tôi mà.

TQ bỏ những dụng cụ y khoa vào trong cặp táp.

- Bây giờ tôi phải về phòng mạch.

- Tôi đưa cậu đi.

- Phiền cậu vậy.

- Có gì đâu mà phiền khi cậu đã đích thân đến đây khám cho con trai tôi.

Tuấn Dũng quay sang Thượng Tuấn:

- Em trông chừng Tuấn Hải giùm anh chút nhé.

- Vâng.

- Em trai cậu à?

- Cũng gần giống như vậy.

TQ giờ tay chào tạm biệt Thượng Tuấn. Vừa bước ra khỏi phòng, anh tò mò ngay:

- “Cô Nguyên” mà con trai cậu gọi trong lúc mê là ai vậy?

- Cô giáo của nó.

- Không phải chứ? Thằng bé thương cô giáo đến vậy sao? Sao tên ba mẹ nó không gọi mà đi kêu tên cô giáo? Tôi mới nghe chuyện này lần đầu tiên.

- Thế cậu có nghe nói cô giáo như mẹ hiền không?

- Có. Nhưng mà...

- Có là được rồi.

- Hình như cậu đang giấu tôi điều gì.

- Có gì đâu mà phải giấu. Thượng Nguyên là chị của 3 anh em Thượng Tuấn, Thượng Tâm, Thượng Thành trong ngôi nhà này.

- Là hai cậu lúc này tôi mới gặp đó hả?

- Ủ. Và cô ấy vừa là cô giáo, vừa là một người mẹ mà Tuấn Hải hết lòng yêu thương.

TQ nheo mắt:

- Thế ba nó có yêu thương không?

- Cậu hỏi để làm gì?

- Thì tò mò vậy mà.

- Cậu chỉ cần biết cô ấy là một cô gái nhân hậu, một người chị tuyệt vời trong lòng 3 đứa em trai và là một cô giáo hết lòng yêu thương Tuấn Hải là được rồi.

- Ok. Cậu muốn làm điều bí mật cho riêng mình thì tôi không tò mò để làm gì nữa.

Tuấn Dũng lái xe đưa bác sĩ TQ về rồi thì Thượng Tâm mon men lên lầu:

- Sao rồi anh ba?

- Cảm nhẹ thôi. Nhưng vì do nhớ chị hai quá nên thằng bé thường gọi trong mơ.

Thượng Tâm chép miệng:

- Thật là tội nghiệp. Nhớ lúc anh em mình bị bệnh, chị hai luôn luôn kề cận bên giường. Còn bây giờ Tuấn Hải bị bệnh cần chị hai thì chị hai lại ở xa.

Anh nhìn lịch:

- hai ngày nữa chị hai mới về mà Tuấn Hải thì cứ mãi gọi tên, không biết bệnh có giảm được không? Nhớ mà đến bệnh thì đúng là vượt lên trên cả tình mẫu tử.

- Anh Dũng yêu chị hai và chị hai cũng yêu anh Dũng. hai người có đến với nhau cũng không sợ sự ngăn cách giữa một đứa con. Bởi vì Tuấn Hải đã coi chị hai mình như một người mẹ thật sự. Vậy là ông trời không phụ tấm lòng nhân hậu và cao đẹp của chị 2. Anh Dũng đúng là một người tốt mà chị hai đã tìm thấy. Anh ấy đã xem chúng ta như người nhà vậy thì chúng ta không cần phải bôn ba nữa. Cứ ở đây cùng mọi người để cùng tạo dựng tương lai.

- Em cũng nghĩ thế. Từ đây cuộc sống của chị em ta yên vui hơn. một đại gia đình hạnh phúc.

- Và em cũng mau mau kiếm một cô để chiều chuộng với người ta.

Thượng Tâm lắc đầu:

- Chuyện đó chưa cần thiết lắm. Việc trước mắt của em là sự nghiệp. Thanh niên không nên yêu sớm mà buông lơi tương lai.

- Nhưng có tình yêu đời sống của em mới khác.

- Quan niệm của em không giống anh. Sự nghiệp vững vàng. 30 lập gia đình vẫn chưa muộn.

- Rồi một lúc nào đó em sẽ cảm thấy mình cô đơn.

Tuấn Hải Thượng Tâm cười:

- Có cả một đại gia đình như thế này thì làm sao mà cô đơn được.

- Anh chịu thua lý luận của em luôn.

Thượng Tâm lắng tai nghe:

- Hình như dưới nhà có tiếng điện thoại, để em xuống nghe.

- Hồng chừng chị hai gọi về đó.

- Có thể lắm

Thượng Tâm lao nhanh xuống lầu, chứ anh không thể đi từ từ được vì điện thoại reo có vẻ liên hồi và gấp rút.

- Alô.

Đúng y như dự đoán:

- Thượng Tâm! Sao nhà vắng thế? Chị gọi điện thoại hai lần mà chẳng ai nghe, làm chị muốn hoảng lên, tưởng ở nhà xảy ra chuyện gì.

- Em đang nói chuyện với anh ba trên lầu nên có lẽ không nghe.

- Cả nhà khỏe chứ?

- Anh Dũng, anh 3, em, Thượng Thành đều khỏe, Còn...

Thượng Nguyên hấp tấp:

- Tuấn Hải sao?

- Hồng biết có phải do nhớ chị không mà thằng bé bị sốt.

- Bây giờ sao rồi?
- Anh Dũng vừa đưa bác sĩ về khám, cho biết là cảm nhẹ Nhưng...
- Đừng làm chị hồi hộp mà.
- Trong cơn mơ, Tuấn Hải thường gọi tên chị Chị 2! Chị có thể sắp xếp về sớm hơn được không?

Thượng Nguyên thở hắt ra:

- Chị đoán không sai. Đúng là ở nhà có chuyện. Hèn gì mấy hôm rày tâm trạng chị không được yên. Đã cho Tuấn Hải uống thuốc chưa?
- Bác sĩ cho uống một lần, anh Dũng cầm toa đi mua thêm rồi. Chị 2! Do thương nhớ chị mà thằng bé sinh bệnh. Em sợ bệnh của Tuấn Hải sẽ kéo dài. Không có chị, Tuấn Hải chẳng chịu ăn uống gì hết.

Suy nghĩ thoáng qua, Tuyết Hoa quyết định:

- Được rồi, hãy cố gắng ép Tuấn Hải ăn và uống thuốc. Chiều nay chị có mặt tại thành phố.

Thượng Tâm mừng rỡ:

- Thật hả chị 2?
- Nghe trưởng đoàn nói chiều nay đoàn thực tập sẽ về.
- Vậy thì hay quá.
- Nhớ những lời chị dặn. Chị cúp máy đây.

Thượng Tâm lim dim mắt:

- Vậy là Tuấn Hải sớm khỏi bệnh rồi.

Anh vừa gác máy thì đã nghe tiếng chuông cổng. Thượng Tâm lẩm bầm:

- Sao mà tới tấp vậy? Hết chị Nguyên gọi điện thì anh Dũng về.

Nhưng cánh cổng bật mở, người bấm chuông không phải là Tuấn Dũng mà là một người con gái sang trọng. Thượng Tâm hỏi:

- Chị muốn tìm ai?

Người con gái gỡ kính đen trên mặt xuống.

- Tuấn Dũng. Đây có phải là nhà anh ấy đang ở không?

“Anh ấy”, hai tiếng ấy như thân mật. Thượng Tâm quan sát cô gái trước mặt. Nét đẹp có cái gì đó lai lai, đôi mắt đa tình, mái tóc nhuộm hơi vàng, đôi môi khuyển rũ. Nói chung là một nét đẹp rất kiêu sa.

Thượng Tâm tự hỏi: Là mẹ của Tuấn Hải chăng? Không phải. Nhìn đâu giống mấy tấm hình trong album mà anh đã từng xem. Vậy là ai?

Cô gái tự giới thiệu:

- Tôi tên là Nguyệt Thu, mới từ Seoul sang, phiên cậu báo lại với Tuấn Dũng.

Thượng Tâm định “à” lên nhưng anh kịp ngăn lại. Thì ra đây là người con gái đã từng đeo anh Dũng như lời Vĩ Nam nói. Vậy cô ta đang là tình địch của chị hai mà. Thế có nên để cô ta gặp anh Dũng không?

Thượng Tâm suy nghĩ, rồi vờ cau mày:

- Chị nói chị tìm Tuấn Dũng, mà Tuấn Dũng nào?
- Người đàn ông mang hai dòng máu Việt – Hàn, có đứa con trai tên là Tuấn Hải.
- Vậy thì tôi không biết.

Thượng Tâm nghĩ: Cầu mong cho anh Dũng đừng về trong lúc này.

- Không phải anh ấy ở địa chỉ này sao? 336B...

- Địa chỉ thì đúng, nhưng chủ thì không.

Thượng Tâm nói dối:

- Chị hai tôi mua lại căn biệt thự này của một người tên là Can Jun Hee.

Nguyệt Thu mừng rỡ:

- Là anh ấy đấy. Nếu Tuấn Dũng đã bán căn biệt thự này thì anh ấy đi đâu?

- Tôi không được biết. Ông ta có trở về Seoul không?

Nguyệt Thu lắc đầu:

- Không có. Công ty ở Seoul đều do Vĩ Nam quản lý.

Thượng Tâm tỏ ra băn khoăn:

- Xin lỗi, tôi không giúp gì được cho chị.

Nguyệt Thu thất vọng. Cô cảm ơn rồi bước ra đường, nhưng bỗng quay lại làm Thượng Tâm muốn thốt tim:

- Chị cậu tên gì?

- Thượng Nguyên, nhưng chị ấy đã đi công tác ở Cần Thơ rồi.

- Cảm ơn.

Thấy Nguyệt Thu lên taxi, Thượng Tâm mới thở phào. Nghĩ lại anh cũng thấy tội tội, từ Seoul sang đây tất cả vì người mình yêu thương. Nhưng cô Nguyệt Thu kia không nghĩ: “Cái gì không thuộc về mình mà cứ đeo đuổi như thế không phải là vô ích sao?”

17. Chương 17

- Con không uống, con không uống. Con chỉ cần cô Nguyên thôi. Hu...hu...hu...

Tuấn Dũng dỗ dành:

- Ngoan. Con nghe lời ba đi, ba thương nhiều.

Tuấn Hải vẫn khóc:

- Cô Nguyên ơi!

Thượng Thành đỡ lấy ly nước và thuốc trên tay Tuấn Dũng:

- Để em thử xem.

Anh ngồi xuống bên thằng bé:

- Tuấn Hải nè!

Thằng bé ôm chặt lấy Thượng Thành:

- Cậu Thành! Cậu tìm cô Nguyên cho con đi.

Thượng Thành gật đầu:

- Ờ...ờ...nhưng con phải uống thuốc trước đã.

- Hồng chịu. Cậu đừng có gạt con. Thật ra cô Nguyên đã bỏ con đi rồi, cô Nguyên đã hết thương con.

- Không đâu. Cô Nguyên vẫn rất thương con.

- Thương con, sao cô Nguyên bỏ đi?

- Cô Nguyên không bỏ đi mà cô Nguyên chỉ đi công tác...cũng sắp về.

Thằng bé lắc đầu nguầy nguậy:

- Con không tin, con không tin. Cả ba và cậu chỉ muốn gạt con để con uống cái thứ thuốc đắng kia thôi.

Tuấn Hải xô Thượng Thành ra:

- Cậu và ba ra ngoài đi. Con sẽ không uống thuốc nếu không có cô Nguyên ở đây.

Tuấn Dũng có vẻ giận:

- Con đừng có nhõng nhẽo, có được không? Hãy tập dần khi không có người khác bên cạnh.

- Ba!

- Nếu con cứ la khóc hoài như vậy, ngày mai ba sẽ đưa con về Seoul ngay. Cô Nguyên còn có công việc của cô ấy. Ậu thể ở mãi bên con. Thật ra, ba cũng thương con nữa mà.

Thằng bé hét lên:

- Con không cần ba thương nữa.

- Tuấn Hải!

Thượng Thành kéo tay Tuấn Dũng:

- Tuấn Hải là con nít, anh lớn tiếng như vậy không có ích gì đâu.

- Chứ em không thấy nó bướng bỉnh sao? Thật là yêu thương chiều chuộng quá rồi sinh hư.

Thằng bé khóc thét lên:

- Cô Nguyên!

Thượng Nguyên từ ngoài lao vào:

- Tuấn Hải! Cô về đây.

Tuấn Dũng và Thượng Thành nhìn nhau, hai người thở phào.

Thượng Nguyên ôm thằng bé vào lòng:

- Đừng khóc nữa, cô đã ở bên con rồi.

Thằng bé lè nhè:

- Cô Nguyên! Cô đừng bỏ con như mẹ của con nghe.

- Ừm.

- Con không có tình thương của mẹ. Bây giờ con chỉ có cô thôi. Cô làm mẹ con đi nha, và cô đừng bỏ con đi nữa. Lúc cô đi, con buồn, con nhớ cô nhiều lắm. Ba kể chuyện không hay, ba hát cũng không hay. Đêm ngủ với cậu Tuấn, con đều nằm mơ thấy cô nhưng không thấy cô về với con. Hôm qua con thức chờ cô nên sáng dậy không được.

Thượng Nguyên đã khóc. Ôi! Lời nói trẻ thơ làm cô không thể cầm lòng.

Những ngày thực tập ở Cần Thơ, cô nhớ Tuấn Hải da diết, không đêm nào cô được ngon giấc, dù ngày làm việc rất mệt mỏi.

Ánh mắt mong đợi tình mẫu tử làm Thượng Nguyên nao lòng, cô không thể từ chối được nữa rồi. Tuấn Hải mong muốn cô là mẹ, cô không thể dập tắt ước mơ ấy. Cô đã không còn phản đối tình yêu của Tuấn Dũng thì sao cô lại từ chối một đứa con dễ thương như thế chứ?

Thượng Nguyên lau nước mắt cho thằng bé:

- Con ngoan, bệnh thì phải uống thuốc cho mau hết chứ.
- Nhưng đắng lắm.

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Vậy thì đừng nên gọi cô là mẹ.

Thằng bé chớp mắt:

- Cô đã bằng lòng làm mẹ của con?
- Với điều kiện con phải uống hết thuốc.
- Dạ.

Khuôn mặt sáng ngời, thằng bé quay sang Thượng Thành đang đứng gần đó.

- Cậu Thành! Đưa thuốc cho con đi, nếu không, mẹ Nguyên sẽ giận con.

Thượng Thành nhìn Tuấn Dũng mỉm cười. Đã có tín hiệu tốt, hãy tận dụng lấy cơ hội.

Tuấn Hải uống một hơi hết mười mấy viên thuốc rồi trả ly lại cho Thượng Thành.

Thượng Nguyên cười:

- Con ngoan lắm.

Tuấn Hải gọi:

- Ba!

Tuấn Dũng bước đến:

- Gì thế con trai?
- Con vừa có ba vừa có mẹ, có phải là hạnh phúc nhất không?
- Ừm.
- Vậy thì con phải mau hết bệnh, để ba mẹ đưa con đi ăn kem.
- Ừm.

Thằng bé reo vui:

- Cậu Thành ơi! Con đã có mẹ rồi.

Thượng Thành vui lây:

- Thế có cần gì ở cậu không?
- Kể từ nay con không ngủ với mấy cậu nữa, mà con ngủ với ba với mẹ.

Cậu bé nắm lấy tay Tuấn Dũng và Thượng Nguyên:

- Tôi nay, ba mẹ ngủ với con nha Mẹ hát và ba kể chuyện cho con nghe.

Ánh mắt nồng nàn của Tuấn Dũng làm Thượng Nguyên bối rối, cô nạt:

- Con chưa hết bệnh đâu, bớt nói một chút đi.
- Nhưng con thực sự vui lắm. Cuối cùng con cũng có được tình thương của mẹ.
- Vui bấy nhiêu đó đủ rồi. Bây giờ con nghe lời mẹ Nguyên nằm xuống ngủ một giấc cho hết bệnh.
- Con thấy trong người đã khỏe.
- Không được cãi lời. Con có muốn cô giận không?

Tuấn Hải bắt bẻ:

- Sao lại là cô?
- Ồ...là mẹ.

Thằng bé ngoan ngoãn nằm xuống giường.

- Nhưng mẹ phải ru con ngủ cơ.
- Thôi được. Nhưng mẹ chỉ ngồi chứ mẹ không nằm với con được đâu.
- Vì sao vậy? Hay là không có ba, mẹ buồn.

Thượng Nguyên lúng túng giải thích:

- Mẹ đi xa mới về, quần áo còn đầy bụi nên không thể...

Thằng bé nhoẻn miệng cười:

- Con hiểu rồi. Vậy bao giờ mẹ sạch thì vào với con nghe. Ngủ không có mẹ, con sợ lắm.

Thượng nguyên kéo chăn lên đắp cho Tuấn Hải:

- Nào, nhắm mắt lại đi...

Ầu ơ...cúc mọc giữa sông, ai kêu cúc bằng con cúc thuy?

Chợ Sài Gòn xa, chợ Mỹ cũng xa.

Viết thu thăm hết mọi nhà...

Trước thăm phụ mẫu, ở...

Ầu ơ, trước thăm phụ mẫu, sau là thăm anh.

Tiếng ru con của Thượng Nguyên làm Tuấn Dũng cảm thấy ấm lòng. Vậy là bao mong ước của anh đều sắp trở thành sự thật hết rồi.

Con ngoan, vợ hiền, tương lai sự nghiệp đang rạng rỡ. Có thể anh không từ bỏ chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị mà vẫn tiếp tục.

Gia đình mới của anh sẽ sống tại Việt Nam. Còn anh, Việt – Hàn cách nhau đâu xa. Lâu lâu đưa đại gia đình đi du lịch có phải là thú vị hơn không.

Tuấn Dũng đang thêu dệt cho tương lai của mình một thiên đường hạnh phúc. Trong đó có anh, Thượng Nguyên, con trai của cả hai người và cả 3 anh em họ Dương.

Vì Thượng Nguyên, vì con trai, vì đại gia đình, anh sẽ phát triển sự nghiệp của mình hơn nữa. Không những ở Seoul, Việt Nam mà ở cả Châu Á. Để cho mọi người thấy rằng anh đang là người đàn ông thành công nhất. Và dĩ nhiên trái tim của người đàn ông ấy chỉ có một người.

- Anh Dũng!

Tuấn Dũng rời chỗ đứng, bước đến bên Thượng Tâm.

- Tối nay em không đi chơi sao?

Thượng Tâm cười:

- Đi hoài cũng chán. Hôm nay em muốn ở nhà xem cảm giác nó như thế nào? Buồn, cô đơn hay cảm thấy một mái ấm gia đình.
- Cha! Lý luận gớm nhỉ. Anh có cảm tưởng, Thượng Tâm đã lớn thật sự rồi.
- Vậy mà trong vòng tay yêu thương của chị 2, em vẫn còn thấy mình nhỏ.
- Anh cảm thấy gần đây suy nghĩ của em chừng chặc hơn nhiều. Mọi việc quyết định rất là đúng đắn.

Thượng Tâm nhếch môi:

- Không nói ra thì chúng em cũng biết mình đã lớn, cho nên chúng em phải tập tính tự lập, tự quyết định cho suy nghĩ của mình. Chị hai tuy rất thương tụi em, nhưng chị ấy không thể ở mãi bên tụi em và săn sóc cho tụi em được. Chị hai còn phải có hạnh phúc riêng của chị ấy. Tụi em càng không thể để chị ấy phải lo lắng. Vì một ngày nào đấy, tụi em xa chị ấy để tạo dựng tương lai riêng mình. Chim đủ lông đủ cánh thì chim phải tự bay đi kiếm mồi. Nhưng riêng với tụi em, chị hai mãi mãi là người mẹ, người chị tuyệt vời nhất.

Tuấn Dũng đặt tay lên vai Thượng Tâm:

- Em có ý nghĩ đi đâu vậy? Chẳng phải nơi đây là mái nhà và mái ấm gia đình của em sao? Dù các em lớn lên, trở thành những người có địa vị trong xã hội thì anh vẫn muốn các em sống ở đây, vui buồn chúng ta có nhau. Và anh cũng biết, Thượng Nguyên không bao giờ để các em rời xa cô ấy đâu. Cô ấy xem các em quan trọng hơn tình yêu và sự nghiệp của mình. Nghe anh đi, đừng suy nghĩ chuyện ấy nữa, chúng ta vẫn cứ sống bên nhau, chuyện gì tới cứ để cho nó tới.

Thượng Tâm nhìn Tuấn Dũng:

- Anh học cách sống này ở đâu thế?

- Chị hai của em. Vui vẻ mà hưởng ngày tháng hạnh phúc. Vui vẻ mà hưởng ngày tháng hạnh phúc, không cần biết sự có mặt của ngày mai. Tương lai xa vời, hiện thực trước mắt. Ta làm sao đừng để hiện thực đau buồn, tàn nhẫn thì tương lai sẽ rạng rỡ hơn.

Thượng Tâm gục gặc:

- Lý lẽ sống của chị 2, anh nằm lòng hết rồi. Nhưng đó là giây phút tuyệt vọng nhất. Chứ bây giờ chúng ta đã là một đại gia đình không nghĩ ngày mai, không nghĩ tương lai cũng không được.

- Em nói đúng. Chúng ta chúc mừng cho ngày mai của chúng ta đi.

2 bàn tay nắm chặt lấy nhau, họ truyền thêm sức mạnh cho cuộc sống ngày mai của những người đàn ông có trách nhiệm.

Tuấn Dũng nhắc nhở:

- Đừng nói ra những lời không vui lúc này, chị hai em mà nghe được sẽ buồn lắm.

- Hình như anh rất yêu chị hai em?

Tuấn Dũng bộc bạch:

- Thượng Nguyên là tình yêu đầu tiên của anh và là người con gái duy nhất trong cuộc đời còn lại của anh. Hạnh phúc của anh nửa đời sau đều phụ thuộc vào cô ấy. Hôn nhân đổ vỡ vừa qua đã cho anh một suy nghĩ: đừng tưởng mình có tiền là có tất cả, lấy nhau không cần tình yêu. Mà cuộc hôn nhân hoàn mỹ phải dựa trên nền tảng tình yêu thật sự. Chứ yêu nhau mà không hiểu nhau thì đó cũng không thể gọi là tình yêu.

- Thế anh đã hiểu chị hai em?

- Phải. Anh hiểu Thượng Nguyên đang khắc khoải điều gì, băn khoăn điều gì. Và Thượng Nguyên cũng hiểu anh đang mong muốn điều gì.

- Sao em không nghe hai người nói gì hết?

- Hiểu đâu cần phải nói ra. một ngày nào đó, em gặp đúng đối tượng thì em không cần thắc mắc nữa.

- Có lẽ điều đó sẽ lâu. Vì hiện tại em cố gắng học để ra trường tạo dựng tương lai. Em muốn những người từng mĩa mai chị em em họ phải thay đổi cách nhìn.

- Là một người thanh niên có chí khí như em rất tốt, nhưng đừng lạnh lùng quá, không khéo em sẽ cô đơn.

- Với em, tình yêu có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

- Không xem trọng nó, nhưng cũng phải có nó. “Trên thế gian này mà không có tình yêu thì mặt trời sẽ tắt.” Em có nghe câu nói đó không?

- Yêu là đau khổ, đôi khi trở thành thù hận nữa. Em thì sợ nhất hai thứ ấy.

Tuấn Dũng chịu thua:

- Anh thật không biết nói gì thêm với em.

- Không nói về vấn đề tình yêu thì tốt hơn đây.

Thượng Tâm nghiêm mặt:

- Anh Dũng này! Mến anh thì có, và chúng em cũng rất tôn trọng anh nữa. Và nể anh ở cách giải quyết công việc. Anh cũng như chị 2, đều là những người tốt trong lòng chúng em. Nếu như sau này anh mà làm cho chị hai em đau khổ thì em là người trước tiên không tha thứ cho anh đâu. Không những chị hai mà anh cũng sẽ trở thành kẻ thù của chúng em.

- Gì mà ghê vậy?

- Em đang nói thật đó.

Tuấn Dũng cau mày:

- Hình như em đã biết chuyện gì phải không?

Thượng Tâm hỏi:

- Anh có người bạn gái nào tên Nguyệt Thu phải không?

Tuấn Dũng lẩm bẩm:

- Nguyệt Thu Có, cô ấy cùng ở Seoul nhưng không phải là bạn gái. Ủa! Mà sao em biết?

- Cách đây mấy hôm, chính xác là hôm Tuấn Hải bệnh, Nguyệt Thu có đến đây tìm anh.

Tuấn Dũng bất ngờ:

- Cô ta sang Việt Nam rồi ư?

- Nghe cách nói chuyện, em đoán không lầm, cô Thu ấy yêu anh. Nếu không yêu, cô ấy đâu sang Việt Nam tìm anh.

- Cô ấy yêu anh là quyền của cô ấy. Thượng Tâm! Em có tin anh không?

- Không tin thì em đã khuyên chị hai đừng chấp nhận anh rồi.

- Cảm ơn em.

Tuấn Dũng bực mình:

- Nguyệt Thu cứ đeo bám theo anh như con đĩa ấy, cô ấy đeo anh từ lúc anh chưa ly dị với Lam Tiên nữa kìa.

- Anh giải quyết sao đó thì giải quyết, chị hai em mà biết được thì đừng mong năn nỉ.

Tuấn Dũng ngồi phịch xuống băng ghế:

- Chưa kịp mỉm cười thì chuyện khác lại đến, số anh sao mà...

Thượng Tâm cảm thông:

- Nguyệt Thu yêu anh đó là quyền của cô ta, anh không cấm cản được điều ấy. Em có một đề nghị như thế này.

- Nói thử anh nghe.

- Biết chính xác Nguyệt Thu ở khách sạn nào, rồi sau đó mời cô ta một bữa cơm tại nhà hàng hay tại gia đình cũng được. Anh giới thiệu chị hai và đại gia đình chúng ta cho Nguyệt Thu biết. Lúc ấy, cô ta sẽ chấp nhận sự thật thôi.

- Hay đấy.

- Nhưng như vậy có ảnh hưởng đến công việc của anh ở Seoul không?

- Ba Nguyệt Thu cũng là một cổ đông trong công ty của anh. Nếu vì thương con, anh mất một người hợp tác như ông ta cũng không sao. Em đừng bận khoăn chuyện của anh, anh có cách giải quyết riêng của mình, không bao giờ để tình cảm lẫn lộn với công việc.

- Em ngưỡng mộ anh là ở chỗ đó đấy.

- Về mặt nào?

- Tình yêu lẫn sự nghiệp.

- Ha...hạ Cuối cùng, em cũng thông suốt rồi phải không?

- Điều gì?

- Tình yêu.

- Tại em nghe có vẻ lý thú quá. Vì tình yêu mà người ta không từ thủ đoạn nào.

Tuấn Dũng nhỏ giọng như sợ có người nghe:

- Hôm đó Nguyệt Thu đến đây với ai?

- một mình.

- Sao cô ta biết địa chỉ hay nhỉ?

- Tình yêu dẫn lối mà anh.

- Cô ta có nói gì không?

- À! Nguyệt Thu muốn gặp anh và tự giới thiệu tên mình. Nếu cô ta ô giới thiệu thì cũng bẽ hết. Em ngờ ngờ có nghe Vĩ Nam nhắc, cho nên em đảo ngược tình thế liền, nói anh không ở đây nữa và đã bán biệt thự này lại cho chị em.

- Thông minh lắm. Thế Nguyệt Thu có tin không?

- Lúc đầu thì tin, nhưng sau đó có lẽ là không.

Tuấn Dũng cau mày:

- Tại sao?

- Cô ta ra về rồi mà còn quay lại hỏi tên chị em. Và em nhìn trong đôi mắt đó có sự nghi ngờ.

Tuấn Dũng thở hắt ra:

- Đàn bà thật là phiền phức, biết rằng người ta không yêu mà cứ bám theo mãi.

- Cho nên mới nói, anh phải nhanh chóng hơn. Nhờ để Nguyệt Thu gặp chị hai em, cô ta phịa ra nhiều chuyện thì lúc đó anh khó mà giải thích. Phụ nữ yêu là ghen ghê gớm lắm.

- Anh biết rồi.

- Chúc anh thành công để em sớm anh bánh kem cưới.

- Hy vọng mọi việc sẽ dễ dàng như chúng ta nghĩ.

- Xong xuôi mọi chuyện, anh sẽ có dịp về quê cùng chị hai để ra mắt bà con quê hương Đồng Tháp.

- Nhất định là vậy.

Thượng Tâm xem đồng hồ:

- Cũng khá khuya rồi, anh em mình vào nhà nhé.

2 người đi song song, Thượng Tâm trêu trọc:

- À, tối nay anh ngủ ở đâu?

Tuấn Dũng ngơ ngác:

- Thường anh vẫn ngủ phòng anh mà.

- Chú không phải anh ngủ chung như Tuấn Hải nói sao?

- Em thật là...

Thượng Tâm cười giòn, tiếng cười như xé tan không gian của màn đêm.

18. Chương 18

- Thượng Thành!

- Cái thằng mới đó đi đâu rồi không biết.

Thượng Nguyên lau tay đi lên phòng khách. Gian phòng khách vắng tanh, Thượng Thành và Tuấn Hải đều đi đâu cả. Nhưng điều ấy không để cho cô bận tâm nữa, vì điện thoại đang reo liên hồi.

Thượng Nguyên nhấc ống nghe:

- Alô.

- Hello.

Thượng Nguyên cười:

- Anh rảnh lắm chắc.

- Tại anh nhớ em mà.

- Ở nhà mà anh cứ làm như...

- Không thấy em một giây cũng đã nhớ rồi.

- Vậy thì thôi ở nhà đi, đừng đi làm nữa. Hay là để em bỏ hết công việc có mặt bên anh 24/24.

- Được đó.

- Anh đừng có ham.

Tuấn Dũng hỏi:

- À! Con đâu rồi em?

- Chắc vừa đi đâu đó với Thượng Thành.

- Em đang làm gì ở nhà?

- Điều tra hử?

- Không phải. Tại anh muốn biết em làm gì thôi.

- Để coi, hình như em đang nấu cơm cho anh ăn đó.

- Tuyệt. Thượng Nguyên này!

- Gì vậy anh?
- Bắt đầu từ 5 giờ trở về sau, em không được ra khỏi nhà nghe.
- Chuyện gì mà có vẻ quan trọng quá vậy?
- Thì cứ nghe lời anh đi.
- Thôi được.
- Anh cúp máy đây. Hôn em.

Thượng Nguyên gác máy, tủm tủm cười. Từ lúc chấp nhận tình yêu của Tuấn Dũng đến nay, cô đang ngập tràn trong hạnh phúc, còn ngôi nhà thì không bao giờ thiếu vắng tiếng cười.

Vừa định quay lưng ra sau tiếp tục công việc thì điện thoại lại reo. Bày trò gì nữa đây?

Nhưng cô vẫn nhắc ông nghe:

- Alo Em không có thời gian đùa với anh đâu nghe.
- Alo...

Tiếng một cô gái ở bên kia đầu dây, Thượng Nguyên lung túng:

- O, xin lỗi. Cô tìm ai?
- Có phải biệt thự của Can Jun Hee không?

Sao mà xác xược thế. Thượng Nguyên nhú mày.

- Can Jun Hee, tôi không biết người này. Chủ nhân ngôi biệt thự là Tuấn Dũng.
- Chứ không phải là Thượng Nguyên sao?

Những câu nói của cô gái nào đó làm Thượng Nguyên khó chịu:

- Chủ nhân nó là một trong hai người cũng có khác gì đâu.
- Cô là người yêu anh vợ anh Dũng?
- Hiểu theo nghĩa nào cũng được, tùy cô.
- Tôi nhớ không lầm là Tuấn Dũng có vợ Ở Seoul mà.
- Nhưng hai người đã ly dị. Hiện tại anh ấy là người tự do.
- Cô biết cũng khá rành đấy. Duy nhất chỉ có một điều cô không thể biết, cô chỉ là cô gái để Tuấn Dũng đùa vui thôi, người anh ấy sắp cưới là tôi, Nguyệt Thu.

Thượng Nguyên muốn quỵ xuống, nhưng cô cố giữ bình tĩnh:

- Tôi có nên tin lời cô nói không?
- một người con gái phải đùm bọc 3 đứa em khổ sở quá, Tuấn Dũng chỉ thương hại cô Tất cả sự nghiệp của anh ấy đều nằm ở Seoul, nay mai anh ấy trở về, cô cũng sẽ trở về với chính cô Hãy mau thức tỉnh đi, cũng còn kịp đấy. Nếu không, cô sẽ hối hận.
- Cám ơn cô Nhưng cô đừng hòng dùng thủ đoạn để chia rẽ chúng tôi. Tôi yêu và tin vào tình yêu của anh ấy.
- Hừ! Để xem cô tin đến bao giờ. Với đàn ông không có tình yêu nào thật lòng cả.
- Cô không tin vào tình yêu đó là quyền của cô.
- Vậy khi nhìn hình đám cưới của chúng tôi, cô sẽ tin chứ gì? Tôi gửi cho cô.

Thượng Nguyên buông rơi ống nghe, cô ngồi xuống ghế như người mất hồn.

Tuấn Dũng lừa dối cô, cuộc đời hai lần yêu, một lần bị phản bội, một lần bị người ta lừa dối.

Cho đáng đời mày, Thương Nguyên ơi! Ai bảo mày tin vào đàn ông làm gì? Trên đời này chẳng có người đàn ông nào để cho mày tin cả.

Thiên Bình - Tuấn Dũng, hai người làm cho con tim cô mang nhiều vết thương. Nhưng có lẽ vết thương Tuấn Dũng gây ra suốt cuộc đời này khó có thể lành, vì cô đã yêu với tất cả trái tim mình.

Thượng Nguyên khóc, cô khóc vì bị lừa dối hay khóc thương cho số phận của mình, hai lần yêu, hai lần con tim tan nát.

Tại sao ông trời lại trêu cô như vậy chứ. Cuộc đời chị em cô đã bất hạnh rồi, vậy mà còn tiếp tục thương đau.

Thượng Nguyên gục mặt vào đôi bàn tay, nước mắt không ngừng chảy. Tuấn Dũng! Ông tàn nhẫn lắm. Tôi đâu mượn ông thương hại tôi. Nếu ông không xuất hiện thì tôi và các em tôi đã có cuộc sống bình yên rồi, trái tim tôi đâu mang vết thương lần nữa.

Phải ra đi thôi, chốn này không phải của cô, nơi đây không phải là mái ấm gia đình của chị em cô, mang quá nhiều kỷ niệm cũng là đắng cay.

Sao lúc này Thượng Nguyên nhớ ba mẹ da diết, và chỉ có ba mẹ mới là chỗ dựa vững chắc cho cô thôi. Nhưng ba mẹ cô còn đâu nữa, hai người đã ra đi để lại chị em cô bơ vơ trên cõi đời này, còn người mà tưởng đặt niềm tin được thì lại hai lòng.

Ba mẹ Ơi! Dưới tuổi vàng ba mẹ có linh thiêng phù hộ cho con vượt qua cú sốc này. Dù đau khổ cũng phải gắng gượng mà sống để nhìn đời đen bạc thế nào? Và lòng dạ thế nhân ra sao.

Thượng Nguyên ngồi bất động như thế không biết bao lâu. Đến khi có tiếng động cô cũng không buồn ngẩng lên.

Tiếng Thượng Thành hốt hoảng:

- Chị 2! Hình như dưới bếp có mùi gì.

Anh hít mũi:

- Mùi xào nấu khét thì phải.

Thượng Thành chạy xuống bếp rồi trở lên:

- Nồi cá kho khét hết trơn rồi.

Thấy Thượng Nguyên vẫn không nhúc nhích gì, Thượng Thành lay vai chị:

- Chị 2!

Tuấn Hải ôm cổ Thương Nguyên:

- Má Nguyên à!

Thượng Nguyên ngẩng lên:

- hai cậu cháu đừng có làm ồn có được không?

Thượng Thành nhìn chăm chăm vào Thượng Nguyên:

- Chị mới khóc? – Anh quan tâm - Chuyện gì xảy ra vậy chị 2?

- Không có gì cả. Chị chỉ hơi nhức đầu thôi.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Chị lên phòng đâu. Đừng làm phiền chị.

- Chị 2!

Thượng Thành chau mày liên tục. Mới đây chị hai còn vui vẻ chuẩn bị cơm tối cho mọi người, thế mà anh và Tuấn Hải vừa mới đi ăn có chút xú đã có sự thay đổi.

Nhưng mà là chuyện gì mới được. Trông chị hai có vẻ đau khổ lắm.

Hay là chị vờ gặp lại anh Bình? Cũng không đâu. Chuyện Thiên Bình đã là quá khứ, làm sao mà đau khổ chứ?

Anh Dũng? Đúng rồi. Chắc chắn là có liên quan đến anh Dũng, nên chị hai mới đau khổ như vậy. Phải hỏi anh ấy đã.

Thượng Thành định gọi điện cho Tuấn Dũng thì Thượng Tuấn và Thượng Tâm về tới.

Tuấn Hải mừng rỡ:

- Cậu ba, cậu tư.

Thượng Tâm xoa đầu cậu bé:

- Ngoan.

Thượng Tuấn hỏi:

- Chị hai đâu? Còn anh Dũng nữa, chưa về sao? Hôm nay là sinh nhật của chị hai mà.

Thượng Tâm nhướn mắt:

- Em định gọi điện đi đâu vậy Thành?

- Cho anh Dũng.

- Ủa! Anh và anh 3 vừa gặp anh Dũng lúc 3:30 đây mà. Em gọi anh ấy làm gì nữa. Bộ sợ quên sinh nhật của chị hai nên nhắc chừng à?

- Không phải. Em nghĩ chẳng có sinh nhật nào trong đêm nay đâu.

Thượng Tuấn nhồm lên:

- Tại sao?

- Chị hai khóc và vừa mới đi lên lầu.

- Em có biết nguyên nhân không?

- Em đoán là có liên quan đến anh Dũng nên vừa định gọi điện thoại thì hai anh về.

- Đâu, em gọi điện cho anh Dũng, thúc anh ấy về nhanh lên.

- Vâng.

- Ngày sinh nhật chị hai mà cũng có chuyện thì thật là xui xẻo.

Thượng Tâm ngăn lại:

- Khoan đã. Điện thoại nhà mình có ghi lại số của người gọi tới, em xem coi có ai gọi không?

Làm theo lời Thượng Tâm, Thượng Thành ấn vào cái nút trên máy. Anh nói:

- Trong này có ghi hai số mới, một là 8923...hai là 8456...

- Số đầu là của công ty anh Dũng. Còn số sau, đâu em thử gọi lại số ấy xem.

Thượng Thành bấm số 8456...Sau một hồi chuông thì có người nghe.

- Alô.

- Xin hỏi số tôi đang gọi đến là ở đâu?

- Plaza Hotel.

Thượng Thành quay nhìn Thượng Tâm, anh gật đầu cảm ơn rồi cúp máy.

- Anh đã tìm ra được điều gì rồi phải không?

- Phải. Người vừa gọi điện đến cho chị hai là Nguyệt Thu.

- Sao anh dám khẳng định ?

- Vì địa chỉ này anh có nghe anh Dũng nói. Nguyệt Thu đang ở khách sạn Plaza.

- Vậy thì rắc rối rồi. Anh Dũng đã trễ một bước. Phen này điều đứng chứ chẳng chơi. Chị hai mà giận lên thì có trời mới năn ni?

Thượng Tuấn trầm ngâm:

- Anh nghĩ sẽ không đến nổi tệ. Thôi, để anh lên trên ấy với chị 2.

Tuấn Hải bươn theo:

- Con nữa.

Thượng Thành dặn:

- Cố gắng năn nỉ mẹ giúp ba Dũng nghe.

- Dạ.

Cộc...cộc...cộc...

- Chị hai mở cửa cho em đi.

-

- Chị 2! Em muốn nói chuyện với chị.

Cánh cửa phòng được từ từ mở ra. Thượng Tuấn trợn mắt kêu lên:

- Trời! Mới có một tí xiu mà chị đã bèo nhèo vậy sao? Thế thì thua người ta mất thôi.

Thượng Nguyên uể oải:

- Em biết gì chứ?

- Không biết gì thật, nhưng hiểu lòng chị đang ghen, đang oán giận người ta lừa dối mình.

Thượng Nguyên chuỗi người xuống giường.

- Chị không hiểu em đang nói gì.

Thượng Tuấn ngồi xuống mép giường:

- Chị đã yêu thì ghen. Nhưng chị phải ghen trong sự sáng suốt mới được. Nếu nghe một câu chuyện bịa nào đó mà chị giận anh Dũng thì không hay cho lắm. Thật ra, anh ấy là người vô tội.

- Vô tội?

Thượng Nguyên nhếch môi:

- Em còn biện hộ cho ông ta sao?

- Không phải biện hộ mà là nói lên sự thật.

- Sự thật là ông ta lừa dối chị, phải không?

Thượng Nguyên trằm trề:

- Chị không muốn nghe.

- Không muốn nghe em cũng phải nói. Nếu không, chị sẽ lại chuốc lấy đau khổ cho mình.

Thượng Tuấn trầm ngâm:

- Em, Thượng Tâm và Thượng Thành đã biết được Nguyệt Thu sang Việt Nam lúc nào và để làm gì. Nhưng tại chưa có cơ hội nói cho chị nghe thôi. Anh Dũng tuyệt đối chẳng có quan hệ gì với Nguyệt Thu cả. Có

chẳng ba cô ta là cổ đông của công ty anh Dũng. Nguyệt Thu đã yêu anh Dũng từ lúc anh ấy chưa ly dị với vợ nữa kia. Rồi lúc anh Dũng ly dị thật sự thì cô ta tấn công tới tấp. Thấy ai mật thiết với anh Dũng là Nguyệt Thu hành động ngay. Và chị đã lọt vào cái bẫy của cô ta.

- Nếu biết Tuấn Dũng không yêu thì tại sao Nguyệt Thu phải làm vậy?
- Điều này, chị thử đặt mình vào vai trò của Nguyệt Thu xem. Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á, tổng giám đốc một công ty, bỏ lỡ thì thật là uổng. Nguyệt Thu cứ bám theo biết đâu một ngày nào đó lại chẳng được trái tim Tuấn Dũng.
- Cô ta còn có lòng tự trọng không?
- Có thì Nguyệt Thu đã không phá chị.
- Nhưng dù gì chị cũng không tin.
- Chị 2! Trước khi quyết định một việc gì, chị cần phải suy nghĩ cho kỹ, kéo sau này hối hận không kịp. Tuấn Dũng là một người đàn ông tốt.

Thượng Nguyên vẫn khẳng khái ý mình.

- Tốt thì người ta đâu thèm dặt.
- Chị 2! Bây giờ chị tin em, anh Dũng hay tin Nguyệt Thu?
- Không tin ai hết.
- Chị biết anh Dũng đã vì chị mà mất mấy cổ đông không? Anh Dũng luôn thật lòng với chị. Cả em còn phải cảm động, huống chi...

Thượng Nguyên im lặng, Thượng Tuấn xua tay:

- Nhưng thôi, có nói thì chị cũng không tin đâu. Cứ để cho số phận an bài đi.

Thượng Tuấn lảng lảng ra ngoài. Thượng Nguyên với theo:

- Nè...

Nhưng Thượng Tuấn vờ không nghe, vì anh biết chị hai của anh đã siêu lòng.

Thượng Tuấn vỗ nhẹ đầu Tuấn Hải:

- Con vào với mẹ Nguyên đi.

Thượng Nguyên kéo chân đến tận cổ, cô quay mặt vào trong.

Ngẫm lời Thượng Tuấn cũng có lý. Nếu thật sự Tuấn Dũng có gì với Nguyệt Thu thì cô và anh đâu yên ổn đến ngày hôm nay.

Tự cho mình là người thông hiểu mọi chuyện, vậy mà một chút nữa cô đã có những quyết định sai lầm. Tự làm đau khổ mình, đau khổ Tuấn Dũng và cả Tuấn Hải nữa.

Hạnh phúc khó tìm nhưng dễ dàng mất.

Tuấn Hải rụt rè:

- Mẹ Nguyên! Đừng giận ba con nữa có được không?
- Con rất ghét cô Nguyệt Thu, lúc nào cô ấy cũng theo ba con, làm cho ba con bức mình.
- Mẹ Nguyên! Con không muốn ba mẹ phải giận nhau mãi, để cũng yêu thương con, có được không?

Thượng Nguyên thở nhẹ:

- Con ra ngoài đi.
- Mẹ...
- Nếu ba con không có lỗi thì mẹ sẽ không giận. Con nghe lời mẹ, ra ngoài đi, mẹ nhức đầu lắm.

- Em bệnh sao vậy, Thượng Nguyên?

- Ba.

Tuấn Dũng vuốt tóc con trai:

- Con xuống lầu với mấy cậu đi, ba muốn nói chuyện với mẹ Nguyên.

- Dạ. Nhưng ba năn nỉ mẹ Nguyên đừng giận nữa nghe.

- Được rồi.

Cửa phòng khép lại sau lưng Tuấn Hải. Tuấn Dũng ngồi gần, sờ lên trán Thượng Nguyên, anh lo lắng:

- Em thấy trong người sao rồi?

Thượng Nguyên hất tay Tuấn Dũng ra:

- Tôi không có bệnh gì hết, ông đừng bận tâm.

- Em không bệnh sao nằm đây trùu mềm? Trong khi mọi người đang có mặt ở phòng khách.

- Tại tôi thích, không được sao?

- Được thì được rồi. Nhưng để người khác nhìn thấy họ sẽ nói em không được bình thường đó.

Thượng Nguyên bật dậy:

- Ông đừng nói khích tôi nghe. Tội mình còn không biết hay sao, mà còn ở đó chọc giận.

Tuấn Dũng cười cười:

- Anh tội gì?

Thượng Nguyên nguýt ngang:

- Tự Ông biết lấy, đừng hỏi tôi.

Tuấn Dũng ôm eo cô:

- Cái mặt này mà cũng biết ghen nữa sao? Nhưng mà lúc em ghen trông đẹp lắm.

- Hứ! Ai thèm ghen.

- Không ghen mà khóc.

Thượng Nguyên trừng mắt:

- Khóc hồi nào?

- Ai biết. Nghe nói có một cô gái vừa nghe người ta bịa chuyện thôi đã ùng ùng nổi giận, khóc lóc cho là người ta lừa dối mình.

Thượng Nguyên xô mạnh Tuấn Dũng:

- Ông đi đi.

Cô bật khóc:

- Còn vui mừng trên nỗi đau khổ của người ta nữa.

Tuấn Dũng cuống quýt:

- Thượng Nguyên! Anh đùa thôi mà. Sao em lại ngây thơ tin vào câu chuyện của Nguyệt Thu, để mang đau khổ đến cho mình? Đã yêu anh thì phải tin anh chứ.

Anh ôm cô vào lòng và lau nước mắt cho cô.

- Đừng khóc nữa, em yêu. Nhìn thấy giọt nước mắt của em, anh đau lòng lắm.

Thượng Nguyên lè nhè trong tiếng khóc:

- Chuyện cô Nguyệt Thu ở Seoul sao anh giấu em?
- Tại anh thấy chưa có dịp, biết nói ra em có tin không? Với lại em lúc đó chưa chấp nhận anh mà.
- Người ta hiểu chuyện thì người ta sẽ tin.
- Nhưng bây giờ nói cũng không muộn phải không? Trong trái tim Tuấn Dũng này chỉ có duy nhất một mình Thượng Nguyên mà thôi.

Thượng Nguyên trề môi:

- Xạo quá đi.
- Thật mà. Không tin, em nhắm mắt lại đi, anh nói cho nghe.

Thượng Nguyên ngậy thơ:

- Nghe thôi, sao lại nhắm mắt?
- Ừ, thì cứ nhắm đi.
- Rồi nè.

Yêu quá là yêu cô bé của anh. Tuấn Dũng cúi xuống, môi anh chạm vào môi cô làm Thượng Nguyên giật mình. Khi ý thức được thì đã muộn, môi Tuấn Dũng cứ miết lấy môi cô Nụ hôn tình yêu dài đến môi cô tê dại.

Rời khỏi môi Thượng Nguyên, Tuấn Dũng nheo mắt:

- Thế nào?

Thượng Nguyên mắc cỡ:

- Anh ăn gian.

Tuấn Dũng thì thâm:

- Anh yêu em.

Tuấn Dũng chờ vờn định hôn nữa thì Thượng Nguyên né người:

- Hồng giòn nha.
- Thì anh có giòn đâu.
- Em muốn nghe anh nói chuyện Nguyệt Thu cơ.
- Những gì anh muốn nói thì Thượng Tuấn đã thay anh nói hết rồi.
- Vậy anh và Nguyệt Thu không có gì thật chứ?
- Nếu có gì thật, anh đâu có ngồi đây được với em.
- Nghe Nguyệt Thu nói, hai người sắp cưới nhau mà.
- Có đấy. Nhưng cô dâu không phải là Nguyệt Thu mà là Thượng Nguyên.
- Em bằng lòng lấy anh bao giờ?

Tuấn Dũng móc túi lấy ra cái hộp đỏ. Thượng Nguyên chúm chím môi:

- Ý gì đây?

Chợt cánh cửa phòng bật mở:

- Happy Birthday!

Thượng Nguyên nhìn khắp một loạt: Thượng Tuấn, Thượng Tâm, Thượng Thành, Tuấn Hải.

- Hôm nay là sinh nhật tôi ư?

- Phải đó.

Tuấn Hải ôm hôn Thượng Nguyên:

- Chúc mẹ Nguyên sinh nhật vui vẻ.

Tuấn Dũng cầm tay Thượng Nguyên:

- Em bằng lòng làm vợ anh nhé?

- Em...

Thượng Nguyên xúc động thật sự, cô chớp mắt thay câu trả lời. Hạnh phúc đã đến với cô.

Mọi người vui mừng:

- Hoan hô.

Thượng Tuấn, Thượng Tâm, Thượng Thành bước lên:

- Chị 2! Chúng em chúc chị sinh nhật vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc.

- Cảm ơn các em.

Tuấn Dũng vòng tay ôm Thượng Nguyên:

- Còn anh, anh sẽ mang lại cho em niềm hạnh phúc ấy.

- Hoan hô!

Nụ cười Thượng Nguyên rất đẹp, giờ đây cô mới thấy mình thật sự hạnh phúc.

Tuấn Dũng ghé môi hôn vào má Thượng Nguyên vì anh biết, anh đã có cô thật sự trong đời.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-ao-cuoi>